

Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (femte avdelningen i utökad sammansättning)

den 27 september 2018*

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Restriktiva åtgärder som vidtagits med hänsyn till situationen i Egypten – Frysning av tillgångar – Upptagande till prövning – Mål – Kriterier för upptagande av de berörda personerna – Förnyat upptagande av sökandenas namn i förteckningen över berörda personer – Faktaunderlag – Invändning om rättsstridighet – Rättslig grund – Proportionalitet – Rätt till rättvis rättegång – Oskuldspresumtion – Rätten till god förvaltning – Felaktig rättstillämpning – Uppenbart oriktig bedömning – Äganderätt – Rätten till försvar – Rätt till ett effektivt domstolsskydd”

I mål T-288/15,

Ahmed Abdelaziz Ezz, Giza (Egypten),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Kairo (Egypten),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin, Giza,

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar, Giza,

inledningsvis företrädda av J. Lewis, B. Kennelly, QC och J. Pobjoy, J. Binns, S. Rowe, solicitors, och advokaten J.-F. Bellis och därefter av B. Kennelly, J. Pobjoy, S. Rowe och advokaten H. de Charette,

sökande

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Bishop och I. Gurov, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av rådets beslut (Gusp) 2015/486 av den 20 mars 2015 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten (EUT L 77, 2015, s. 16), ogiltigförklaring av rådets beslut (Gusp) 2016/411 av den 18 mars 2016 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten (EUT L 74, 2016, s. 40) och ogiltigförklaring av rådets beslut (Gusp) 2017/496 av den 21 mars 2017 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten (EUT L 76, 2017, s. 22), såvitt rättsakterna berör sökandena,

meddelar

* Rättegångsspråk: engelska.

TRIBUNALEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden D. Gratsias (referent), samt domarna I. Labucka, A. Dittrich, I. Ulloa Rubio och P. G. Xuereb,

justitiesekreterare: L. Grzegorzcyk, handläggare,

efter den skriftliga delen av förfarandet och förhandlingen den 4 juli 2017,

följande

Dom

I. Bakgrund till tvisten och tillämpliga bestämmelser

A. Rättsakter som rådet antagit gentemot sökandena

- 1 Till följd av de politiska händelserna i Egypten från och med januari 2011 antog Europeiska unionens råd den 21 mars 2011, med stöd av artikel 29 FEU, beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten (EUT L 76, 2011, s. 63).
- 2 I skälen 1 och 2 i beslut 2011/172 anges följande:
 - ”(1) Den 21 februari 2011 förklarade Europeiska unionen sig beredd att stödja en fredlig och ordnad övergång till en civil och demokratisk regering i Egypten som bygger på rättsstatsprincipen, med full respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter och att stödja ansträngningarna för att skapa en ekonomi som ökar den sociala sammanhållningen och främjar tillväxt.
 - (2) I detta sammanhang bör restriktiva åtgärder införas mot personer som har konstaterats vara ansvariga för förskingring av egyptiska statliga tillgångar och som således berövar det egyptiska folket vinsterna av den hållbara utvecklingen av deras ekonomi och samhälle, och undergräver demokratins utveckling i landet.”
- 3 I artikel 1.1 i beslut 2011/172, ändrad genom rättelse till detta beslut (EUT L 203, 2014, s. 113) föreskrivs följande:

”Alla tillgångar och ekonomiska resurser som tillhör personer som har konstaterats vara ansvariga för förskingring av egyptiska statliga tillgångar, och fysiska eller juridiska personer, enheter eller organ som är associerade med dem och som förtecknas i bilagan ska frysas.”
- 4 I artikel 5 andra stycket i beslut 2011/172, i dess ursprungliga lydelse, föreskrevs att beslutet gällde fram till den 22 mars 2012. I det tredje stycket i samma artikel anges att detta beslut ses över fortlöpande och ska förlängas, eller vid behov ändras, om rådet bedömer att dess mål inte har uppfyllts. I enlighet med denna bestämmelse har rådet vid flera tillfällen förlängt beslutet med ett år genom att anta på varandra följande beslut 2012/159/Gusp av den 19 mars 2012 (EUT L 80, 2012, s. 18), beslut 2013/144/Gusp av den 21 mars 2013 (EUT L 82, 2013, s. 54), beslut 2014/153/Gusp av den 20 mars 2014 (EUT L 85, 2014, s. 9), beslut (Gusp) 2015/486 av den 20 mars 2015 (EUT L 77, 2015, s. 16), beslut (Gusp) 2016/411 av den 18 mars 2016 (EUT L 74, 2016, s. 40), och beslut (Gusp) 2017/496 av den 21 mars 2017 (EUT L 76, 2017, s. 22).

- 5 Sökandena, Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin och Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar upptas, sedan beslut 2011/172 antogs, i den sjunde, åttonde, nionde respektive tionde raden i förteckningen i bilagan till beslutet. Personuppgifterna som rör var och en av dem och som förekommer i denna förteckning är, vad gäller den första sökanden, "Före detta parlamentsledamot, Födelsedatum: 12.01.1959, Man". Vad gäller den andra sökanden, "Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Födelsedatum: 31.01.1963, Kvinna". Vad gäller den tredje sökanden, "Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Födelsedatum: 25.05.1959, Kvinna". Vad gäller den fjärde sökanden, "Gift med Ahmed Abdelaziz Ezz, Födelsedatum: 09.10.1969, Kvinna". I beslut 2017/496 görs en rättelse av namnet på den andra sökanden.
- 6 Skälet till att sökandena upptas i förteckningen, såsom den ändrats genom rättelse till beslut 2011/172, är följande: "Föremål för rättslig åtgärd från de egyptiska myndigheternas sida avseende förskingring av statliga medel, grundad på Förenta nationernas konvention mot korruption." Skälet har förblivit oförändrat i de på varandra följande förlängningarna av detta beslut. I synnerhet berör förändringarna som har samband med skälet för upptagande i förteckningen som införts genom beslut 2017/496 inte sökandena, utan endast andra personer som upptas i samma förteckning.
- 7 På grundval av artikel 215.2 FEUF och beslut 2011/172 antog rådet den 21 mars 2011 förordning (EU) nr 270/2011 om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten (EUT L 76, 2011, s. 4). Förordningen återger väsentligen bestämmelserna i beslut 2011/172 och förteckningen i bilaga I till förordningen är identisk med den som bifogas beslutet. Rådets genomförandeförordning (EU) 2017/491 av den 21 mars 2017 om genomförande av förordning nr 270/2011 (EUT L 76, 2017, s. 10) införde ändringar i förteckningen i bilaga I till förordningen som motsvarar de ändringar som införts genom beslut 2017/496.

B. Förfaranden som sökandena inlett vid unionsdomstolarna tidigare eller samtidigt som förevarande mål

- 8 Genom ansökan som inkom den 20 maj 2011 och som registrerades av tribunalens kansli under målnummer T-256/11 väckte sökandena talan om ogiltigförklaring av beslut 2011/172 och förordning nr 270/2011, i de delar dessa rättsakter berör dem.
- 9 Den 24 maj 2013 inkom sökandena med en ny ansökan, som registrerades av tribunalens kansli under målnummer T-279/13, i vilken de yrkat ogiltigförklaring av beslut 2011/172, ändrat genom beslut 2013/144, och av förordning nr 270/2011 som "förlängdes genom rådets beslut som delgavs [dem] i skrivelse av den 22 mars 2013", i de delar dessa rättsakter berör dem.
- 10 Sökandenas talan i mål T-256/11 ogillades genom dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93). Den 5 maj 2014 överklagade sökandena denna dom.
- 11 Den 30 maj 2014 väckte sökandena var för sig talan i fyra separata mål mot beslut 2014/153, i de delar beslutet berör dem (mål T-375/14, Al Naggar/rådet, T-376/14, Yassin/rådet, T-377/14, Ezz/rådet och T-378/14 Salama/rådet).
- 12 Genom dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), ogillade tribunalen sökandenas överklagande som avses i punkt 10 ovan.
- 13 Den 29 maj 2015 ingav sökandena en begäran om att utvidga sina ursprungliga yrkanden i talan i mål T-279/13 till "rådet beslut (Gusp) 2015/485 av den 20 mars 2015 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten".

- 14 Genom beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78), som meddelades med stöd av artikel 126 i tribunalens rättegångsregler, ogillade tribunalen sökandenas talan i det målet. Tribunalen avvisade talan, i den del den avsåg yrkandena i inlagan om justering av talan som avses i punkt 13 ovan, eftersom den ansåg att det var uppenbart att de inte kunde tas upp till sakprövning på grund av litispændens. Tribunalen slog nämligen fast att den aktuella talan och inlagan om justering innehöll samma parter, grunder och föremål och att inlagan om justering av talan hade inkommit efter det att talan hade väckts (beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkterna 22–30). I övrigt ogillades yrkandena i ansökan då det var uppenbart att de helt saknade rättslig grund (beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkterna 43–79).
- 15 Genom beslut av den 21 mars 2016 som fattades av ordföranden på tribunalens åttonde avdelning avfördes målen T-375/14, T-376/14, T-377/14 och T-378/14 från registret efter det att sökandena återkallade dem (beslut av den 21 mars 2016, Al Nagggar/rådet, T-375/14, ej publicerat, EU:T:2016:185, beslut av den 21 mars 2016, Yassin/rådet, T-376/14, ej publicerat, EU:T:2016:186, beslut av den 21 mars 2016, Ezz/rådet, T-377/14, ej publicerat, EU:T:2016:187, och beslut av den 21 mars 2016, Salama/rådet, T-378/14, ej publicerat, EU:T:2016:188).
- 16 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 26 maj 2016, som registrerades av tribunalens kansli under målnummer T-268/16, väckte den första sökanden talan mot beslut 2016/411, i de delar beslutet berör honom. Genom en särskild ansökan som registrerades samma dag av tribunalens kansli under målnummer T-269/16, väckte sökandena 2–4 talan mot beslut 2016/411, i de delar beslutet berör dem.
- 17 Den 12 september 2016 avvisade tribunalen genom beslut sökandenas talan som avses i punkt 16 ovan då det var uppenbart att de inte kunde tas upp till sakprövning på grund av litispændens med beaktande av den inlaga om justering av talan som getts in av sökandena i den aktuella talan mot beslut 2016/411, som det hänvisas till i punkt 22 nedan (beslut av den 12 september 2016, Ezz/rådet, T-268/16, ej publicerat, EU:T:2016:606, punkt 15, och beslut av den 12 september 2016, Salama/rådet, T-269/16, ej publicerat, EU:T:2016:607, punkt 15).

II. Förfarandet och parternas yrkanden

- 18 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 29 maj 2015 väckte sökandena förevarande talan. Enligt den första sidan och punkt 1 i talan har sökandena yrkat att ”rådets beslut (Gusp) 2015/485 av den 20 mars 2015 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten” ska ogiltigförklaras, i den mån beslutet berör dem. De har även yrkat att rådet ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.
- 19 I en skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 24 augusti 2015 har sökandena angett att ansökan ska anses avse beslut 2015/486. Beteckningen ”2015/485” är ett skrivfel.
- 20 Den 15 februari 2016 inkom rådet med sitt svaromål. I svaromålet har rådet yrkat att tribunalen ska
- i första hand, ogilla talan,
 - förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 21 Repliken och dupliken inkom den 31 mars 2016 respektive den 27 maj 2016.
- 22 På grundval av artikel 86 i rättegångsreglerna ingav sökandena den 25 maj 2016 en inlaga om justering av talan i vilken de har yrkat att tribunalen ska

- ogiltigförklara beslut 2016/411, i de delar beslutet berör dem,
 - förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.
- 23 Den 30 juni 2016 avgav rådet yttranden över inlagan om justering av talan och vidhöll därvidlag sina yrkanden i svaromålet.
- 24 Den 25 juli 2016 begärde sökandena att en förhandling skulle hållas.
- 25 Genom beslut av den 4 oktober 2016 omfördelades förevarande mål till den femte avdelningen.
- 26 Den 31 mars 2017 anmodade tribunalen parterna, som en åtgärd för processledning, att inkomma med vissa handlingar.
- 27 Sökandena och rådet efterkom denna begäran den 11 respektive den 21 april 2017.
- 28 På förslag av femte avdelningen beslutade tribunalen den 5 april 2017 att hänskjuta målet till femte avdelningen i utökad sammansättning.
- 29 Den 18 maj 2017 anmodade tribunalen parterna, som en åtgärd för processledning, dels att inkomma med ytterligare upplysningar och, dels besvara en fråga om inverkan av vissa av sina tidigare avgöranden på det nu aktuella målet.
- 30 Den 26 maj 2017 ingav sökandena en andra inlaga om justering av talan i vilken de har yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara, dels beslut 2017/496 och, dels genomförandeförordning 2017/491, i de delar dessa rättsakter berör dem.
- 31 Parterna svarade på tribunalens begäran som avses i punkt 29 ovan i skrivelser av den 1 respektive den 8 juni 2017.
- 32 Genom inlaga av den 8 juni 2017 begärde sökandena att tribunalen, på grundval av artiklarna 92.1, 93.1 och 94 i rättegångsreglerna, skulle vidta en åtgärd för bevisupptagning som syftade till att höra deras juridiska ombud i Egypten i egenskap av vittne. Den 19 juni 2017 avgav rådet yttranden över denna ansökan om åtgärd för bevisupptagning.
- 33 Den 26 juni 2017 inkom rådet med sina yttranden över den andra inlagan om justering av talan, i vilka den vidhöll yrkandena i svaromålet.
- 34 Förhandlingen ägde rum den 4 juli 2017. På sökandenas begäran hölls förhandlingen, efter att ha gett rådet tillfälle att yttra sig, bakom stängda dörrar. Sökandena har emellertid preciserat att denna begäran inte innebar att vissa upplysningar skulle behandlas konfidentiellt i tribunalens slutliga avgörande. [*konfidentiellt*]¹.
- 35 Den 19 september 2017 återupptog tribunalen det muntliga förfarandet och anmodade parterna att ta ställning till den eventuella inverkan av dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) på det nu aktuella målet. Parterna inkom med sina svar till tribunalen den 4 oktober 2017.

1 Konfidentiella uppgifter har utelämnats.

III. Rättslig bedömning

A. Huruvida sökandenas yrkanden i ansökan kan tas upp till prövning

- 36 Rådet har i svaromålet anfört flera invändningar om rättegångshinder mot sökandenas yrkanden i ansökan om ogiltigförklaring av ”rådets beslut (Gusp) 2015/485 av den 20 mars 2015 om ändring av beslut 2011/172/Gusp om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Egypten”, i de delar beslutet berör sökandena. Inledningsvis anser rådet att dessa yrkanden hänför sig antingen till en rättsakt som inte finns, eller till en rättsakt mot vilken sökandena inte har talerätt. Vidare anser rådet att talan mot beslut 2015/486, i den mån sökandena gjorde en rättelse i sin skrivelse av den 24 augusti 2015 efter det att den tvåmånadersfrist som föreskrivs för väckande av talan enligt artikel 263 FEUF löpte ut, väcktes för sent. Slutligen har rådet gjort gällande att om det visar sig att förevarande talan väcktes efter det att inlagan om justering av talan i mål T-279/13 som ingavs av sökandena samma dag, ska denna talan avvisas på grund av litispändens.
- 37 I repliken har sökandena gjort gällande att beteckningen ”2015/485” endast utgör ett skrivfel, vilket har godtagits av tribunalen i beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78). Med hänsyn till detta beslut har sökandena dessutom bestritt att det föreligger litispändens.
- 38 Härvidlag ska det, när det först gäller den första invändningen om rättegångshinder, erinras om att det av fast rättspraxis framgår att kravet i artikel 76 i rättegångsreglerna på att ansökan ska innehålla uppgifter om saken i målet innebär att dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter (se dom av den 13 september 2013, Anbouba/rådet, T-592/11, ej publicerad, EU:T:2013:427, punkt 33 och där angiven rättspraxis).
- 39 Den angripna rättsakten kan emellertid efter sammanhanget identifieras med hjälp av innehållet i ansökan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 april 2011, Planet/kommissionen, T-320/09, EU:T:2011:172, punkt 23 och där angiven rättspraxis). Dessutom har domstolen och tribunalen redan medgett att yrkanden som på ett oklart eller felaktigt sätt anger den eller de angripna rättsakterna kan ändras, såvitt dessa rättsakter på ett otvetydigt sätt kan identifieras med beaktande av innehållet i ansökan och de faktiska och rättsliga omständigheterna (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 7 juli 1993, Spanien/kommissionen, C-217/91, EU:C:1993:293, punkterna 14–16, och dom av den 13 september 2013, Anbouba/rådet, T-592/11, ej publicerad, EU:T:2013:427, punkt 24).
- 40 I förevarande fall, såsom angetts i punkt 18 ovan, hänvisar sökandena på första sidan och i punkt 1 i ansökan till beteckningen ”2015/485” för att ange det angripna beslutet i ansökan. Det ska dock påpekas att de däremot hänvisar till den fullständiga rubriken av beslut 2015/486. Vidare är de bestämmelserna som sökandena har angett i ansökan de som anges i beslut 2015/486 och inte i rådets beslut (Gusp) 2015/485 av den 20 mars 2015 om förlängning av uppdraget för Europeiska unionens särskilda representant i Kosovo (EUT L 77, 2015, s. 12). Dessutom har sökandena bifogat en kopia av beslut 2015/486 till ansökan, och inte av beslut 2015/485.
- 41 Såsom sökandena för övrigt bekräftat i sin skrivelse av den 24 augusti 2015 till tribunalens kansli (se punkt 19 ovan) ska förevarande talan anses syfta till att beslut 2015/486, i de delar rättsakten berör dem, ogiltigförklaras. Beteckningen ”2015/485” i ansökan utgör endast ett skrivfel som inte har någon inverkan på huruvida talan kan tas upp till prövning. Det kan följaktligen inte anses att förevarande talan hänvisar till en rättsakt som inte finns eller till en rättsakt mot vilken sökandena inte har talerätt.

- 42 Vad gäller den andra invändningen om rättegångshinder ska det, i motsats till vad rådet har anfört, vid bedömningen av huruvida fristen för att väcka talan mot beslut 2015/486 iaktogs tas hänsyn till den dag då ansökan ingavs, det vill säga den 29 maj 2015, och inte den dag då sökandenas skrivelse av den 24 augusti 2015 ingavs. Såsom framgår av punkterna 40 och 41 ovan är det på grundval av innehållet i ansökan och dess bilagor i sig möjligt att utan svårighet identifiera det beslut som är föremål för talan. Med hänsyn till den dag, nämligen den 24 mars 2015, som anges i den skrivelse genom vilken rådet delgav sökandena detta beslut, har sökandena ingett ansökan, som skedde den 29 maj 2015, inom tidsfristen för att överklaga beslutet i enlighet med artikel 263 sjätte stycket i FEUF och artikel 60 i rättegångsreglerna.
- 43 När det slutligen gäller den tredje invändningen om rättegångshinder har tribunalen, såsom rådet för övrigt har medgett i repliken, i punkterna 22–30 i domen av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerad, EU:T:2016:78) konstaterat att inlagan om justering av talan ingavs i mål T-279/13 för att anpassa yrkanden och grunder i ansökan till beslut 2015/486 efter det att förevarande talan hade väckts och att inlagan om justering därför borde avvisas då det var uppenbart att den inte kunde tas upp till prövning på grund av litispensens. Av det skälet kan yrkandena i ansökan således tas upp till prövning.
- 44 De invändningar om rättegångshinder som avses i punkt 36 ovan kan således inte godtas.

B. Prövning i sak

- 45 I förevarande talan har sökandena yrkat att rådets beslut genom vilka sökandenas upptagande i förteckningen i bilagan till beslut 2011/172, i samband antagandet av beslut 2015/486, beslut 2016/411 och beslut 2017/496 förlängdes för åren 2015, 2016 respektive 2017 (nedan kallade de angripna besluten), ska ogiltigförklaras. Till stöd för dessa yrkanden har sökandena åberopat fem grunder. Som första grund har sökandena åberopat invändning om rättsstridighet i artikel 1.1 i beslut 2011/172 som förlängdes genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, samt i artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, som i huvudsak avser avsaknad av rättslig grund och åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Grunderna 2–5 avser rådets åsidosättande av artikel 6 i FEU i förbindelse med artiklarna 2 och 3.5 FEU, samt av artiklarna 47 och 48 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan), på så sätt att rådet har underlåtit att förvissa sig om att de rättsliga förfarandena i Egypten mot sökandena iakttog grundläggande rättigheter, åsidosättandet av allmänna kriterier som föreskrivs i de ovannämnda bestämmelserna i beslut 2011/172 och i förordning nr 270/2011, åsidosättandet av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd och omotiverad och oproportionerlig inskränkning av sökandenas äganderätt och ett angrepp på deras rykte.
- 46 Inledningsvis är det nödvändigt att pröva rådets argument att samma grunder, åtminstone i sak, som de grunderna som anges i punkt 45 ovan redan har prövats och att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg dessa grunder i dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), och efter det att domen överklagades, i dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147). Rådet drar slutsatsen att förevarande talan ska ogillas genom beslut, på grund av att det är uppenbart att talan helt saknar rättslig grund enligt artikel 126 i rättegångsreglerna.
- 47 I detta sammanhang har sökandena, inom ramen för den första och den andra grunden, kritiserat rådet för att inte ha beaktat ett antal upplysningar om den politiska och den rättsliga utvecklingen som har skett sedan beslut 2011/172 antogs och av vilka det generellt framgår att de egyptiska myndigheterna har åsidosatt rättsstatsprincipen och grundläggande rättigheter, i synnerhet den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och respekt för oskuldspresumtionen i samband med pågående straffrättsliga förfaranden som han är föremål för. Sökandena har gjort gällande att de underrättade rådet om dessa

upplysningar, särskilt i deras skrivelse av den 23 december 2014. I sina inlagor om justering av talan har de gjort gällande att de har lämnat kompletterande upplysningar av samma art till rådet, innan deras upptagande i förteckningen förlängdes år 2016 och 2017.

- 48 I dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93) och i beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78), som rör sökandenas talan som nämnts i punkterna 8 och 9 ovan, har tribunalen emellertid inte prövat denna invändning. Dessutom återkallade sökandena sin talan i målen T-375/14–T-378/14 under förfarandets gång.
- 49 Det bör även erinras om att det i artikel 2.3 i beslut 2011/172 föreskrivs att rådet ska, om kommentarer inges eller om väsentliga nya bevis framförs, se över sitt beslut och informera berörd person eller enhet eller berört organ. I enlighet med dess artikel 5 tredje stycket ska beslutet ses över kontinuerligt och förlängas, om rådet bedömer att målen i beslutet inte har uppnåtts.
- 50 Det följer av dessa bestämmelser i förening att rådet vid varje översyn som föregår förlängning av beslut 2011/172 eller närsomhelst kan kontrollera, mot bakgrund av väsentliga bevis eller kommentarer som ingetts, huruvida de faktiska omständigheterna har förändrats sedan sökandena infördes i förteckningen för första gången eller sedan den senaste översynen, så att det inte längre finns fog för att uppta dem i förteckningen (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 46).
- 51 I förevarande fall kan det, utan att de prövas, inte uteslutas att de bevis som sökandena lade fram i sin skriftväxling med rådet före antagandet av de angripna besluten är väsentliga, så att de är ägnade att påverka förlängningen av upptagandet av deras namn i förteckningen inom ramen för de angripna besluten.
- 52 Det är även riktigt att grunder som motsvarar grunderna 3–5 redan har prövats i tribunalens och domstolens avgöranden som anges i punkt 46 ovan. Därför får sökandena, inom ramen för dessa grunder, inte ifrågasätta lagenligheten av deras inledande införande i förteckningen eller upptagandets förlängning genom beslut 2013/144 genom att till tribunalen ställa frågor som redan har besvarats av unionsdomstolarna i de ovannämnda avgörandena. Ett sådant ifrågasättande strider mot den rättskraft som inte endast avser beslutsdelen i dessa avgöranden, utan även de skäl som utgör nödvändigt stöd för beslutsdelen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juni 2006, P & O European Ferries (Vizcaya) och Diputación Foral de Vizcaya/kommissionen, C-442/03 P och C-471/03 P, EU:C:2006:356, punkterna 39–41, dom av den 15 maj 2008, Spanien/rådet, C-442/04, EU:C:2008:276, punkt 25, och dom av den 5 september 2014, Éditions Odile Jacob/kommissionen, T-471/11, EU:T:2014:739, punkt 117). Vidare ska den kritik som framställts eller de argument som framförts mot de angripna besluten, som grundar sig på samma faktiska och rättsliga omständigheter som de som redan har prövats av unionsdomstolen inom ramen för sökandenas tidigare talan, underkännas på grund av de är uppenbart ogrundade (se, för ett liknande resonemang och analogt, beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkt 41 och där angiven rättspraxis).
- 53 Det finns emellertid inte anledning att anta, utan att de faktiska och rättsliga omständigheterna som åberopats i förevarande talan till stöd för dessa grunder prövas i sak, att de redan har varit föremål för unionsdomstolens prövning (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkt 41).
- 54 Tribunalen kan följaktligen inte avvisa förevarande talan med anledning att den helt saknar rättslig grund, utan att den prövar de argument som sökandena har framfört till stöd för grunderna i denna talan.
- 55 Tribunalen ska först pröva den första och den andra grunden som vilar på den kritik som angetts i punkt 47 ovan.

1. Den första och den andra grunden som avser dels en invändning om rättsstridighet avseende artikel 1.1 i beslut 2011/172, som förlängdes genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, och avseende artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, dels rådets åsidosättande av artikel 6 FEU, jämförd med artiklarna 2 och 3.5 FEU, samt artiklarna 47 och 48 i stadgan

a) Inledande överväganden

56 Inledningsvis ska det fastställas, dels huruvida systemet med restriktiva åtgärder som avses i beslut 2011/172 kräver att rådet ska beakta de omständigheterna som sökandena har åberopat till stöd för den invändning som anges i punkt 47 ovan och, dels det faktiska sammanhanget i vilket sökandena underrättade rådet om dessa omständigheter, samt hur rådet behandlade upplysningarna.

1) Rättslig bakgrund

57 Det ska först erinras om att unionsinstitutionerna enligt artiklarna 2 och 3.5 FEU åläggs att främja, särskilt inom ramen för internationella förbindelser, de värderingar och principer som unionen bygger på, det vill säga i synnerhet respekt till människans värdighet, rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna.

58 Såsom domstolen har påpekat ska dessa värderingar och principer som unionen bygger på tillämpas på samtliga åtgärder som unionen vidtar, även på området för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken (Gusp), såsom framgår av bestämmelserna i artikel 21.1 första stycket, 21.2 b och 21.3 FEU och artikel 23 FEU (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juni 2016, parlamentet/rådet, C-263/14, EU:C:2016:435, punkt 47).

59 I synnerhet föreskrivs i artikel 21.1 FEU att unionens åtgärder i internationella sammanhang syftar till att i resten av världen föra fram, bland annat rättsstaten, de mänskliga rättigheternas universalitet och odelbarhet och respekt för internationell rätt.

60 När det slutligen gäller rätten till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen, som påstås ha åsidosatts i förevarande fall, ska det erinras om att enligt Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen) spelar rätten till en rättvis rättegång, som fastställs i artikel 6 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), som i unionens rättsordning motsvarar artiklarna 47 och 48 i stadgan, särskilt i brottmål, en framträdande roll i ett demokratiskt samhälle (Europadomstolen, 7 juli 1989, Soering mot Förenade Kungariket, CE:ECHR:1989:0707JUD 001403888, §113).

61 På samma sätt utgör principen om oberoende och opartiska domstolar och effektiv rättslig prövning väsentliga principer för iakttagande av rättsstatsprincipen, vilken i sig är ett av de främsta värden som unionen bygger på, såsom framgår av artikel 2 FEU, ingressen till EU-fördraget och ingressen till stadgan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkterna 87 och 88).

62 Som Europadomstolen i sak har anfört syftar de krav som följer av rätten till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen till att, särskilt i brottmål, säkerställa att beslutet genom vilket det slutgiltigt kommer att avgöras huruvida det finns stöd för anklagelser som riktats mot den berörda personen är tillförlitligt och till att undvika rättsvägran, eller godtycklighet, som skulle innebära ett totalt åsidosättande av rättsstatsprincipen (se, för ett liknande resonemang och analogt, Europadomstolen, 17 januari 2012, Othman (Abu Qatada) mot Förenade kungariket, CE:ECHR:2012:0117JUD 000813909, §260 och Europadomstolen, 21 juni 2016, Al-Dulimi och Montana Management Inc. mot Schweiz, CE:ECHR:2016:0621JUD 000580908, §145 och 146).

- 63 I förevarande fall motiverar det som kännetecknar systemet i beslut 2011/172 inte något undantag från rådets allmänna skyldighet att, när det vidtar restriktiva åtgärder, iaktta de grundläggande rättigheterna, som utgör en integrerad del av unionens rättsordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 25 och där angiven rättspraxis). Ett sådant undantag skulle innebära att rådet inte hade behövt granska skyddet av grundläggande rättigheter i Egypten.
- 64 Såsom framgår av artikel 1.1 i beslut 2011/172 syftar beslutet till att frysa tillgångar som tillhör personer som är ansvariga för förskingring av egyptiska statliga tillgångar och personer som är associerade med dem, vars namn förtecknas i bilagan till beslutet. Såsom framgår av skäl 1 utgör beslutet en del av politiken för att stödja de egyptiska myndigheterna som bland annat bygger på de mål om att konsolidera och stödja demokratin, rättsstaten, mänskliga rättigheter och folkrättsliga principer som anges i artikel 21.2 b FEU (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 44). Den frysning av tillgångar som föreskrivs i detta beslut syftar endast till att underlätta för de egyptiska myndigheterna att fastställa den förskingring av statliga medel som skett, och att bevara möjligheten för dessa myndigheter att driva in vinsten av förskingringen. Det är alltså en ren säkerhetsåtgärd som saknar straffrättslig koppling (se, för ett motsvarande synsätt, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 77, 78 och 206, och dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkterna 62 och 64).
- 65 För att uppta en person i förteckningen som bifogas beslut 2011/172 eller förlänga upptagandet, ankommer det på rådet att kontrollera, dels att de bevis som det har tillgång till visar att personen är föremål för ett eller flera pågående rättsliga förfaranden avseende gärningar som kan rubriceras som förskingring av statliga medel, dels att detta eller dessa förfaranden gör det möjligt att fastställa huruvida personen uppfyller kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 14 april 2016, Ben Ali/rådet, T-200/14, ej publicerad, EU:T:2016:216, punkt 156, och dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 65).
- 66 Av vad som anförts ovan följer att det, inom ramen för samarbetet med de egyptiska myndigheterna, i princip inte ankommer på rådet att bedöma riktigheten och relevansen av de bevis som de egyptiska rättsliga förfarandena bygger på (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 66 och där angiven rättspraxis). Bedömningen ankommer på dessa myndigheter. Domstolen har därvid slagit fast att det inte ankom på rådet eller tribunalen att kontrollera huruvida undersökningarna avseende sökandena var välgrundade, utan endast att kontrollera huruvida beslutet om frysning av tillgångarna var välgrundat med hänsyn till de egyptiska myndigheternas ansökan om ömsesidig rättslig hjälp (dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 77). Rådet får dock åläggas att, med hänsyn till bland annat sökandens yttranden, begära att myndigheterna klargör de otydliga delarna i bevisningen ifall yttrandena ger anledning att tvivla på om den bevisning som redan lagts fram av dessa myndigheter är tillräcklig (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 68 och där angiven rättspraxis).
- 67 Det är därför den behöriga unionsmyndigheten som, vid ett eventuellt bestridande, ska visa att det finns grund för de skäl som har åberopats mot den berörda personen, och inte den berörda personen som ska bevisa motsatsen, det vill säga att det saknas grund för skälen. Eftersom rådet har lagt fram bevis på att det finns rättsliga förfaranden mot sökanden, ankommer det på sökanden att lämna konkreta bevis, åtminstone relevanta och trovärdiga sådana, till stöd för sina påståenden (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkterna 72–75 och där angiven rättspraxis).

- 68 I den mån beslut 2011/172 utgör en del av politiken för att stödja de egyptiska myndigheterna som bland annat bygger på målen att konsolidera och stödja demokratin, rättsstaten, mänskliga rättigheter och folkrättsliga principer, kan det därför inte uteslutas att beslutet är uppenbart olämpligt i förhållande till dessa mål på grund av allvarliga och systematiska åsidosättanden av grundläggande rättigheter. Dessutom är beslutets ändamål, såsom erinrats om i punkt 64 ovan, inte relevant, särskilt med hänsyn till dessa mål, om de egyptiska myndigheternas konstaterade förskingring av statliga medel innebär en rättsvägran, eller till och med godtycklighet.
- 69 Om pågående rättsliga förfaranden, såsom framgår av punkterna 65 och 66 ovan, i princip utgör ett tillräckligt faktaunderlag för att uppta personer i förteckningen i bilagan till beslut 2011/172 och för att förlänga upptagandet, är detta däremot inte fallet när rådet ska göra ett rimligt antagande om att det beslut som fattades vid utgången av dessa förfaranden inte kommer att vara tillförlitligt, i synnerhet eftersom det i princip inte ankommer på rådet att bedöma riktigheten och relevansen av de bevis som dessa förfaranden är baserade på.
- 70 Härav följer, inom ramen för ett system med restriktiva åtgärder, såsom det som föreskrivs i beslut 2011/172, att det inte kan uteslutas att rådet ska kontrollera om de rättsliga förfarandena som det stödjer sig på kan anses vara tillförlitliga med hänsyn till de bevisuppgifter som de berörda personerna har lämnat om åsidosättanden av rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till en rättvis rättegång, under förutsättning att bevisuppgifterna är objektiva, trovärdiga, precisa och samstämmiga och att de kan ge upphov till rimliga tvivel på att rättigheten iaktogs.
- 71 Trots dess skyddande karaktär har frysningar av tillgångar som fastställs enligt systemet i beslut 2011/172 en betydande negativ inverkan på de avsedda personernas friheter och rättigheter, så att rådet i förevarande fall, för att säkerställa att det föreligger en lämplig balans mellan målen med frysningen av tillgångar och skyddet av de friheterna och rättigheterna, på lämpligt sätt kan bedöma, under unionsdomstolens kontroll, risken för att sådana åsidosättanden sker (se, för ett motsvarande synsätt och analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 131 och 132).
- 72 Den bevisning som rådet i förevarande talan lagt fram föranleder ingen annan bedömning.
- 73 För det första har rådet i det nu aktuella målet inte bestritt, att sökandenas påståenden om åsidosättande av de grundläggande rättigheterna i det egyptiska politiska och rättsliga sammanhanget skulle kunna vara relevanta i samband med översynen som ska föregå antagandet av de angripna besluten. [*konfidentiellt*]. På samma sätt angav rådet i sitt skriftliga svar till tribunalen av den 4 oktober 2017 att, vid översynen av sökandenas upptagande i förteckningen som bifogas beslut 2011/172 år 2016 och 2017, hade rådet noggrant beaktat sökandenas påståenden om allvarliga åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna i samband med rättsliga förfaranden i Egypten.
- 74 För det andra rör rådets argument att det inte ankommer på det att kontrollera huruvida det föreligger garantier som motsvarar dem som erbjuds av unionslagstiftningen avseende de grundläggande rättigheterna och som iaktas inom ramen för egyptiska rättsliga förfaranden räckvidden av skyldigheten att utvärdera respekten för de grundläggande rättigheterna i det politiska och rättsliga sammanhanget i Egypten. I argumentet ifrågasätts inte det faktum att det föreligger en sådan skyldighet. [*konfidentiellt*].
- 75 Denna tolkning bekräftas av rådets hänvisning i punkt 175 i dom av den 7 juli 2017, Azarov/rådet (T-215/15, överklagat mål, EU:T:2017:479), som, såsom framgår av punkt 166 i samma dom, syftade till att underkänna sökandens argument i målet att det ankom på rådet, före antagandet av det angripna beslutet i förevarande fall, att kontrollera huruvida den ukrainska rättsordningen säkerställde skyddet av de grundläggande rättigheterna som åtminstone motsvarade det skydd som säkerställs inom unionen.

- 76 För det tredje återopade rådet dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), och dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), och gjorde i sak gällande att sökandenas påståenden endast syftade till att ifrågasätta huruvida de rättsliga förfarandena och inte deras existens var välgrundade, så att lagenligheten av frysningen av deras tillgångar inte påverkades. Rådet beaktar inte den senare utvecklingen av den rättspraxis som anges i bland annat punkt 66 ovan.
- 77 Härvidlag ska det påpekas att, i det liknande sammanhanget i rådets beslut 2011/72/Gusp av den 31 januari 2011 om restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter med tanke på situationen i Tunisien (EUT L 28, 2011, s. 62), tribunalen har slagit fast att det inte framgick av de handlingar som sökanden hade lämnat att det tunisiska rättssystemets brist på oberoende gentemot den politiska makten, såsom sökanden hade påstått, i själva verket kunde påverka de rättsliga förfarandena som sökanden var föremål för, eller att problemen var systembetingade (dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 73). Tribunalen har således redan prövat huruvida rådet var skyldigt att beakta de yttranden som syftade till att ifrågasätta grunden för de rättsliga förfarandena mot sökanden, som framför allt byggde på allvarliga brister i rättssystemet och som påverkade de garantier som det erbjöd i frågan om grundläggande rättigheter.
- 78 För övrigt är rådets argument i punkt 76 ovan svårt att förena med den omständigheten att [*konfidentiellt*].
- 79 Slutligen för det fjärde bekräftas tribunalens bedömning av det faktum att, såsom rådet hävdade, det inte antog beslut 2011/172 och efterföljande beslut på grundval av ett beslut som fattades av en behörig egyptisk myndighet, utan för att uppnå målen med Gusp och inom ramen för den självständiga befogenheten som det har i detta avseende. Det ankommer nämligen på rådet att, vid utövande av sin självständiga befogenhet, omsorgsfullt och opartiskt pröva samtliga de relevanta omständigheterna i det enskilda fallet, däribland sökandenas påståenden om åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna i samband med rättsliga förfaranden som utgör faktaunderlaget för deras upptagande i förteckningen i bilagan till beslut 2011/172.
- 80 Härav följer att, i samband med prövningen av den första och den andra grunden, det ankommer på tribunalen att, med hänsyn till omfattningen av den domstolsprövning som var och en av dessa grunder innebär, pröva huruvida sökandenas påståenden om att åsidosättanden av rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna i Egypten utgör objektiva, trovärdiga, precisa och samstämmiga bevisuppgifter som kan ge upphov till rimliga tvivel och huruvida rådet tog tillräcklig hänsyn till detta.

2) Faktiska omständigheter

i) Omständigheter avseende rättsliga förfaranden mot sökandena i Egypten

- 81 För det första ska det erinras om att, såsom tribunalen redan har konstaterat, sökandena inledningsvis hade upptagits i bilagan till beslut 2011/172 på grundval av handlingar som hade utfärdats av de egyptiska myndigheterna och av vilka det framgick, dels att den första sökanden hade åtalats i Egypten för gärningar som kunde rubriceras som förskingring av statliga medel och, dels att alla sökande hade varit föremål för ett beslut om kvarstad på deras tillgångar i samband med straffrättsliga ingripanden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 132–134 och 137–140). Det framgår av handlingarna i målet att det inledande upptagandet grundade sig i synnerhet på upplysningar i de handlingar som bifogats skrivelserna från de egyptiska myndigheterna av den 13 och den 24 februari 2011.
- 82 För det andra framgår det av handlingarna i målet att dessa upplysningar kompletterades och uppdaterades senare genom skrivelse från de egyptiska myndigheterna av den 13 februari 2014. En uppdaterad tabell av de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden bifogades skrivelsen.

- 83 Sju straffrättsliga förfaranden anges i dokumentet av den 13 februari 2014. De två första straffrättsliga förfarandena (ärendena nummer 38 och 107 för år 2011) avser olaglig vinst och det tredje straffrättsliga förfarandet (ärende nummer 291 för år 2011) avser penningtvätt som har samband med de gärningarna i de två första förfarandena. Straffrättsliga förfarandena 4–7 (ärendena nummer 457 och 541 för år 2011, samt nummer 156 och 376 för år 2013) avser skatteflykt, missbruk av dominerande ställning, återigen skatteflykt respektive penningtvätt.
- 84 För det tredje framgår av rådets svar på tribunalens uppmaning att, inom ramen för åtgärden för processledning av den 31 mars 2017 överlämna samtliga de bevisuppgifter rådet har om sökandena, de handlingar som de egyptiska myndigheterna hade skickat in till rådet i syfte att beslut 2015/486 skulle antas, särskilt omfattade en promemoria från Egyptens riksåklagarmyndighet (nedan kallad PGO) daterad den 9 februari 2015. Sökandena har hävdade att de inte tillställts denna handling.
- 85 Såsom anges i början av PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 syftar den till att svara på en begäran om förtydligande från rådets arbetsgrupp ”Maghreb/Mashreq” till följd av frågor från vissa medlemsstater. Denna begäran om förtydligande avsåg de rättsliga förfarandena som ska iaktas i mål såsom det som personerna som upptas i förteckningen som bifogas beslut 2011/172 är föremål för, samt den föreskriva tidsfristen inom vilken de ska behandlas.
- 86 Av PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 framgår i synnerhet att det egyptiska straffrättsliga förfarandet föreskriver rättsmedel enligt vilka de berörda personerna första gången kan få till stånd en domstolsprövning från Arabrepubliken Egyptens kassationsdomstol (nedan kallad den egyptiska kassationsdomstolen) av den fällande dom som meddelats mot dem i första instans och andra gången av den återigen fällande dom som meddelats mot dem efter det att den första domen ogiltigförklarades och målet återförvisades. Dessutom anges att den egyptiska kassationsdomstolen i detta fall slutligt ska avgöra målet genom att antingen ogilla talan eller genom att själv avgöra målet.
- 87 För övrigt framgår av rådets skriftliga svar av den 21 april 2017 att de övriga handlingarna som PGO hade skickat in i februari 2015 endast utgjorde en uppdatering av redan lämnade upplysningar om förloppet av de straffrättsliga förfarandena som den första sökanden var föremål för, av vilken det inte framgick några ändringar i dessa förfaranden jämfört med uppgifter i handlingen daterad den 13 februari 2014.
- 88 För det fjärde och sista framgår av handlingarna i målet att de egyptiska myndigheterna, före förlängningen av sökandenas upptagande i förteckningen för åren 2016 och 2017, hade lämnat uppdaterade upplysningar om förloppet av de rättsliga förfarandena som den första sökanden var föremål för. Av upplysningarna framgick i synnerhet att, dels de undersökningar i ärende nummer 156 för år 2013 hade avslutats efter det att tvisten avgjordes genom förvaltningsrättsligt förfarande och, dels att det fanns tre ytterligare förfaranden i ärendena nummer 4 och 5482 för år 2011, samt nummer 244 för år 2015 om påståenden om överträdelser som hade begåtts inom bolaget El-Dekheilas finansavdelning, olaglig vinst respektive penningtvätt. För övrigt skickades en promemoria daterad den 5 december 2016 från den nationella egyptiska kommittén för tillgångar belägna i utlandet (nedan kallad NCRAA) in till rådet den 6 januari 2017. Innehållet i denna promemoria är identisk med det i PGO:s promemoria av den 9 februari 2015. I sitt svar på tribunalens frågor daterat den 1 juni 2017 har sökandena medgett att de fick del av denna handling den 27 januari 2017, det vill säga innan deras upptagande i förteckningen förlängdes genom beslut 2017/496.
- ii) De bevis som sökandena lade fram innan det att deras upptagande i förteckningen förlängdes för åren 2015, 2016 och 2017*

- 89 Först bör noteras att sökandena, i sin skrivelse av den 23 december 2014 riktad till rådet, som de har hänvisat till i samband med invändningen som avses i punkt 47 ovan, har uttryckt bland annat oro över att de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden inte hade inletts i god tro och på

grundval av bevis och att de skulle vara ogrundade och politiskt motiverade. Till styrkande av sina farhågor hänvisad de till det sammanhang i vilket förfarandena inleddes och till den egyptiska kassationsdomstolens bedömning av dessa förfaranden. De anser att farhågorna förstärks av en rad handlingar som rör, dels respekten för den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och, dels respekten för rättsstatsprincipen i Egypten sedan Arabrepubliken Egyptens dåvarande president, Mohammed Hosni Mubarak, avgick i februari 2011.

- 90 Sökandena har bifogat till sin skrivelse av den 23 december 2014 de handlingarna som styrker dessa farhågor. De har bifogats ansökan. [*konfidentiellt*].
- 91 För det första handlar det om två rapporter från den internationella advokatororganisationens institut för mänskliga rättigheter (IBAHRI) från november 2011 och februari 2014 om situationen för jurister i Egypten. IBAHRI:s rapport från år 2011, med rubriken ”Justice at a Crossroads: the Legal profession and the Rule of Law in the New Egypt”, utarbetades efter en utredning av denna icke-statliga organisation i Egypten under juni 2011. Syftet är, dels att undersöka de svårigheter som advokaterna mötte i Egypten vad gäller respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna före den 11 september 2001 och under perioden strax efter och, dels att lämna rekommendationer för att säkerställa att dessa principer iakttas. IBAHRI:s rapport från år 2014, med rubriken ”Separating Law and Politics Challenges to the Independence of Judges and Prosecutors in Egypt”, som bygger på en utredning som genomfördes i Egypten mellan juni och november 2013, syftar till att säkerställa att rekommendationerna i IBAHRI:s rapport från år 2011 följs upp och riktar mer specifikt in sig på hinder för det egyptiska rättsväsendets oberoende.
- 92 För det andra har sökandena lagt fram en rapport från D., medlem av en advokatbyrå med säte i Förenade kungariket, av den 27 juli 2011 och en rapport från R., advokat i Geneve, av den 4 februari 2013 om flera straffrättsliga förfaranden som avser den första sökanden. Av dessa rapporter framgår att D. och M. utsågs som observatörer av den första sökandens juridiska ombud i Egypten för att utvärdera respekten för den första sökandens rätt till en rättvis rättegång i straffrättsliga förfaranden som den var föremål för i Egypten.
- 93 Rapporten från D. gäller undersökningar från Arabrepubliken Egyptens riksåklagare (nedan kallad den egyptiska riksåklagaren) och de förhandlingarna som ägde rum den 7–12 maj och den 11–15 juni 2011 inom ramen för det första straffrättsliga förfarandet mot sökanden, vilket, såsom framgår av handlingarna i målet, motsvarar förfarande nummer 107 för år 2011 i de handlingarna som de egyptiska myndigheterna har lämnat. Enligt rapporten klandras före detta ministern för industri, en tjänsteman vid ministeriet för industri och den första sökanden för att i samråd ha tillåtit att den första sökanden skulle beviljas energilicenser för två företag inom koncernen, i strid med bestämmelserna om det allmänna förfarandet för tilldelning av sådana licenser till stålsektorn.
- 94 Innehållet i rapporten från D. grundas på tolkningen av handlingarna i åtalet, som rapportens upphovsman haft tillgång till, och på dennes direkta observationer under de olika förhandlingar som D. deltagit i. Rapporten innehåller en beskrivning av de bevisuppgifter som anges i handlingarna i åtalet såsom de framgår av beslutet av den 28 februari 2011 att återförvisa målet till brottmålsdomstolen, protokoll från förhandlingarna, i synnerhet från förhandlingen som avsåg vittnesförhöret, samt en kritisk bedömning av den bevisning som åklagarsidan åberopade.
- 95 I sin rapport kritiserar D, dels den skyndsamhet som han anser de egyptiska myndigheterna har visat i hanteringen av målet i fråga och, dels de omständigheter under vilka de förhandlingar som han deltog i ägde rum, som enligt hans mening gett upphov till åsidosättanden av den första sökandens oskuldspresumtion och rätt till försvar. Mot bakgrund av dessa observationer har han i sin rapport dragit slutsatsen att ”det, med beaktande av hur brottmålsdomstolen har lett förhandlingarna, kan befaras att den inte kommer att kunna avgöra målet på ett korrekt sätt [och] under press [av den allmänna opinionen] anser att den måste [fälla de tilltalade och låta den egyptiska kassationsdomstolen ogiltigförklara domen]”.

- 96 M:s rapport gäller de förhandlingar som ägde rum under år 2012 i samband med två av de straffrättsliga förfarandena som avsåg den första sökanden. Enligt rapporten avsåg det första förfarandet anklagelser om bedrägligt förvärv av aktier i bolaget El-Dekheila och det andra avsåg påstådd penningtvätt i samband med dessa anklagelser som, mot bakgrund av handlingarna i målet, motsvarade ärendena nummer 38 och 291 för år 2011 i de handlingarna som de egyptiska myndigheterna har inkommit med.
- 97 Den bedömning som M. gjorde i sin rapport bygger på, dels de rapporter som utarbetades av A., en egyptisk advokat som haft i uppdrag att såsom ombud bistå M. vid förhandlingarna, eftersom M. angav att han hade valt att inledningsvis inte personligen närvara vid förhandlingarna på grund av ”höga risker för dennes personliga säkerhet [mot bakgrund av] de demonstrationer som ägde rum utanför domstolsbyggnaderna” ”under hela den tiden som [den första sökanden]s rättegång pågick” och, dels, hans direkta iakttagelser vid en av förhandlingarna i ärende nummer 38 för år 2011.
- 98 M:s rapport innehåller i sin första del en beskrivning av rättssalen såsom han själv såg den och bedömer i den andra delen de olika punkterna för vilka den har identifierat i A:s rapporter möjliga åsidosättanden av grundläggande rättigheter, nämligen förekomsten av metallisk bur för att hålla de tilltalade, vaktens närvaro i rättssalen, ljud, brottmålsdomstolens attityd som inte anses vara tillräckligt opartisk och den skada som orsakats till följd av mediebevakningen. Mot bakgrund av dessa iakttagelser anser han att, ”med hänsyn till internationella bestämmelser om grundläggande rättigheter, [den första sökandens] rättigheter kan ha åsidosatts och, i synnerhet, rätten till en rättvis rättegång”. Dessutom ”[f]öreligger det följaktligen, oavsett om det gäller rättegången för olaglig vinst eller rättegången för penningtvätt, en betydande risk att det ska [leda] till [rättsligt] bräckliga fällande domar”.
- 99 För det tredje har sökandena i skrivelse till rådet åberopat tre domar från den egyptiska kassationsdomstolen daterade den 2 december 2012, den 12 maj 2013 respektive den 14 december 2013. I dessa domar har den egyptiska kassationsdomstolen, dels ogiltigförklarat domarna i första instans i vilka, i var och ett av de berörda målen, det hade bedömts att de tilltalade, däribland den första sökanden, skulle fällas till ansvar, och att de tilltalade skulle dömas till olika påföljder, inbegripet böter och fängelsestraff och, dels återförvisat målen till domaren i första instans för förnyad prövning. Såsom framgår av de egyptiska myndigheternas handling som avses i punkt 82 ovan har dessa tre domar avkunnats i ärendena nummer 107 för år 2011 (energilicenserna som olagligt tilldelats), nummer 291 för år 2011 (penningtvätt) respektive nummer 38 för år 2011 (bedrägligt förvärv av aktierna i företaget El-Dekheila).
- 100 Sökandena har för det fjärde åberopat en dom från Schweiziska edsförbundets brottmålsdomstol (nedan kallad den federala schweiziska brottmålsdomstolen) av den 12 december 2012 och två domar från författningsdomstolen i Furstendömet Liechtenstein (nedan kallad Liechtensteins författningsdomstol), nämligen dom av den 28 augusti 2012 och dom av den 30 september 2013. Dessa domar rör förfaranden för internationell ömsesidig rättslig hjälp till följd av begäran från de egyptiska myndigheterna. I den första domen ogiltigförklarades ett beslut av de schweiziska myndigheterna om att bevilja dem tillgång till handlingarna i ett straffrättsligt förfarande avseende bland annat penningtvätt och som avsåg medborgare i Egypten.
- 101 I sin dom av den 12 december 2012 stödde den federala schweiziska brottmålsdomstolen sig på ett antal tillgängliga offentliga uppgifter i rapporter från internationella organisationer och i tidningarna för att bedöma att, ”[Egypten], oavsett frågan om respekten för de mänskliga rättigheterna [i landet], för närvarande stod inför en intern övergång som var osäker och som präglades av institutionernas instabilitet och [det synliga ifrågasättandet] av oberoendet och respekten mellan [den verkställande och den dömande] makten”. Mot bakgrund av dessa uppgifter har den berörda domstolen bedömt att ”det förel[åg] risk [för] omedelbar och irreparabel skada [för sökandena]”.

- 102 Liechtensteins författningsdomstol ogiltigförklarade i två domar, nämligen dom av den 28 augusti 2012 och dom av den 30 september 2013, två domstolsavgöranden i vilka överklagandet från ett bolag som ägdes av den första sökanden mot ett beslut att frysa sökandens tillgångar på grund av straffrättsliga förfaranden mot honom i Egypten ogillades. Liechtensteins författningsdomstol har nämligen ansett att de uppgiftskällor som bolaget grundade sig på och som i synnerhet innehöll IBAHRI:s rapport från år 2011 och M:s rapport räckte för att anse att den hade "[visat] att det förelåg en risk för åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna [för den första sökanden i Egypten]", eftersom det endast krävdes att faran skulle göras sannolik.
- 103 Av handlingarna i målet framgår att de aktuella handlingarna, med undantag för IBAHRI:s rapport från år 2014 som nämns ovan, redan hade ingetts av sökandena till styrkande av bland annat den första och den andra grunden för talan i målen T-375/14–T-378/14 och att rådet, som hade ingett ett svaromål i vilket det besvarade grunderna, således redan kände till dem i detta sammanhang.
- 104 I samband med en skriftväxling med rådet, som föregick förlängningen av sökandenas upptagande i förteckning för år 2016 och 2017, ingav sökandena ytterligare bevisuppgifter om respekten för de grundläggande rättigheterna i Egypten.
- 105 Sökandena har bifogat till sin skrivelse av den 29 februari 2016 till rådet en skrivelse från deras egyptiska juridiska ombud om de olika rättsliga förfarandena som avsåg den första sökanden som de egyptiska myndigheterna nämnde i de handlingarna daterade den 2 januari 2016. Vad särskilt gäller dessa tre förfaranden (ärende nummer 4 för år 2011, 274 för år 2012 och 376 för år 2013) har de juridiska ombuden gjort gällande att de inte hade underrättats om det pågick av "formella" undersökningar och att deras begäran om tillgång till handlingarna hade avslagits av de egyptiska myndigheterna. I sina skrivelser av den 14 mars 2016 har sökandena, på grundval av ett yttrande från en egyptisk jurist som bifogats dessa skrivelser, även gjort gällande att deras rätt att bli hörda inte hade iakttagits innan de egyptiska myndigheterna antog beslutet om frysning av penningmedel mot dem.
- 106 Vidare har sökandena i en skrivelse av den 7 mars 2017 fäst rådets uppmärksamhet på den första sökandens häktning från och med den dagen och som de ansåg utgjorde ett åsidosättande av de garantier som föreskrivs i bland annat artikel 5 i Europakonventionen.

iii) Rådets behandling av de bevisuppgifterna som sökandena har lämnat

- 107 Inledningsvis framgår det av handlingarna i målet att rådet svarade på sökandenas skrivelse av den 23 december 2014 i sin skrivelse av den 24 mars 2015. Denna skrivelse innehåller ingen uttrycklig hänvisning till varken sökandenas påståenden som ifrågasätter respekten för de grundläggande rättigheterna i Egypten, i synnerhet den första sökandens rätt till en rättvis rättegång, eller de handlingarna som nämns i punkterna 91–102 ovan till styrkande av dessa påståenden. Rådet besvarade emellertid sökandenas farhågor om grunden för de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden som bland annat stöddes av dessa påståenden, enligt följande: "Råd[et] instämmer inte med er ståndpunkt att de omständigheter under vilka förfarandena inleddes mot er klient visar att de inte grundar sig på någon bevisning och att de är politiskt motiverade".
- 108 *[konfidentiellt]*
- 109 För övrigt framgår inte av handlingarna i målet att rådets bedömning av sökandenas yttranden och handlingar har lett till att det utfördes tillfälliga kontroller hos de egyptiska myndigheterna.
- 110 Av vad som nyss anförts ovan följer att rådet, i samband med översynen av sökandenas upptagande i förteckningen som föregick antagandet av beslut 2015/486, underförstått men nödvändigtvis har ansett att observationerna och handlingarna, oberoende av deras relevans och trovärdighet, inte kunde påverka förlängningen av beslut 2011/172. I synnerhet, mot bakgrund av PGO:s promemoria av den

9 februari 2015 och rådets förklaringar, ska det anses att rådet bedömde att observationerna och handlingarna inte hade någon inverkan på bedömningen av respekten för de grundläggande rättigheterna i Egypten, särskilt på grundval av promemorian, och att de därför inte krävde ytterligare kontroller.

- 111 Såsom framgår av rådets skrivelser av den 21 mars 2016 [och av den 22 mars 2017 till den första sökanden, ändrades inte denna ståndpunkt om sökandenas påståenden om åsidosättandet av rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna i Egypten när deras upptagande förlängdes år 2016 och 2017.
- 112 I sin skrivelse av den 21 mars 2016 konstaterade rådet nämligen att sökandenas invändningar om hur de egyptiska myndigheterna hade hanterat ärendena rörande den första sökanden skulle behandlas inom ramen för det egyptiska rättssystemet och de egyptiska förfarandena. I sin skrivelse av den 22 mars 2017 har rådet även påstått att det hade bedömt den första sökandens yttranden över skyddsnivån för dennes grundläggande rättigheter inom ramen för rättsliga förfaranden i Egypten och att det hade kommit fram till att det var rimligt att fortsätta stödja de egyptiska myndigheternas insatser för att driva in de belopp som förlorats av den egyptiska staten.
- 113 Härvidlag bör noteras att sökandena med den invändning som anges i punkt 47 ovan i huvudsak har hävdats att denna ståndpunkt avspeglar, från rådets sida, en felaktig bedömning av räckvidden av den information som det har fått, samt omfattningen av de skyldigheter som den medför. I den första grunden har sökandena hävdats att dessa felaktigheter medför att besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, i de delar de förlänger systemet med restriktiva åtgärder i beslut 2011/172 i sin helhet, är rättsstridiga. I den andra grunden har sökandena hävdats att de angripna besluten, i de delar de förlänger deras upptagande, är oförenliga med rådets skyldighet att iakttä de grundläggande rättigheterna enligt artikel 6 FEU, jämförd med artiklarna 2 och 3.5 FEU, samt artiklarna 47 och 48 i stadgan. Det ankommer således på tribunalen att, inom ramen för prövningen av grunderna, avgöra huruvida rådets ståndpunkt är välgrundad när det gäller de bevisuppgifter som sökandena ingett, med beaktande av den bevisning om situationen i Egypten som rådet för övrigt förfogade över.

b) Den första grunden: Invändning om rättsstridighet vad gäller besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, samt av förordning nr 270/2011

- 114 Förevarande grund består av två delar. Den första delen avser en invändning om rättsstridighet avseende besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, i de delar de förlänger giltigheten av artikel 1.1 i beslut 2011/172. Den andra delen avser en invändning om rättsstridighet av artikel 2.1 i förordning nr 270/2011.

1) Den första delgrunden: Invändning om rättsstridighet avseende besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, i de delar de förlänger giltigheten av artikel 1.1 i beslut 2011/172

- 115 Sökandena har gjort gällande att även om det antas att artikel 1.1 i beslut 2011/172 kan ha grundats på de mål som anges i skäl 1 i detta beslut när det fattades var detta inte längre fallet den dagen då beslut 2015/486 antogs på grund av utvecklingen av det politiska och rättsliga sammanhanget i Egypten som återspeglades av de bevisuppgifter som de hade lämnat till rådet före detta datum. De har därför hävdats att beslut 2015/486 inte kan grundas på ett mål om att stödja de nya egyptiska myndigheterna på grund av att, för det första, makthavarna avsattes efter det att beslut 2011/172 antogs, för det andra, att den instabila politiska situationen i Egypten präglades av åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna och rättsstatsprincipen och, för det tredje, att rådet, tack vare sökandena, hade kännedom om upplysningar som visade att de egyptiska myndigheterna inte garanterade att den första sökanden skulle åtnjuta vare sig rättvist, opartiskt och oberoende domstolsförfarande eller respekt för rättsstatsprincipen. I den andra inlagan om justering av talan har

sökandena även hävdade att de bevisuppgifter som de har lämnat för att fastställa att det saknades rättslig grund för artikel 1.1 i beslut 2011/172 också visar att dessa bestämmelser är oproportionerliga med hänsyn till de mål som rådet eftersträvar.

- 116 Rådet har bestritt möjligheten för sökandena att anföra en invändning om rättsstridighet mot artikel 1.1 i beslut 2011/172 och artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, som, enligt dess uppfattning, kunde bli föremål för en talan med stöd av artikel 263 FEUF som väcks av sökandena. Dessutom har rådet generellt invänt att de argument som sökandena har framfört inom ramen för denna grund redan underkändes av tribunalen och domstolen. För övrigt anser rådet att ett åsidosättande av kriterierna för upptagande i förteckningen inte är relevant för att pröva huruvida den rättsliga grunden är lämplig. Rådet har även hävdade att de olika omständigheterna som sökandena har åberopat inom ramen för denna grund, nämligen de politiska förändringarna som ägde rum i Egypten, situationen för de mänskliga rättigheterna i landet och det påstådda åsidosättandet av den första sökandens grundläggande rättigheter, inte är relevanta för bedömningen av huruvida de åtgärder som antagits inom ramen för beslut 2011/172 är lagenliga.
- 117 Inledningsvis bör det noteras att sökandena, inom ramen för förevarande delgrund, har framställt två olika invändningar. Å ena sidan har de anfört att det saknas rättslig grund för artikel 1.1 i beslut 2011/172, såsom giltigheten förlängts genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, på grund av att bestämmelserna inte längre uppfyller målen för Gusp. Å andra sidan har de underförstått anfört att rådet i ansökan och i den första inlagan om justering av talan, samt uttryckligen i den andra inlagan om justering av talan, har åsidosatt proportionalitetsprincipen på grund av att förlängningen av dessa bestämmelser var uppenbart olämplig med hänsyn till situationens utveckling i Egypten.

i) Invändningen om att det saknas rättslig grund

- 118 Först bör det erinras om att, enligt fast rättspraxis, prövningen av en rättsakts rättsliga grund gör det möjligt att kontrollera huruvida den som upprättat rättsakten är behörig och huruvida förfarandet för att anta rättsakten är behäftat med felaktigheter. Valet av rättslig grund för en unionsrättsakt ska grundas på objektiva omständigheter som kan bli föremål för domstolsprövning, däribland rättsaktens syfte och innehåll (se dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 42 och där angiven rättspraxis, beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl. rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkt 47).
- 119 Inom ramen för denna invändning har sökandena bestritt tillämpningen av resonemanget i vilket tribunalen i punkt 47 i beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78), fann att den ”sociala och rättsliga utvecklingen” som skedde sedan sökandena upptogs i förteckningen för första gången, och som de åberopat som stöd inom ramen för en grund som också avsåg avsaknad av rättslig grund endast kan påverka huruvida skälen till de angripna besluten är välgrundade och kunde inte prövas i samband med att valet av rättslig grund för dessa rättsakter prövades.
- 120 Enligt sökandena följer det nämligen av rättspraxis att när syftet och innehållet i en rättsakt grundar sig på en viss social och rättslig bakgrund bör prövningen av dess rättsliga grund nödvändigtvis omfatta en bedömning av situationens utveckling.
- 121 Det är emellertid uppenbart att tribunalens resonemang som sökandena har kritiserat kan överföras på förevarande fall.
- 122 Härvidlag bör erinras om att, såsom tribunalen har slagit fast i dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 44) vad gäller beslut 2011/172, det räcker att rättsakten eftersträvar mål som hänförs till de som anges i artikel 21 FEU för att anses omfattas av Gusp. Såsom domstolen har slagit fast är bestridandet av huruvida rättsakten är välgrundad med hänsyn till de mål

- som anges i artikel 21 FEU, med tanke på den stora räckvidden av Gusp mål och syften, såsom de kommer till uttryck i artikel 3.5 FEU och artikel 21 FEU samt i de särskilda bestämmelserna avseende Gusp, bland annat artiklarna 23 och 24 FEU, inte ägnat att fastställa att rättslig grund saknas för denna rättsakt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkt 46).
- 123 Samma resonemang kan tillämpas i samband med besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, som endast förlängde giltigheten av beslut 2011/172 och utgör en del av samma politik som syftar till att, såsom anges i skäl 1 i beslutet, stödja processen för politisk och ekonomisk stabilisering i Egypten, i enlighet med rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna.
- 124 Även om det antogs att situationen i Egypten, mot vars bakgrund rådet antog beslut 2011/172, har utvecklats även på ett sätt som strider mot den demokratiska processen som syftar till att stödja politiken i det sammanhang i vilket beslutet ingår, kan denna omständighet inte i något fall påverka rådets befogenhet att förlänga beslutet på grundval av artikel 29 FEUF. Oaktat denna omständighet omfattas de mål som eftersträvas med besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496 och de bestämmelserna för vilka de förlänger giltighetstiden, omfattas inte mindre av Gusp-området, vilket räcker för att i förevarande fall inte godta sökandenas invändning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juni 2016, parlamentet/rådet, C-263/14, EU:C:2016:435, punkterna 45–54).
- 125 Den rättspraxis som sökandena har åberopat kan inte påverka dessa överväganden.
- 126 När det för det första gäller dom av den 8 juni 2010, Vodafone m.fl. (C-58/08, EU:C:2010:321), räcker det att konstatera att domstolen inte prövade frågan om huruvida en bestämmelse i EU-fördraget som rör Gusp var en lämplig rättslig grund, utan huruvida så var fallet vad gäller artikel 95.1 EG (nu artikel 114.1 FEUF), vilket medför en bedömning av det övergripande sammanhanget och de särskilda förhållandena, såsom de såg ut vid tidpunkten för rättsaktens antagande, på det området som harmoniseras genom den rättsakt som antogs på denna grund (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 juni 2010, Vodafone m.fl., C-58/08, EU:C:2010:321, punkterna 32–35 och 39–47). Domstolens resonemang i domen kan därför inte överföras på förevarande fall.
- 127 Vad för det andra gäller punkterna 191–193 i dom av den 11 juli 2007, Sison/rådet (T-47/03, ej publicerad, EU:T:2007:207), rör dessa punkter tribunalens prövning av en grund som avser bristfällig motivering, och inte en grund som rör avsaknad av rättslig grund. De saknar således relevans.
- 128 Vad för det tredje gäller punkt 110 i dom av den 22 april 2015, Tomana m.fl./rådet och kommissionen (T-190/12, EU:T:2015:222), bör det noteras att punkten bör läsas i det sammanhanget som tribunalens resonemang tillhör. I sitt resonemang har tribunalen inte försökt pröva huruvida de bedömningarna som rådet gjorde om utvecklingen av situationen i Zimbabwe och behovet av att behålla de antagna restriktiva åtgärderna med hänsyn till utvecklingen var välgrundade, utan endast huruvida rådet genom dessa åtgärder avsåg att uppnå målen för Gusp (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 april 2015, Tomana m.fl./rådet och kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, punkterna 93–111).
- 129 Invändningen om avsaknad av rättslig grund kan därför inte godtas.
- ii) Invändningen om åsidosättande av proportionalitetsprincipen*
- 130 Inledningsvis bör det allmänt erinras om att rådet har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att anta lagstiftningsakter på Gusp-området, där rådet ställs inför val av politisk, ekonomisk och social karaktär och måste göra komplexa bedömningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 november 2013, rådet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkt 120 och där angiven rättspraxis). Vidare tillerkänns rådet i rättspraxis ett stort utrymme för skönsmässig bedömning för att fastställa de allmänna kriterierna som ska avgränsa den

personkretsen som kan vara föremål för restriktiva åtgärder, med hänsyn till de mål som åtgärderna vilar på (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 april 2015, Anbouba/rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, punkt 41, och dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 48). Ett utrymme för skönsmässig bedömning av samma räckvidd bör därför tillerkännas rådet vad gäller förlängningen av kriterierna tillämpning.

- 131 Det ankommer således inte på tribunalen att i förevarande talan avgöra huruvida rådets stödpolitik för stabiliseringsprocessen i Egypten som avses i skäl 1 i beslut 2011/172 är välgrundad i det sammanhang i vilket detta beslut och de efterföljande besluten ingår.
- 132 På samma sätt ankommer det inte på tribunalen att med sin egen bedömning ersätta rådets bedömning vad gäller det geografiska eller det politiska sammanhanget som beslut 2011/172 avser och behovet av att förlänga beslutet med hänsyn till detta sammanhang. Det ankommer på tribunalen att enbart pröva huruvida rådet, vid bedömningen av behovet, inte uppenbart har åsidosatt betydelsen och allvaret av de bevisuppgifter om det egyptiska politiska och rättsliga sammanhanget som sökandena har åberopat, med hänsyn till de andra upplysningarna som det har tillgång till och av de mål som eftersträvas med detta beslut.
- 133 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva de argument som sökandena har framfört till stöd för denna grund.

– Det första argumentet att de ”nya egyptiska makthavarna” som fick stöd av rådet avsattes

- 134 Sökandenas argument att beslut 2011/172 inte längre kan anses utgöra en del av ”politiken för att stödja de nya egyptiska makthavarna”, enligt lydelsen i punkt 44 i dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), på grund av att dessa makthavare avsattes, bygger på felaktiga antaganden.
- 135 De restriktiva åtgärderna som fastställs i detta sammanhang ska nämligen, med hänsyn till syftet med beslut 2011/172, som redan har påpekats i punkt 64 ovan, i princip behållas fram till utgången av de rättsliga förfarandena i Egypten i syfte att bevara deras ändamålsenliga verkan. Därför ska förlängningen av åtgärderna inte vara beroende av de regeringar som avlöst varandra under den politiska övergångsprocessen efter det att Hosni Mubarak avgick i februari 2011.
- 136 Vidare framgår av punkt 44 i dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), att tribunalen med uttrycket ”politik för att stödja de nya egyptiska makthavarna” avsåg ”politiken för att stödja en fredlig och ordnad övergång till en civil och demokratisk regering i Egypten som bygger på rättsstatsprincipen, med full respekt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter”, som anges i skäl 1 i beslut 2011/172. Det är riktigt att, såsom bland annat framgår av IBAHRI:s rapport från år 2014, Egyptens president, Mohammed Mursi, valdes i juni 2012 som en del av processen för en övergång till demokrati och avsattes i juni 2013. I motsats till sökandenas antagande tyder inte skälets lydelse på att politiken för att stödja processen var begränsad till stödet av den regering som bildades av denna makthavare, som var den första civila regeringen som valdes efter det att Hosni Mubarak avsattes 2011. Under alla omständigheter ankommer det inte, såsom anges i punkt 131 ovan, på tribunalen att avgöra huruvida denna stödpolitik fortfarande var relevant efter Mohammed Mursis ämbetsid.
- 137 Dessa överväganden kan uppenbarligen inte ifrågasättas [*konfidentiellt*]. Det räcker faktiskt med att erinra om att, såsom angetts i punkt 135 ovan, sådana åtgärder i princip måste behållas fram till dess att de rättsliga förfarandena avslutats i detta land för att bevara deras ändamålsenliga verkan.
- 138 Argumentet att de ”nya egyptiska makthavarna” avsattes kan således inte godtas.

– Det andra argumentet som avser risker som orsakas av det instabila politiska läget i Egypten och påstådda åsidosättanden av rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna

- 139 Först bör noteras att, såsom sökandena har hävdad, de bevisuppgifter som de har lämnat, bland annat sådana som härrör från IBAHRI:s rapporter, visar på en betydande politisk och institutionell instabilitet i Egypten efter det att Hosni Mubarak avgick den 11 februari 2011, som, såsom framgår av sökandenas svar på tribunalens frågor av den 1 juni 2017, fortsatte fram till antagandet av en ny konstitution i januari 2014 och valet av presidenten Abd al-Fattah al-Sisi några månader senare. Det framgår även av handlingarna att det politiska sammanhanget under denna period präglades av allvarliga spänningar mellan makthavarna och politiska motståndare, som lett till många dödsfall.
- 140 När det gäller det rättsliga sammanhanget tyder de aktuella handlingarna på att de politiska spänningar som nämns i punkt 139 ovan har resulterat i bland annat repressiva straffrättsliga åtgärder mot politiska motståndare som inte garanterade en tillräcklig skyddsnivå för de grundläggande rättigheterna. Det har även nämnts upprepade ingrepp och försök till inblandning av den verkställande makten i de rättsliga myndigheternas befogenhet, åtminstone under Mohammed Mursis ämbete. Vidare avspeglar handlingarna den intensiva mediebevakningen av de straffrättsliga förfarandena mot tidigare ledare och deras anhöriga, i synnerhet de som avser Hosni Mubarak och den första sökanden, och påtryckningar från allmänheten som vill att dessa personers ansvar erkänns och risken för att förfarandet äventyras på grund av brister i det rättsliga systemet.
- 141 Handlingarna innehåller även en beskrivning av hur det egyptiska rättsväsendet har fungerat under den aktuella perioden. Dessa handlingar hänvisar till vissa egenskaper hos rättsväsendet som, enligt författarna, undergräver skyddet av grundläggande rättigheter från de egyptiska rättsliga myndigheternas sida, vilka rättigheter, i princip, säkerställs av den rättsliga ram som gäller för dem. Bland dessa egenskaper anges särskilt verkställande befogenheter för utnämning av åklagare och karriärplanering för domare, samt brister avseende rekryteringsmetoden och domarutbildningen vad gäller bland annat internationella standarder för grundläggande rättigheter. Till dessa egenskaper kommer dessutom de materiella villkoren för genomförande av förhandlingar i brottmål som beskrivs i D:s och M:s rapporter. Enligt rapporterna förefaller vissa av dessa villkor inte vara specifika för de beskrivna förhandlingarna och, enligt författarna, tyder på att alla garantier som hänför sig till rätten till en rättvis rättegång inte tillhandahålls.
- 142 Av handlingarna framgår för övrigt, dels att den schweiziska federala brottmålsdomstolen i sin dom av den 12 december 2012 grundade sig på bevisuppgifter om den politiska instabiliteten i Egypten år 2012, samt på bevisuppgifter om inblandning av den verkställande makten i rättsliga frågor som konstaterats på grundval av olika offentliga källor och, dels att Liechtensteins författningsdomstol, i sin dom av den 28 augusti 2012 och dom av den 30 september 2013, fann att bevisuppgifterna i IBAHRI:s rapport från år 2011 om det egyptiska rättsväsendet samt bevisuppgifterna i M:s rapport kunde tyda på en risk för åsidosättande av den första sökandens grundläggande rättigheter i Egypten.
- 143 Även om det antogs att samtliga de omständigheterna som avses i de aktuella handlingarna kan anses vara fastställda, kan dessa omständigheter inte i något fall visa på att förlängningen av beslut 2011/172 genom beslut 2015/486 uppenbart stred mot de mål som anges i skäl 1 i detta beslut.
- 144 För det första kan det mot bakgrund av dessa omständigheter inte dras slutsatsen att den politiska och institutionella instabiliteten som har präglat det politiska läget i Egypten mellan åren 2011 och 2014 kan ha utgjort hinder för det egyptiska rättsväsendet att garantera respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna, samt att tillgångarnas frysning som infördes genom beslut 2011/172 i samband med en politik som bland annat syftade till att dessa principer skulle respekteras följaktligen har blivit uppenbart olämplig.

- 145 Det framgår visserligen av handlingarna att den politiska och institutionella instabiliteten i Egypten kan ha varit en osäkerhetsfaktor, i synnerhet under år 2012, vad gäller risken för påverkan av den verkställande makten i pågående mål som kan, med utgångspunkt i en europeisk domstol, föranleda att rättsliga åtgärder ogiltigförklaras.
- 146 Denna instabilitet kunde dock inte räcka för att motivera att rådet skulle besluta att giltighetstiden för beslut 2011/172 inte längre skulle förlängas, mot bakgrund av de bevisuppgifter som det för övrigt förfogade över den dagen då beslut 2015/486 fattades. Inledningsvis [*konfidentiellt*]. Vidare tyder ingen av de bevisuppgifterna som sökandena lämnat på att de straffrättsliga förfarandena som de personer som avses i beslut 2011/172 har varit föremål för i Egypten har påverkats negativt av instabiliteten. Slutligen hade rådet, när det antog besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, tillgång till det uppdaterade innehållet i de aktuella straffrättsliga förfarandena (se punkterna 87 och 88 ovan) som avsåg de personer som anges i bilagan till beslut 2011/172. Det uppdaterade innehållet avspeglade inte en sådan inverkan, eftersom förfarandena föreföll ha pågått på normalt sätt, och till och med ha lett till att ärendet i vissa fall avslutades i brist på bevis, eller till att fällande domar mot dessa personer ogiltigförklarades av den egyptiska kassationsdomstolen.
- 147 I övrigt kan det inte dras någon annan slutsats av de överträdelse som påstås ha begåtts i Egypten mot de grundläggande rättigheterna under den aktuella tidsperioden i samband med sammandrabbningarna mellan makthavarna och demonstranterna, inbegripet politiska motståndare, och med de repressiva straffrättsliga åtgärderna mot dessa. Det framgår nämligen inte av den bevisning som sökandena har förebragt att sådana överträdelse, även om de skulle ha visats, skulle ha kunnat påverka straffrättsliga förfaranden rörande de personer som misstänks för förskingring av offentliga medel avseende vilka beslut 2011/172 antogs. Vad gäller den bevisning som rör dessa straffrättsliga förfaranden, bör det anges att, även om bevisningen tyder på att vissa av dem kan ha utsatts för påtryckningar från allmänheten, detta innebär emellertid inte att samtliga av dessa förfaranden systematiskt har stridit mot rätten till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen.
- 148 Dessa överväganden påverkas inte av den bevisning om hur rättsväsendet fungerar som framgår av bland annat rapporter från IBAHRI, D. och M. Det är riktigt att dessa rapporter hänvisar till brister i skyddet av rättsväsendets oberoende genom den egyptiska rättsordningen och till praktiska störningar som kan försvaga det praktiska genomförandet av de grundläggande rättigheterna inom ramen för detta system. De tyder dock inte på att dessa omständigheter systematiskt skulle äventyra de egyptiska straffrättsliga myndigheternas förmåga att säkerställa respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheter i straffrättsliga förfaranden såsom de som rådet grundat sig på för rambeslut 2011/172.
- 149 Dessa överväganden påverkas inte av den dom från den schweiziska federala brottmålsdomstolen av den 12 december 2012 och domar från Liechtensteins författningsdomstol av den 28 augusti 2012 och av den 30 september 2013, som sökandena har åberopat. Även om det antogs att de rättsliga åtgärderna som domstolarna ogiltigförklarade skulle vara jämförbara med de åtgärder som antogs inom ramen för beslut 2011/172 framgår det under alla omständigheter att dessa åtgärder vidtogs med hänsyn till andra faktiska och rättsliga omständigheter än de som är relevanta för denna grund. Först bör noteras att de aktuella domstolarna avgjorde målen med hänsyn till de gärningarna som kunde beaktas under år 2012 respektive 2013, och inte med hänsyn till senare gärningar. Vidare utgjorde de åtgärder som ogiltigförklarades inte något system av åtgärder, utan enskilda åtgärder, och det var inte nödvändigt för att upphäva dessa åtgärder att, såsom i förevarande fall, bevisa risker för systematiska åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna i det egyptiska rättssystemet.
- 150 Ytterligare dokument om det allmänna läget för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna som sökandena ingav år 2016 och 2017 föranleder inte någon annan bedömning vad gäller beslut 2016/411 och beslut 2017/496.

- 151 Uttalandena på unionens vägnar mellan 2011 och 2016 som sökandena har åberopat i den första inlagan om justering av talan avser inte de rättsliga förfarandena som rådet grundade sig på inom ramen för beslut 2011/172. Den omständigheten att unionsmyndigheter har uttryckt farhågor om åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna och rättsstatsprincipen som begåtts i Egypten och uppmanat de egyptiska myndigheterna att avstå från sådana åsidosättanden eller kränkningar, även i rättsliga sammanhang, inte i sig utgör hinder för att rådet ska bistå dessa myndigheter inom ramen för särskilda domstolsförfaranden. Det bör särskilt noteras att biståndet till de egyptiska myndigheterna när de, inom ramen för en politik som bland annat syftar till respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna i Egypten, ämnar bekämpa förskingring av statliga medel, inte står i motsats till framförandet av farhågor eller uppmaningar rörande iakttagandet av dessa principer av myndigheterna själva, utan utgör, tvärtom, ett komplement.
- 152 När det gäller rapporten från Internationella juristkommissionen från september 2016, med rubriken "Egypt's judiciary: A Tool of Repression, Lack of Effective Guarantee of Independence and Accountability" framgår det inte av handlingarna i målet att sökandena har lämnat in rapporten till rådet före antagandet av beslut 2017/496. Rådet kan därför inte klandras för att ha underlåtit att beakta bevisuppgifterna i rapporten för att avgöra huruvida förlängningen av beslut 2011/172 var förenlig med de politiska målen i det sammanhang i vilket de ingår. Dessa bevisuppgifter överensstämmer för övrigt med de uppgifterna som anges i IBAHRI:s rapporter om hur det egyptiska rättsväsendet fungerar, inbegripet för perioden efter den som dessa rapporter täcker. Bevisuppgifterna avser dock inte de straffrättsliga förfarandena som rådet har grundat sig på och tyder inte på att rättsväsendets förmåga att garantera respekten för de grundläggande rättigheterna systematiskt skulle äventyras vad gäller dessa förfaranden.
- 153 Vidare visar de bevisuppgifter som sökandena har lämnat inte att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att det förfogade över tillräckligt många bevisuppgifter för att, utan att behöva genomföra ytterligare kontroller, avgöra att samarbetet med de egyptiska myndigheterna som hade inletts i samband med beslut 2011/172 kunde fortsätta.
- 154 Sökandena har nämligen inte fastställt att, genom att underförstått men nödvändigtvis göra en sådan bedömning, rådet skulle göra en uppenbart oriktig avvägning mellan de olika omständigheterna som är relevanta för att samarbetet ska kunna fortsätta, som framför allt tog hänsyn till, dels syftet med detta samarbete och, dels målen för den politik som samarbetet utgjorde en del av, nämligen att stödja processen för politisk och ekonomisk stabilisering i Egypten genom att respektera rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna.
- 155 I den mån systemet med restriktiva åtgärderna som föreskrivs i beslut 2011/172 endast avser att underlätta för de egyptiska myndigheterna att fastställa förskingringar av statliga medel, och att bevara en möjlighet för myndigheterna att driva in vinsten av förskingringarna, kan det inte uteslutas att en förlängning av detta system fortfarande är relevant, även vid negativ politisk och rättslig utveckling av demokratin, rättsstatsprincipen och respekten för de grundläggande rättigheterna. Det ankom således på rådet att avgöra huruvida, med hänsyn till de bevisuppgifterna som det hade tillgång till, det rimligen kunde anse att ett fortsatt stöd till de egyptiska myndigheterna för att bekämpa förskingring av statliga medel, även i ett sådant sammanhang, var ett lämpligt sätt att främja politisk stabilitet och respekten för rättsstatsprincipen i landet.
- 156 Å ena sidan, såsom konstaterats i punkterna 144–152 ovan, kan det på grundval av de bevisuppgifterna som sökandena ingett inte i sig fastställas att de egyptiska rättsliga myndigheternas förmåga att garantera respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna i samband med rättsliga förfaranden som ligger till grund för beslut 2011/172 oåterkalleligen skulle äventyras av den politiska och rättsliga utvecklingen.

- 157 Å andra sidan kunde rådet även beakta förekomsten av garantier i den egyptiska lagstiftningen. Av bland annat IBAHRI:s rapporter framgick, dels att Egypten är part i den internationella konventionen om medborgerliga och politiska rättigheter samt i regionala, internationella rättsliga instrument som rör skyddet för de mänskliga rättigheterna och, dels att rättsväsendets oberoende garanteras i den egyptiska grundlagen och att framsteg på detta område dessutom har gjorts genom den nya grundlagen som antogs i februari 2014. AV PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 som anges i punkt 86 ovan framgick även att, angående de rättsmedel som enligt de egyptiska straffrättsliga förfarandena står till personers förfogande som upptagits i förteckningen i beslut 2011/172, dessa förfaranden utgjorde del av de tillämpliga bestämmelserna som garanterar ett effektivt domstolsskydd för de berörda personerna. Såsom det i övrigt har påpekats i punkt 146 ovan, framgår av det uppdaterade innehållet i de aktuella straffrättsliga förfarandena som de egyptiska myndigheterna har ingett med anledning av antagandet av besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496 att vissa av de personer som upptas i bilagan till beslut 2011/172 hade fått att de fällande domarna ogiltigförklarades.
- 158 I detta avseende, särskilt när det gäller PGO:s promemoria av den 9 februari 2015, kan sökandena inte åberopa rättegångshinder inom ramen för denna grund i den del den avser ogiltigförklaring av beslut 2015/486, eftersom det är utrett att rådet har kunnat grunda sig på dess innehåll när det antog beslutet. Såsom angetts i punkt 88 ovan, övertogs innehållet i PGO:s promemoria i NCRAA:s promemoria av den 5 december 2016, som skickades till sökandena före antagandet av beslut 2017/496. I sitt skriftliga svar av den 21 april 2017 med anledning av en åtgärd för processledning lade rådet dessa promemorior till akten i målet. Sökandena kunde således yttra sig om innehållet i denna handling, bland annat i sina skriftliga svar av den 1 juni 2017 på tribunalens frågor och vid förhandlingen.
- 159 Slutligen, såsom påpekats i punkt 151 ovan, står den omständigheten att rådet bistår de egyptiska myndigheterna i sin bekämpning av förskingring av statliga medel inte i motsats till att det framförs farhågor och uppmaningar från unionsmyndigheterna avseende eventuella överträdelser av de grundläggande rättigheterna och rättsstatsprincipen som begåtts i Egypten.
- 160 Härav följer att rådet inte gjorde någon uppenbart oriktig bedömning när det ansåg att det hade tillgång till tillräckligt många bevisuppgifter om det egyptiska politiska och rättsliga sammanhanget för att fortsätta samarbetet med de egyptiska myndigheterna som hade inletts i samband med beslut 2011/172 och att de bevisuppgifterna som sökandena hade ingett inte föranledde ytterligare kontroller innan beslutet skulle förlängas.

– Det tredje argumentet avseende risken för att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång inte iakttas i straffrättsliga förfaranden som den är föremål för i Egypten

- 161 Vad gäller förevarande argument bör det noteras att, även om de bevisuppgifterna som sökandena har ingett inte skulle tyda på en risk för att de egyptiska myndigheterna inte garanterar att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång iakttas, kan denna omständighet endast i förekommande fall påverka lagenligheten av den förlängning av sökandenas upptagande i bilagan till beslut 2011/172. Däremot kan den inte påverka lagenligheten av förlängningen av giltighetstiden för systemet för frysning av tillgångar som föreskrivs i artikel 1.1 i beslutet.
- 162 De kriterierna som anges i artikel 1.1 i beslut 2011/172 föreskriver nämligen, på ett allmänt och abstrakt sätt, att de personerna som är ansvariga för förskingring av egyptiska statliga tillgångar och de personer som är associerade med dem ska fastställas. Kriterierna innebär inte att det finns ett samband mellan personernas upptagande i förteckningen och de särskilda straffrättsliga förfarandena som den första sökanden är föremål för.
- 163 Dessutom utgör risken för åsidosättanden av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång inte i sig ett tecken på systematiska åsidosättanden av denna rätt som kan påverka rättigheterna för samtliga de personer som upptagits i bilagan till beslut 2011/172.

- 164 Härav följer att förevarande argument, i den mån det framförs till stöd för en invändning om rättsstridighet i artikel 1.1 i beslut 2011/172, vars giltighet förlängdes genom beslut 2015/486, är verkningslöst. Argumentet kan endast vara relevant i samband med den andra grunden om de angripna beslutens åsidosättande av skyldigheten att iaktta de grundläggande rättigheterna. Argumentet kommer därför att prövas inom den ramen.
- 165 Av vad som nyss anförts följer att sökandena inte har visat att förlängningen av giltigheten av artikel 1.1 i beslut 2011/172 genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496 var uppenbart olämplig med hänsyn till situationen i Egypten och följaktligen att proportionalitetsprincipen hade åsidosatts. Talan kan därför inte vinna bifall såvitt avser hela denna grundns första del, utan att det är nödvändigt att pröva rådets invändning om rättegångshinder som framfördes i svaromålet mot invändningen om rättsstridighet i denna delgrund (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 54 och där angiven rättspraxis).

2) Den andra delgrunden: Det saknas rättslig grund för artikel 2.1 i förordning nr 270/2011

- 166 Sökandena har åberopat att det saknas rättslig grund för förordning nr 270/2011 som, enligt dem, inte kan bygga på vare sig artikel 215.3 i FEU, i avsaknad av ett giltigt beslut, eller artikel 215.2 FEU, i brist på ett samband mellan sökandena och regeringen i ett tredjeland.
- 167 Härvidlag räcker det att påpeka, dels, såsom framgår av punkterna 118–165 ovan, att förevarande invändning om rättsstridighet, såvitt den avser artikel 1.1 i beslut 2011/172, vars giltighet förlängts genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, inte kan godtas och dels att tribunalen, i samband med sökandenas talan i målen T-256/11 och T-279/13, har slagit fast att förordning nr 270/2011 var rättsligt grundad på artikel 215.2 FEUF. På grundval av artikel 215.2 FEUF kan nämligen restriktiva åtgärder vidtas mot personer, förutsatt att de föreskrivs i ett beslut som har antagits inom ramen för Gusp (dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 30–33, och beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkt 49). Förevarande invändning om rättsstridighet saknar därmed rättslig grund och kan därför inte godtas, utan att det är nödvändigt att pröva huruvida den kan tas upp till sakprövning.
- 168 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra delgrunden och därmed inte såvitt avser den första grunden i dess helhet.

c) Den andra grunden: Rådets åsidosättande av artikel 6 FEU jämförd med artiklarna 2 och 3 FEU, samt artiklarna 47 och 48 i stadgan

- 169 Den andra grunden består av två delar.
- 170 I den första delgrunden har sökandena gjort gällande att rådet, enligt artikel 6 FEU, jämförd med artiklarna 2 och 3.5 FEU, ska främja de grundläggande rättigheterna. De har hävdade att rådet, dels har underlåtit att förvissa sig om att dess grundläggande rättigheter iakttas och, dels har grundat sig på en icke motbevisbar presumtion att de egyptiska myndigheterna skulle iaktta dem, vilket strider mot kraven i rättspraxis (dom av den 21 december 2011, N. S. m.fl., C-411/10 och C-493/10, EU:C:2011:865, punkterna 105 och 106, och dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 139). De anser emellertid att deras rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen, som stadfästas i artiklarna 47 och 48 i stadgan, har överträtts i samband med de rättsliga förfarandena som de är föremål för i Egypten. I sitt svar av den 4 oktober 2017 på en fråga från tribunalen om hur det aktuella målet eventuellt påverkas av dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), har sökandena anförts att domen befäster deras ståndpunkt.

- 171 Såsom påpekats i punkt 164 ovan hör argumentet som sökandena framfört inom ramen för den första grundens första del, att målen med beslut 2011/172 som anges i skäl 1 utesluter att deras upptagande i förteckningen förlängs, till denna grund, med hänsyn till risken som anges i de bevisuppgifterna som de lämnat till rådet, att de egyptiska myndigheterna inte kommer att säkerställa att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång iakttas. Argumentet, som bygger på en annan grund än sökandenas argument till stöd för den andra grundens första del, ska anses utgöra den andra grundens andra del.
- 172 Rådet bestrider den räckvidden som sökandena, inom ramen för förevarande grund, tillskrivit rådets skyldighet att beakta de påståendena om åsidosättande av den första sökandens grundläggande rättigheter i samband med de straffrättsliga förfarandena som den är föremål för.
- 173 Inledningsvis ska det påpekas att diskussionen mellan parterna, inom ramen för förevarande grund, inte omfattar, till skillnad från den första grundens första del, frågan om huruvida rådets underlåtenhet att genomföra kontroller av respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna i Egypten i sin helhet har påverkat lagenligheten av förlängningen av giltigheten för systemet med restriktiva åtgärder som antogs inom ramen för beslut 2011/172. Den rör frågan om huruvida, såsom rådet har påstått, åsidosättandet av åsidosättanden av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång i de straffrättsliga förfarandena som den är föremål för har påverkat lagenligheten av enskilda förlängningsåtgärder avseende frysning av, dels den första sökandens tillgångar, dels tillgångar som tillhör sökandena 2–4.
- 174 Likaledes inledningsvis bör det påpekas att sökandena, åtminstone i ansökan, inte har påstått att rätten till en rättvis rättegång för sökandena 2–4 och att oskuldspresumtionen har åsidosatts i de rättsliga förfarandena som de är föremål för. Dessa fastställs i bilagan till beslut 2011/172 av det skälet att de är föremål för rättsliga förfaranden som har samband med straffrättsliga förfaranden som avser den första sökanden. Härav kan utläsas att sökandena anser att det faktum att den första sökandens upptagande i förteckning är ogiltigt på grund av åsidosättanden av dennes grundläggande rättigheter medför att upptagandet av sökandena 2–4 också är ogiltigt.
- 175 Det är lämpligt att först pröva den andra delgrunden.

1) Den andra delgrunden: Förlängningen av giltigheten av sökandenas upptagande i förteckning strider mot de mål som anges i skäl 1 i beslut 2011/172

- 176 Det ska erinras om, såsom har konstaterats i punkt 68 ovan, att syftet med beslut 2011/172, nämligen att underlätta för de egyptiska myndigheterna att fastställa förskingring av statliga medel som begåtts och bevara möjligheten för dessa myndigheter att driva in vinsten från sådan förskingring, är inte relevant med hänsyn till bland annat målen att främja demokratin, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter som avses i skäl 1 i detta beslut, och som frysning av tillgångar bidrar till, om fastställandet och indrivningen är behäftade med rättsvägran, eller till och med godtycklighet.
- 177 I annat fall skulle en frysning av tillgångar uppenbarligen varken bidra till de egyptiska myndigheternas bekämpning av förskingring av statliga medel eller, i ännu mindre grad, bidra till att uppnå de politiska målen att främja demokratin, rättsstatsprincipen och mänskliga rättigheter som beslut 2011/172 utgör en del av och skulle därför vara uppenbart oproportionerligt med hänsyn till dessa mål.
- 178 I denna delgrund har sökandena emellertid gjort gällande att de bevisuppgifterna som de lämnade till rådet visade att rådet kunde förvänta sig att de egyptiska myndigheterna inte skulle garantera sökanden en rättvis, oberoende och opartisk behandling i samband med straffrättsliga förfaranden som denne var föremål för. Argumentet kan följaktligen godtas under förutsättningen att de bevisuppgifter som sökandena lämnade uppenbarligen hänvisar till tillräckligt allvarliga åsidosättanden av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen för att rådet ska komma till

- slutsatsen att åsidosättandena skulle förorsaka oåterkallelig skada för den första sökanden i samband med de aktuella straffrättsliga förfarandena och att dessa sannolikt skulle leda till en rättsvägran. Bevisuppgifterna måste därför vara tillräckligt avgörande för att övertyga rådet om att, mot bakgrund av dess enda granskning, det inte ytterligare kunde förlänga giltighetstiden för frysning av sökandenas tillgångar, utan att anta ett beslut som var uppenbart olämpligt med hänsyn till dess mål.
- 179 Såvitt förevarande delgrund avser förlängningen av beslut 2011/172 under år 2015 bör det erinras om att sökandena, före beslut 2015/486, lämnade till rådet bland annat rapporterna från D. och M., såsom de beskrivs i punkterna 92–98 ovan, som direkt tar upp frågan om åsidosättanden av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen i samband med särskilda straffrättsliga förfaranden. Det bör också erinras om att, såsom framgår av punkterna 99 och 103 ovan, rådet, vid den tidpunkten, också hade kunnat ta del av domskälen i den egyptiska kassationsdomstolens domar i samband med dessa straffrättsliga förfaranden. Skälen kunde vara relevanta vid bedömningen av sökandenas påståenden om åsidosättanden. Slutligen kunde bevisuppgifterna om det egyptiska rättsväsendet, som nämnts i punkterna 140–142 ovan, utgöra bakgrundsomständigheter för att bedöma sannolikheten för risken att utgången av de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden skulle påverkas av sådana åsidosättanden.
- 180 För det första bör noteras att rapporterna från D. och P. innehåller ett antal uppgifter som tyder på att olika delar av rätten till en rättvis rättegång inte har iakttagits vid de skeden av det straffrättsliga förfarandet som omfattas av dessa rapporter, och båda rapporterna kommer fram till slutsatsen att det föreligger en risk för rättsligt svaga avgöranden i vilka det fastställs huruvida anklagelserna mot den första sökanden är välgrundade.
- 181 De aktuella rapporterna innehåller ett antal iakttagelser som tyder på att de förhållandena under vilka de beskrivna förhandlingarna ägde rum inte var helt adekvata för att de tilltalade, inbegripet den första sökanden, skulle kunna utöva sin rätt till försvar, på grund av att, för det första, advokaterna och, i ännu högre grad, den första sökanden, haft det svårt att följa förhandlingens förlopp samt att delta i den under normala omständigheter. För det andra har den första sökandens advokater haft svårigheter att kommunicera med honom. För det tredje begränsar brottmålsdomstolen möjligheten för de tilltalade och deras ombud att lägga fram bevis och åberopa vittnen till den tilltalades fördel, samt att på lämpligt sätt bestrida den bevisning och de vittnen som åklagarsidan har åberopat, till och med möjligheten för de tilltalade att själva yttra sig.
- 182 Vidare påstås i huvudsak i de aktuella rapporterna, bland annat i rapporten från D., att den första sökandens farhågor över att drabbas av bristande opartiskhet är objektivt motiverade. Å ena sidan utgör, enligt rapporten från D., den särskilt korta tidsramen för åklagarens undersökningar och det faktum att de andra egyptiska företagen som tilldelats kostnadsfria energilicenser inte har ifrågasatts ett tecken på ofördelaktig partiskhet i förhållande till den första sökanden som belastat undersökningarna. På liknande sätt anser rapportens författare att jämförbar partiskhet hos domstolen avspeglades vid förhandlingarna i det att brottmålsdomstolen intog en tvetydig inställning, dels till flera interventioner till nackdel för den berörda parten eller till och med fientliga ageranden som friande vittnesmål gav upphov till, dels till interventioner från försvararna och de tilltalade. Å andra sidan dras i rapporten från M. slutsatsen att den aktuella brottmålsdomstolen brister i opartiskhet på grund av att dels medlemmarna i den dömande sammansättningen befinner sig nära åklagaren, dels att domstolens ordförandes interventioner förefaller förmedla dennes vilja att gynna åklagarsidan.
- 183 Dessutom följer det av rapporterna från D. och M. att de har ansett att förutsättningarna för att bevara respekten för den första sökandens oskuldspresumtion inte var uppfyllda. D. har anfört, dels att det saknades bevis i åtalets undersökningar som, enligt honom, utfördes snabbt och, dels att brottmålsdomstolen gynnade åklagarsidan, eftersom hanteringen av förhandlingens förlopp, enligt honom, gav intryck, av att brottmålsdomstolen befarade att ”den skulle klandras för att ha en fientlig

- inställning till medborgarna”. M. anser, dels att de åtgärderna som vidtogs mot de tilltalade för att fysiskt avskilja dem vid förhandlingen och, dels att förhandlingens mediebevakning, som ansågs vara påträngande, kan ha påverkat respekten för denna princip.
- 184 Avslutningsvis har D. i sin rapport uttryckt tvivel om de rättsliga myndigheternas oberoende i förevarande fall på grundval av samma indicier som de som föranlett D. att ifrågasätta myndigheternas opartiskhet. D. understryker i synnerhet att allmänhetens oro kan, enligt honom, påverka domstolens bedömning av den första sökandens straffskyldighet.
- 185 Vidare framgår av två domar från den egyptiska kassationsdomstolen i samband med de straffrättsliga förfarandena i ärendena nummer 38 och 291 för år 2011, att kassationsdomstolen konstaterade att, dels sökandenas invändningar och, dels deras ansökan om vilandeförklaring, inte hade beaktats. Dessutom bör det noteras att det, i de tre aktuella straffrättsliga förfarandena (ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011), bland annat har gjorts gällande att domaren i första instans inte visade att de tilltalades straffskyldighet byggde på konkret bevisning och, i ärendena nummer 291 för år 2011, att domaren presumerade att den första sökanden var skyldig till förskingring av statliga medel som avsågs i de två andra målen, och som utgjorde en nödvändig förutsättning för att fastställa dennes straffskyldighet avseende penningtvätt som var föremål för målet.
- 186 Slutligen bör det noteras att det i IBAHRI:s rapporter identifierades vissa särdrag och problem i det egyptiska rättsväsendet som kan påverka oberoendet hos de rättsliga myndigheterna (se punkterna 140 och 141 ovan).
- 187 Det bör dock påpekas att rådet, oavsett relevansen av de bevisuppgifterna som finns i de aktuella handlingarna för att bedöma huruvida det föreligger kränkningar av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen, inte i något fall på grundval av bevisuppgifterna i sig kunde dra slutsatsen att de straffrättsliga förfarandenas tillförlitlighet mot denna person förmodligen oåterkalleligen skulle påverkas av allvarliga åsidosättanden av dessa rättigheter och att rådet följaktligen skulle tvingas att slutligt upphöra med att ange sökandena i förteckningen. Mot bakgrund av samtliga de upplysningar som rådet förfogade över vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486 var det inte ett sannolikt antagande att dessa förfaranden tvärtom kunde leda till ett slutligt avgörande som inte var behäftat med sådana åsidosättanden.
- 188 Vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486 framgick det av de upplysningarna som de egyptiska myndigheterna hade lämnat om hur de straffrättsliga förfarandena som den första sökanden var föremål för (se punkterna 82, 83 och 87 ovan) framskred, att målen, till följd av att den egyptiska kassationsdomstolen ogiltigförklarade domarna i första instans hade återförvisats till domstolen i första instans och att förfarandet pågick. Dessutom har det i ärende nummer 107 för år 2011 preciserats att ett sakkunnigutlåtande hade begärts och att förfarandet i ärende nummer 291 för år 2011 hade vilandeförklarats i väntan på att ärendena nummer 38 och 107 för år 2011 slutligt skulle avgöras.
- 189 På grundval av dessa upplysningar kunde rådet rimligen anse att den behöriga egyptiska domstolen ånyo kunde avgöra målet i sak, efter det att den egyptiska kassationsdomstolen skulle återförvisa målet, under förutsättningar som inte avspeglade de påstådda omständigheterna i D:s och M:s rapporter att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång kränktes. Följaktligen kunde dessa förutsättningar undanröja risken för att domstolens avgörande skulle vara otillförlitliga.
- 190 Dessa upplysningar tyder särskilt på att, i de aktuella målen, vissa av de övervägandena som ligger till grund för den egyptiska kassationsdomstolens ogiltigförklaring av domarna beaktades i samband med återförvisningsförfarandet. Det kan således inte uteslutas att syftet med det sakkunnigutlåtandet som begärdes i ärende nummer 107 för år 2011 var att dra konsekvenserna av domstolens konstaterande att det inte hade fastställts att de tilltalade hade haft uppsåt. På liknande sätt förefaller vilandeförklaringen av förfarandet i ärende nummer 291 för år 2011 avspegla domstolens

- konstaterande att domstolen i första instans, för att avgöra målet, har utgått från att den första sökanden var skyldig till förskingring av statliga medel som avsågs i ärendena nummer 38 och 107 för år 2011.
- 191 Dessutom har sökandena, vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486, inte lämnat bevisuppgifter som kunde tyda på att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och respekten för oskuldspresumtionen hade åsidosatts av domstolen i första instans i samband med återförvisningen av ärendena nummer 38, 107, och 291 för år 2011, efter det att den egyptiska kassationsdomstolen hade meddelat beslut i målen.
- 192 I alla händelser kunde rådet av PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 dra slutsatsen att den första sökanden kommer att kunna väcka en ny talan vid den egyptiska kassationsdomstolen mot det kommande avgörandet från domstolen i första instans som, enligt denna promemoria, kommer att slutligt avgöra målet i sak, för det fall att den bifaller överklagandet. Vid tribunalen har sökandena emellertid inte bestritt riktigheten av dessa upplysningar.
- 193 Härav följer att det på grundval av de upplysningarna som rådet förfogade över vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486 inte kunde antas att den första sökanden förmodligen skulle dömas på grundval av åsidosättanden av dennes rätt till en rättvis rättegång och respekten för oskuldspresumtionen och att sådana åsidosättanden sannolikt skulle leda till att sökandena skulle tillfogas oåterkallelig skada. Beslutet att förlänga giltigheten av sökandenas upptagande i bilagan till beslut 2011/172 var således inte uppenbart olämplig med hänsyn till syftet med, dels frysningen av tillgångarna och, dels politiken för att stödja de egyptiska myndigheterna som frysningen utgjorde en del av.
- 194 De bevisuppgifter som sökandena ingett före antagandet av beslut 2016/411 och beslut 2017/496 kunde inte motivera att rådet år 2016 och 2017 ändrade sin ståndpunkt om huruvida upptagandet i förteckningen skulle förlängas.
- 195 I den första inlagen om justering av talan har sökandena åberopat tre bevisuppgifter. Först har de åberopat ett rättsutlåtande av den 10 mars 2016 från deras juridiska ombud i Egypten av vilket det framgår att den egyptiska domstolens avgörande av den 23 februari 2011 om att godkänna beslutet om frysning av penningmedel som fattades av den egyptiska riksåklagaren den 21 februari 2011 hade antagits med åsidosättandet av rätten till en rättvis rättegång. Vidare har sökandena åberopat att den totala sammanlagda tiden för de fängelsestraff som den första sökanden skulle avtjäna skulle utgöra omänsklig eller förnedrande behandling i den mening som avses i artikel 4 i stadgan och artikel 3 i Europakonventionen. Slutligen har sökandena åberopat den omständigheten att de egyptiska myndigheterna i sin skrivelse av den 2 februari 2016 hänvisar till flera brottsutredningar som den första sökanden och dess juridiska ombud i Egypten, från vilka en handling av den 28 februari 2016 härrör till stöd för detta påstående, inte hade underrättats om.
- 196 Vad gäller den första bevisuppgiften, nämligen ett rättsutlåtande av den 10 mars 2016 från sökandenas egyptiska juridiska ombud, har det inte bestritts att sökandena har bifogat det till en skrivelse av den 14 mars 2016 som var och en av dem skickade till rådet.
- 197 I detta hänseende ska det först noteras att, såsom framgår av de egyptiska myndigheternas skrivelse av den 14 mars 2016, domstolsavgöranden som bekräftar beslut om frysning av tillgångar som utfärdats av den egyptiska riksåklagaren kan överklagas inom tre månader. Sökandena har inte ifrågasatt dessa upplysningar. I rättsutlåtandet från deras juridiska ombud i Egypten, till vilka sökandena har hänvisat, anges emellertid varken att den egyptiska domstolens avgörande av den 23 februari 2011 överklagades eller innehållet i en eventuell dom om ett sådant överklagande. Även om det antogs att de påståenden som anges i rättsutlåtandet är tillräckligt avgörande, innebär det inte att domstolsskyddet som föreskrivs i egyptisk rätt avseende sådana avgöranden, såsom det av den 23 februari 2011, inte har varit effektivt.

- 198 Sökandena har inte heller bestritt att beslutet om frysning av tillgångar av den 21 februari 2011, som godtogs genom domstolsavgörandet av den 23 februari 2011, är motiverat av att ett straffrättsligt förfarande pågår i ärende nummer 38 för år 2011 angående gärningar som den egyptiska riksåklagaren har rubricerat som förskingring av statliga medel och av behovet av att, som en säkerhetsåtgärd, förhindra flykt av medel som kan ha förskingrats. Följaktligen och oberoende av frågan om huruvida brottsrubriceringen av dessa gärningar är välgrundad, en fråga som inte tagits upp inom ramen för denna grund, kan de påstådda åsidosättanden som påtalats i rättsutlåtandet av den 10 mars 2016 inte i något fall vara ägnade att påverka grunden för beslutet och dess tillämpning på samtliga de sökandenas tillgångar. Vidare är det ostridigt att, såsom framgår av samma skrivelse från de egyptiska myndigheterna, den fjärde sökanden, på egen begäran, av den egyptiska riksåklagaren beviljades undantag från tillämpningsområdet av bland annat beslutet om frysning av tillgångar av den 21 februari 2011 av vissa tillgångar som tidigare ingick i giftorättsgods. Det förefaller därför som om avgörandet om godkännande av beslutet om frysning av tillgångar av den 23 februari 2011 inte påverkar möjligheten för sökandena 2–4 att inge en begäran om att vissa varor ska undantas från beslutets tillämpningsområde och att beslutets negativa inverkan på deras äganderätt följaktligen begränsas till vad som är nödvändigt för att uppnå målen i detta beslut. Rådet gjorde således en korrekt bedömning när det ansåg att detta beslut, som rådet hade grundat sig på vid upptagandet av dessa personer i förteckningen, var tillförlitligt, trots påståendena i rättsutlåtandet av den 10 mars 2016.
- 199 Slutligen är det ostridigt att, såsom framgår av de egyptiska myndigheternas skrivelse av den 14 mars 2016, två andra beslut om frysning av tillgångar har antagits mot samtliga de sökandena såvitt avser ärendena nummer 107 och 291 för år 2011 och att dessa beslut fortfarande gällde vid tidpunkten för denna skrivelse. Även om det antogs att påståendena i rättsutlåtandet av den 10 mars 2016 skulle kunna äventyra möjligheten för rådet att grunda sig på beslutet av den 21 februari 2011 för att uppta sökandena 2–4 i förteckningen, kunde de inte i något fall tvinga rådet att upphöra med att förlänga upptagandet i förteckningen, som åtminstone kan grunda sig på de övriga ovannämnda besluten.
- 200 Vad gäller den andra bevisuppgiften, nämligen den totala tiden för de fängelsestraff som den första sökanden ska avtjäna, ska det framhållas att även om det antogs att denna bevisuppgift är relevant vid bedömningen av åsidosättande av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen, framgår det inte av handlingarna i målet att bevisuppgiften ingavs till rådet före antagandet av beslut 2016/411. Under alla omständigheter räcker det att konstatera att Europadomstolens dom av den 9 juli 2013, Vinter m.fl. mot Förenade kungariket (CE:ECHR:2013:0709JUD 006606909), som sökandena har åberopat till stöd för sina påståenden, inte leder till slutsatsen att utdömandet av ett fängelsestraff som motsvarar det sammanlagda straffet som ådömts den första sökanden, oavsett villkoren för verkställighet av dessa påföljder, i sig utgör ett åsidosättande av förbudet mot omänsklig och förnedrande behandling. Det sammanlagda fängelsestraffet på 54 år, som sökandena åberopat, beräknades på grundval av fällande domar som avkunnats av en domstol i första instans i samband med straffrättsliga förfaranden i ärende nummer 38, 107 och 291 för år 2011. Den egyptiska kassationsdomstolen ogiltigförklarade dock avgörandena och det finns ingen anledning att anta att ett liknande fängelsestraff på motsvarande sammanlagda längd, i samband med återförvisningsförfarandet, åter kommer att utdömas mot den första sökanden. Det påstådda åsidosättandet är därför i vart fall av rent hypotetisk karaktär.
- 201 Vad beträffar den tredje bevisuppgiften, det vill säga brottsutredningar som den första sökanden och dennes juridiska ombud inte skulle ha underrättats om, ska det påpekas att det rör sig om undersökningar i tre mål avseende, i ärende nummer 376 för år 2013, penningtvätt, i ärende nummer 4 för år 2011, olagliga vinster och, i ärende nummer 274 för år 2012 (numera ärende nummer 244 för år 2015), återigen penningtvätt. Till skillnad från de straffrättsliga förfarandena i ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011, verkar inget i angivelsen av dessa fall i de egyptiska myndigheternas skrivelse av den 2 januari 2016 tyda på att det föreligger ett samband mellan dessa undersökningar och förskingring av statliga medel i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172. Därför kunde

- rådet inte i något fall åberopa dessa undersökningar till stöd för sökandenas upptagande i förteckningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 maj 2013, *Al Matri/rådet*, T-200/11, ej publicerad, EU:T:2013:275, punkterna 48 och 73), så att de överträdelser som påstås ha begåtts i samband med dessa undersökningar i vart fall inte kan påverka förlängningen av sökandenas upptagande.
- 202 Dessutom har sökandena i den andra inlagan om justering av talan också åberopat den första sökandens häktning den 7 mars 2017 som, enligt deras uppfattning, strider mot de relevanta bestämmelserna i den egyptiska grundlagen och artikel 143 i den egyptiska straffprocesslagen, samt skyddet mot godtyckligt frihetsberövande i artikel 5 i Europakonventionen.
- 203 Av de bevisuppgifterna som sökandena lämnat framgår att den första sökanden inledningsvis häktades i ärende nummer 107 för år 2011 för en 30 månaders period fram till dess att häktningen avslutades genom brottmålsdomstolens beslut av den 5 augusti 2013, eftersom den maximala perioden på 18 månader som föreskrivs i artikel 143 i den egyptiska straffprocesslagen hade löpt ut. Sökandena anser att den första sökandens häktning efter förhandlingen den 7 mars 2017 i samma mål strider mot dessa bestämmelser och inte stöds av någon motivering. Till stöd för dessa påståenden har de bland annat lämnat in en kopia av artikel 54 i den egyptiska grundlagen av den 18 januari 2014 och av artikel 143 i straffprocesslagen, rättsutlåtanden från egyptiska jurister om bestämmelsens tillämpning, begäran om omedelbart frigivande av den första sökanden som ingavs av dess juridiska ombud i Egypten den 8 april 2017, samt Europadomstolens rättspraxis avseende artikel 5 i Europakonventionen.
- 204 Det bör emellertid noteras att den första sökanden i sin skrivelse till rådet av den 7 mars 2017 endast har gjort gällande att vederbörande häktades, enligt dess juridiska ombud i Egypten, i strid med dennes rätt till en rättvis rättegång och trots att vederbörande redan hade häktats i över tre år och att de fällande domarna hade ogiltigförklarats av den egyptiska kassationsdomstolen. Den första sökanden har emellertid i skrivelsen inte angett de bevisuppgifter som sökandena lämnat vid tribunalen till stöd för sina påståenden om åsidosättandet av nationella egyptiska bestämmelser och garantier mot godtyckligt frihetsberövande, inklusive kopior av de relevanta egyptiska bestämmelserna. Vidare framgår det inte av handlingarna i målet att den första sökanden, före antagandet av beslut 2017/496, till rådet har lämnat konkreta bevisuppgifter för att styrka sitt påstående att vederbörande faktiskt hade häktats efter förhandlingen den 7 mars 2017.
- 205 Enligt fast rättspraxis måste emellertid en unionsrättsakts lagenlighet bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (se dom av den 3 september 2015, *Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./kommissionen*, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punkt 22 och där angiven rättspraxis, och dom av den 4 september 2015, *NIOC m.fl./rådet*, T-577/12, ej publicerad, EU:T:2015:596, punkt 112 och där angiven rättspraxis).
- 206 Lagenligheten av förlängningen av upptagandet av sökandena i förteckningen under år 2017 kan inte bedömas mot bakgrund av de uppgifterna som de lämnade för första gången i den andra inlagan om justering av talan som avses i punkterna 202 och 203 ovan. Dessa uppgifter kan inte i något fall åberopas med framgång för att visa på rådets felaktiga bedömning av de bevisuppgifterna som sökandena lämnade före antagandet av bland annat beslut 2017/496.
- 207 Under dessa omständigheter, även om det antogs att den första sökandens häktning är relevant för bedömningen av åsidosättanden av dennes rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen, kunde de upplysningarna som lämnades till rådet vid tidpunkten för antagandet av beslut 2017/496 i vart fall inte leda till slutsatsen att det förelåg eller kunde föreligga ett allvarligt åsidosättande av den första sökandens grundläggande rättigheter, på ett sådant sätt att förlängningen av dennes upptagande i förteckningen uppenbarligen skulle strida mot syftet med beslut 2011/172.

208 Dels räcker dessa upplysningar nämligen inte för att på tillräckligt avgörande sätt förvissa sig om att den första sökanden faktiskt häktades, samt häktningens faktiska räckvidd. Dels kunde de omständigheterna under vilka den första sökanden tidigare hade häktats i mer än tre år och under vilka de fängelsestraffen som den hade ådömts hade ogiltigförklarats inte i sig visa häktningens olagliga eller godtyckliga karaktär. På grundval av dessa upplysningar var rådet därför inte skyldigt att upphöra med att uppta den första sökanden i förteckningen.

209 Talan kan följaktligen inte vinna bifalla såvitt avser den andra grundens andra del.

2) Den första delgrunden: Rådet har underlåtit att förvissa sig om att sökandenas grundläggande rättigheter hade iakttagits och har tillämpat en icke motbevisbar presumtion på skyddet av dessa grundläggande rättigheter från de egyptiska myndigheterna

210 Sökandena har i huvudsak hävdade att rådet, med hänsyn till bestämmelserna i EU-fördraget och unionsprinciperna som reglerar rådets skyldigheter avseende skyddet för de grundläggande rättigheterna, med hänsyn till förekomsten av de bevisuppgifterna de hade lämnat till rådet, inte kunde tillämpa en icke motbevisbar presumtion på respekten för den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen till deras nackdel och följaktligen avstå från att utföra kontroller. De anser att rådet, genom att förlänga giltigheten av deras upptagande i förteckningen, särskilt på grundval av de straffrättsliga förfarandena mot denna person, utan att genomföra undersökningar, hade godtagit åsidosättandet av dennes rättigheter i samband med dessa förfaranden.

211 I detta avseende bör det erinras om att rådet, inom ramen för antagandet av restriktiva åtgärder som för de avsedda personerna har en individuell innebörd, underkastas principen om god förvaltningssed som bland annat kräver att rådet omsorgsfullt och opartiskt prövar de bevis som vidarebefordrades till det, särskilt mot bakgrund av de yttranden samt eventuell bifogad bevisning som ingetts av dessa personer (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 114, 115 och 119).

212 Den effektiva domstolsprövningen som garanteras i artikel 47 i stadgan kräver i princip en fullständig laglighetsprövning av de skälen som legat till grund för beslutet att uppta en persons namn i en förteckning över personer som ska bli föremål för restriktiva åtgärder. I synnerhet ska unionsdomstolen förvissa sig om att det faktaunderlaget som ligger till grund för ett sådant beslut, vilket har en individuell innebörd för denna person, är tillräckligt solitt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

213 I synnerhet, såsom tribunalen konstaterat i punkt 69 ovan, inom ramen för systemet med restriktiva åtgärder i beslut 2011/172, kan befintliga straffrättsliga förfaranden i Egypten mot den berörda personen inte utgöra ett tillräckligt faktaunderlag, om det antas att det beslut som fattades efter dessa förfaranden inte kommer att vara tillförlitligt, det vill säga att beslutet i synnerhet kommer att strida mot de kraven som följer av rätten till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen.

214 I enlighet med de allmänna principerna som anges ovan ankommer det således på tribunalen att i princip göra en fullständig prövning av huruvida rådet har uppfyllt sin skyldighet att göra en omsorgsfull och opartisk bedömning för att förvissa sig om att det kunde anse att de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden var tillförlitliga. Domstolsprövningen innebär i synnerhet att det ska kontrolleras huruvida rådet gjorde en korrekt bedömning när det ansåg att det hade tillräckligt många bevisuppgifter för att betrakta att så var fallet i förevarande fall, trots sökandenas motsatta påståenden.

- 215 Rådet kan visserligen inte vara skyldigt att begära ytterligare upplysningar från de egyptiska myndigheterna i avsaknad av konkreta bevis till stöd för dessa påståenden. Det har dock inte något utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida rådet på grundval av de bevisuppgifterna som sökandena lämnade skulle vidta sådana åtgärder (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkterna 68–73).
- 216 I förevarande fall fann tribunalen, i punkterna 110–112 ovan, mot bakgrund av de handlingarna och de förklaringarna som rådet lämnat, att de bevisuppgifter som sökandena lämnade, oavsett deras relevans och trovärdighet, inte var ägnade att påverka den bedömningen som det hade gjort av skyddet för de grundläggande rättigheterna som garanteras inom ramen för de egyptiska rättsliga förfarandena, bland annat på grundval av PGO:s promemoria av den 9 februari 2015, bekräftad av NCRAA:s promemoria av den 5 december 2016. I övrigt [*konfidentiellt*].
- 217 I detta avseende ska det konstateras att det, enligt de bevisuppgifter som sökandena lämnat och de upplysningar som rådet förfogade över vid tidpunkten för antagandet av de angripna besluten, inte kunde åligga rådet att utföra ytterligare kontroller.
- 218 Såsom framgår av beskrivningen av innehållet i PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 under punkterna 85 och 86 är det visserligen riktigt att denna promemoria och NCRAA:s promemoria av den 5 december 2016, som har samma innehåll, begränsar sig till att ange de tillämpliga bestämmelserna för de straffrättsliga förfarandena mot de personer som upptas i förteckningen som bifogas beslut 2011/172 och att tillhandahålla allmänna garantier för respekten från de egyptiska rättsliga myndigheterna för rätten till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen. Promemorian innehåller dock inga bevisuppgifter för att specifikt besvara sökandenas påståenden om åsidosättande av dessa rättigheter i samband med straffrättsliga förfaranden som den första sökanden var föremål för och bevisuppgifter till stöd för dessa påståenden som i synnerhet följer av rapporterna från D. och M.
- 219 Såsom har påpekats i punkt 188 ovan förfogade rådet vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486 dock över ett antal upplysningar om de kommande stegen i de straffrättsliga förfarandena beträffande vilka det gjorts påståenden om åsidosättanden av de grundläggande rättigheterna.
- 220 Rådet var åtminstone sedan år 2014 underrättat om att den egyptiska kassationsdomstolen hade ogiltigförklarat fällande domar mot den första sökanden i första instans. Rådet gjorde därför en korrekt bedömning när det ansåg att åsidosättanden av den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och respekt för oskuldspresumtionen som bland annat enligt rapporter från D. och M. belastat förfarandet som ledde till de fällande domarna, inte längre kunde, även om de skulle ha fastställts, påverka tillförlitligheten i de aktuella straffrättsliga förfarandena.
- 221 Analysen kunde bekräftas av innehållet i de aktuella domarna från den egyptiska kassationsdomstolen som rådet, såsom vad som anförts i punkt 103 ovan, redan hade kunnat ta del av i samband med sökandenas talan i målen T-375/14–T-378/14. Det framgår nämligen av domskälen i dessa domar att avgörandena från domstolen i första instans inte ogiltigförklarades enbart på grund av felaktigheter i förfarandet, utan också på grund av felaktig rättstillämpning i motiveringen till dessa avgöranden i deras helhet och avseende, såsom angetts i punkt 185 ovan, bland annat brister i beaktandet av de tilltalades invändningar och bevis för deras straffskyldighet. Därför kunde rådet utgå från, i samband med att målet återförvisades till domstolen i första instans, att det ankom på rådet att i huvudsak göra en ny prövning av de tilltalades ansvar i dess helhet och, i förekommande fall, de tillhörande påföljderna.
- 222 Därtill kunde rådet på grundval av dessa domar inte rimligen sluta sig till att det rättsliga skyddet som garanteras genom möjligheten att, enligt egyptisk straffrätt, överklaga till den egyptiska kassationsdomstolen hade varit effektivt vad avser den första sökanden och utgjorde en särskild garanti för skyddet för hans rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen. Denna analys

- bekräftades av det faktum att denna domstol i de aktuella domarna beslutade, i samband med straffrättsliga förfaranden i målen nr 38 och 291 av år 2011, att målen skulle återförvisas till en annan dömande sammansättning och att målet, i samband med straffrättsliga förfaranden i mål nr 107, 2011, skulle återförvisas till en annan domstol.
- 223 Vidare, och såsom har påpekats i punkt 190 ovan, kunde det härledas från det sakkunnigutlåtandet som efterfrågades i ärende nummer 107 för år 2011 och vilandeförklaringen av förfarandet i ärende nummer 291 för år 2011, i avvaktan på slutligt domstolsavgörande i ärende nummer 38 och 107 för år 2011, vilket inte bestritts av sökandena, att den egyptiska kassationsdomstolens överväganden som ledde till ogiltigförklaringen av de fällande domarna mot den första sökanden hade beaktats av domstolen i första instans.
- 224 Det anges även i PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 att möjligheten att, i samband med brottmål, inge ett överklagande till den egyptiska kassationsdomstolen som, för det fall det bifalls, mynnar ut i ett avgörande från denna domstol varigenom sakfrågan i målet slutligt fastställdes utgjorde en i sig otillräcklig bevisuppgift för att helt undanröja risker för åsidosättanden av den första sökandens grundläggande rättigheter, men det förblir dock relevant i förevarande fall.
- 225 I den mån, såsom angetts i punkt 222 ovan, domskälen i den egyptiska kassationsdomstolens domar avspeglade ett effektivt domstolsskydd, kunde rådet rimligen utgå från att, för det fall att den första sökanden skulle uppmanas att inge ett andra överklagande mot avgörandena från domstolen i första instans i de aktuella straffrättsliga förfarandena efter återförvisande, skulle ett sådant domstolsskydd beviljas första sökanden på nytt.
- 226 Slutligen framgår det av punkt 191 ovan att sökandena, vid tidpunkten för antagandet av beslut 2015/486, inte hade åberopat någon omständighet som kunde ge upphov till rimliga tvivel avseende risken för att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång och respekten för oskuldspresumtionen hade åsidosatts av domstolen i första instans efter det att den egyptiska kassationsdomstolen återförvisade de aktuella målen.
- 227 Under dessa omständigheter ska det anses att rådet, med hänsyn till samtliga de upplysningarna som det hade tillgång till vid denna tidpunkt, gjorde en korrekt bedömning när det ansåg att det förfogade över tillräckligt många bevisuppgifter för att dra slutsatsen, dels att påstådda åsidosättanden av den första sökandens grundläggande rättigheter, förutsatt att de har fastställts, inte längre kunde påverka de aktuella straffrättsliga förfarandens förlopp, dels att det inte förelåg någon giltig anledning till att befara att utgången i dessa straffrättsliga förfaranden kunde äventyras av att sådana åsidosättanden vid en senare tidpunkt. Därför kunde rådet, på grundval av dessa bevisuppgifter, rimligen anta att de straffrättsliga förfarandena var tillförlitliga, utan att därvid behöva utföra ytterligare kontroller hos de egyptiska myndigheterna.
- 228 När det gäller de bevisuppgifterna som sökandena ingav angående antagandet av besluten 2016/411 och 2017/496, framgår det av analysen i punkterna 195–208 ovan, att de inte kunde påverka denna bedömning.
- 229 Dels framgår det av punkterna 197–201 ovan, att sökandena inte hade visat att åsidosättandena av de grundläggande rättigheterna som de har åberopat till bestridande av förlängningen av deras upptagande i förteckningen år 2016 kunde påverka tillförlitligheten i de straffrättsliga förfarandena som rådet kunde stödja sig på för att förlänga upptagandet i förteckningen.
- 230 Dels följer det av punkterna 204–208 ovan, att de bevisuppgifter som sökandena lämnat till rådet före antagandet av beslut 2017/496 och som saknade tillräckligt stöd, inte i sig kunde ge upphov till rimliga tvivel om risken för att den första sökandens grundläggande rättigheter hade kränkts på grund av dennes påstådda häktning och att rådet inte kunde klandras för att inte ha beaktat de bevisuppgifterna som ingavs för första gången vid tribunalen i syfte att visa att det förekom ett sådant åsidosättande. Det

ankommer på rådet att bedöma huruvida det i förekommande fall och på grundval av dessa bevisuppgifter ska inhämtas ytterligare upplysningar från de egyptiska myndigheterna i syfte att senare eventuellt förlänga giltighetstiden för sökandenas upptagande i förteckning.

- 231 Dessa överväganden påverkas inte av den schweiziska federala brottmålsdomstolens dom av den 12 december 2012 och av två domar från Liechtensteins författningsdomstol av den 28 augusti 2012 och den 30 september 2013, som sökandena har åberopat till stöd för sina påståenden. Såsom anges i punkterna 101 och 102 ovan är det riktigt att besluten ogiltigförklarade åtgärder för rättsligt bistånd som vidtogs gentemot de egyptiska myndigheterna, inte på grund av åsidosättanden av de berörda personernas rätt till en rättvis rättegång, utan på grund av risken för att de berörda personerna skulle lida skada till följd av sådana åsidosättanden. De två ovannämnda domarna avsåg en ansökan från de egyptiska myndigheterna grundad på de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden och den aktuella domstolen avgjorde målen med hänsyn till bland annat rapporter från IBAHRI och M. som också lämnades till rådet. Såsom påpekats i punkt 149 ovan, även om det antogs att de åtgärder för rättsligt bistånd som ogiltigförklarades av dessa domstolar är jämförbara med åtgärder som avser sökandena i förevarande fall, vilade de aktuella domstolarnas avgöranden på andra faktiska omständigheter än de som kommit till rådets kännedom. Såsom har konstaterats i punkterna 218–230 ovan, gjorde rådet nämligen, med hänsyn till samtliga de upplysningarna som det hade tillgång till vid tidpunkten för de angripna besluten, en riktig bedömning när det ansåg att det inte förelåg några giltiga anledningar till att befara att utgången i de rättsliga förfarandena mot sökandena kunde äventyras av åsidosättanden av deras rätt till en rättvis rättegång och oskuldspresumtionen.
- 232 Av vad som nyss anförts följer att rådet, med hänsyn till samtliga de upplysningarna som det hade tillgång till, inte gjorde någon felaktig bedömning av de bevisuppgifterna som sökandena lämnat om åsidosättanden av grundläggande rättigheter som skett i samband med rättsliga förfaranden som avsåg dem i Egypten, när det ansåg att kränkningarna inte föranledde några ytterligare kontroller. Sökandena har därmed felaktigt påstått att rådet till deras nackdel hade tillämpat en icke motbevisbar presumtion om respekten för dessa rättigheter från de egyptiska myndigheternas sida och att rådet har åsidosatt sin skyldighet att se till att sådant skydd iakttas, särskilt vad gäller de rättigheterna som stadfästs i artiklarna 47 och 48 i stadgan. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens första del och följaktligen inte på någon del av grunden i sin helhet.

2. Den tredje grunden: Underlåtenhet att följa de allmänna kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 och artikel 2.1 i förordning nr 270/2011

- 233 Som tredje grund har sökandena hävdatt att förlängningen av giltighetstiden för deras upptagande i förteckningen var oförenlig med de allmänna kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 och artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, på grund av, dels att rådet inte hade lagt fram bevis för att kunna fastställa att sökandena hade ansetts vara skyldiga till förskingring av egyptiska statliga tillgångar, dels att det inte hade bevisats att skälet för förlängningen, det vill säga att sökandena var föremål för rättsliga förfaranden som hade inletts av de egyptiska myndigheterna avseende förskingring av statliga medel på grundval av Förenta nationernas konvention mot korruption (UNCAC), vilade på ett tillräckligt faktaunderlag. Denna grund består i huvudsak av fyra delar. I den första delgrunden har sökandena hävdatt att den första sökanden inte är föremål för rättsliga förfaranden avseende förskingring av statliga medel i den mening som avses i UNCAC, eftersom de gärningarna som läggs denne till last inte kan betecknas som sådan. I den andra delgrunden har de hävdatt att, såsom framgår av de domarna varigenom den egyptiska kassationsdomstolen ogiltigförklarade fällande brottmålsdomar mot den första sökanden, det pågående brottmålsförfarandet mot den första sökanden inte grundar sig på några bevis. I den tredje delgrunden har de hävdatt att rättsliga förfaranden mot den första sökanden utgår från politiska motiv. I den fjärde grunden har de i huvudsak gjort gällande att de bevisuppgifterna som de egyptiska myndigheterna har ingett vad gäller den enskilda situationen för sökandena 2–4 inte utgör tillräcklig grund för att uppta dem i förteckningen.

234 Rådet har invänt att sökandena endast har upprepat de argument som domstolen och tribunalen uttryckligen underkände i dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), och dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), och åsidosätter principen om rättskraft. I sina yttranden över den första inlagan om justering av talan, har rådet också gjort gällande att tolkningen av begreppet förskingring av statliga medel som förespråkats inom ramen för systemet med restriktiva åtgärder som föreskrivs i beslut 2011/172 ska ha företräde framför andra tolkningar som görs i samband med andra system med restriktiva åtgärder.

a) Inledande överväganden

235 Först ska det påpekas att denna grund, i de delar de angripna besluten avser åsidosättandet av de kriterier som anges i artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, är utan verkan. Besluten avser nämligen endast förlängning av sökandenas upptagande i bilagan till beslut 2011/172. Kriterierna kan därför inte tillämpas på förevarande fall. Det är därför lämpligt att pröva den grunden endast i de delar den avser åsidosättandet av kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172, vars giltighet förlängdes genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496.

236 Det framgår vidare av den rättspraxis som erinrats om i punkterna 64 och 65 ovan, att det på grund av arten och syftet med frysningen av sökandenas tillgångar ankom på rådet att, för att uppta sökandena i förteckningen, kontrollera, dels att det på grundval av de bevisuppgifterna som det hade tillgång till kunde fastställa att personerna var föremål för ett eller flera pågående rättsliga förfaranden avseende gärningar som kunde utgöra förskingring av statliga medel och, dels att de, på grundval av detta eller dessa förfaranden, kunde kvalificeras i enlighet med kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172.

237 I detta avseende bör det noteras att, såsom rådet påpekat, tribunalen och domstolen redan har prövat frågan om huruvida rådet gjorde en korrekt bedömning när det stödde sig på rättsliga förfaranden mot sökandena för att uppta dem i förteckningen för första gången i enlighet med de kriterierna som anges i artikel 1.1 i beslut 2011/172.

238 I dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93) fann tribunalen att rådet hade rätt att uppta sökandenas namn i bilagan till beslut 2011/172, enbart av det skälet att de var föremål för ett rättsligt förfarande i Egypten som hade ett samband, oavsett vilket, med undersökningar avseende förskingring av statliga medel. De kriterier som fastställs i artikel 1.1 i beslutet omfattar nämligen såväl personer som åtalats för sitt deltagande i olika grad i förskingring av egyptiska statliga tillgångar som personer som är associerade med nämnda personer som är föremål för förfaranden som har samband med dessa förfaranden, inbegripet säkerhetsåtgärder som syftar till att bevara de tillgångar som kan ha förskingrats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 67, 95 och 97). För övrigt godtog domstolen, vid prövning av överklagandet mot denna dom i mål C-220/14 P, tribunalens resonemang (dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkterna 71–73).

239 Vidare fann tribunalen i dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 132–134 och 137–140), att det på grundval av bevis som de egyptiska myndigheterna hade lagt fram kunde anses dels att de gärningarna som myndigheterna hade lagt sökanden till last hade fått en motsvarande beteckning som begreppet förskingring av statliga medel från myndigheterna och, dels att sökandena 2–4, som omfattades av ett beslut om frysning av tillgångar som hade antagits av den egyptiska riksåklagaren, och godkänts av en brottmålsdomstol i samband med undersökningar avseende förskingring av statliga medel, var föremål för rättsliga förfaranden som hade samband med undersökningar avseende förskingring av statliga medel. Domstolen har för sin del ansett att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning med detta resonemang (dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkterna 75–84).

- 240 Dessutom bör det noteras att tribunalen när den i mål T-279/13 prövade en talan som bland annat avsåg förlängningen av giltigheten av sökandenas upptagande i förteckning genom beslut 2013/144, fann att grunden om bristande efterlevnad av de kriterier som anges i artikel 1.1 i beslut 2011/172, vars giltighet förlängts genom beslut 2013/144, var uppenbart ogrundad, av det skälet att de invändningarna som framställdes till stöd för denna grund redan hade underkänts av tribunalen i mål T-256/11 (beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet, T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78, punkterna 54–64).
- 241 Av detta kan utläsas att, i enlighet med rättspraxis avseende rättskraften som erinrats om i punkt 52 ovan, sökandena inte har rätt att, i samband med denna grund, ifrågasätta lagenligheten av deras inledande upptagande eller förlängningen av giltigheten av deras upptagande genom beslut 2013/144 genom att vid tribunalen ta upp frågor som redan behandlats i domskälen i de avgöranden från tribunalen och domstolen som anges i punkterna 238–240 ovan.
- 242 Dessutom kan invändningar eller argument som anges i samband med de olika delgrunderna som utgör denna grund, som avser samma faktiska och rättsliga bevisuppgifter som dem som prövades av tribunalen och domstolen i de ovannämnda domskälen, endast underkännas som uppenbart ogrundade.
- 243 Såsom angetts i punkt 53 ovan, ankommer det emellertid på tribunalen att pröva huruvida sökandena i detta sammanhang har lagt fram nya faktiska och rättsliga bevisuppgifter som den ännu inte har prövat och huruvida dessa är ägnade att påverka frågan huruvida upptagandets förlängning är förenlig med de kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172.
- 244 Dessutom bör det noteras att det i princip endast ankommer på rådet att, i samband med en förlängning av sökandenas upptagande i förteckningen, kontrollera att sökandena fortfarande är föremål för samma rättsliga förfaranden. Eftersom rådet, när det upptog sökandena för första gången, kunde förvissa sig med styrkande bevis om att personernas ansvar för gärningar som kunde rubriceras som förskingring av statliga medel åtminstone gjordes gällande i dessa förfaranden eller, alternativt, att de var föremål för rättsliga förfaranden i konnexa mål i egenskap av associerade personer, kan det inte ankomma på det att på eget initiativ utföra en sådan kontroll vid varje förlängning av giltigheten av upptagandet i förteckningen. En sådan skyldighet kan endast föreligga när det finns nya bevisuppgifter som syftar till att ifrågasätta personernas medverkan eller gärningarnas rubricering.
- 245 Såsom erinrats om i punkt 66 ovan ankommer det i princip inte på rådet att bedöma riktigheten och relevansen av de bevisuppgifter som de egyptiska rättsliga förfarandena vilar på, eftersom bedömningen ankommer på de egyptiska myndigheterna. Rådet ska endast, med hänsyn till bland annat sökandens yttranden, uppmana de egyptiska myndigheterna att inkomma med klargöranden rörande dessa bevisuppgifter om det har rimliga tvivel angående huruvida den bevisning som redan lagts fram av dessa myndigheter är tillräcklig.
- 246 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva de olika delarna i förevarande grund.

b) Den tredje grundens första del: Felaktig rättslig rubricering av de rättsliga förfarandena mot den första sökanden

- 247 Till stöd för den tredje grundens första del har sökandena gjort gällande att endast ett av de ärendena som gällde den första sökanden, nämligen ärende nummer 38 för år 2011 avsåg gärningar som de egyptiska myndigheterna rubricerade som förskingring av statliga medel. Härvidlag har de hävdade att de gärningarna som lagts honom till last inte kan rubriceras som förskingring av statliga medel i den mening som avses i UNCAC, i synnerhet på grund av att, dels de är kopplade till en privat bolagsverksamhet och, dels de gärningarna som sökanden åtalats för inte begicks i egenskap av

offentlig tjänsteman. I den första inlagan om justering av talan har de tillagt att, bland de ärendena som gällde honom och som nämnts i de egyptiska myndigheternas skrivelse av den 2 januari 2016, endast fyra av dem avser rättsliga förfaranden. De har även bestritt rubriceringen som förskingring av statliga medel med hänsyn till unionsrätten, och särskilt tribunalens praxis och den "allmänna folkkrätten". De har även hävdade att rådet måste stödja sig på en självständig definition av detta begrepp som skiljer sig från den räckvidden som de egyptiska myndigheterna ger begreppet. I den andra inlagan om justering av talan har de gjort gällande att förenligheten med den unionsrättsliga definitionen av begreppet förskingring av statliga medel måste bedömas med hänsyn till tre villkor som omfattar olaglig användning av medel eller tillgångar som innehas av ett offentligt organ eller under dess överinseende för ändamål som strider mot deras syfte, ekonomiskt mätbar skada som organet lidit och kravet på att den förskingring som lagts personen till last ha undergrävt rättsstatsprincipen i Egypten. Villkoren är inte uppfyllda i förevarande fall vad gäller ärende nummer 38 för år 2011. Slutligen anser sökandena att ärendena nummer 107, 291 och 639 för år 2011 inte avser förskingring av statliga medel. De anser att det första ärendet endast berör ingående av ett otillåtet avtal för att erhålla energilicenser, det andra berör anklagelser om penningtvätt och det tredje avser anklagelser om felaktigheter i beräkningen av den skatt som bolaget El-Dekheila ska betala.

248 Inledningsvis bör påpekas att det av de handlingarna som inledningsvis hade skickats av de egyptiska myndigheterna till rådet, som bifogas ansökan, endast framgick ett straffrättsligt förfarande mot den första sökanden i ärende nummer 38 för år 2011. Såsom har påpekats i punkt 83 ovan framgick det av de uppdaterade upplysningarna från de egyptiska myndigheterna år 2014 och 2015 sju straffrättsliga förfaranden (ärenden nummer 38, 107, 291, 457 och 541 för år 2011 och nummer 156 och 376 för år 2013). Slutligen, såsom angetts i punkt 88 ovan, nämndes i de upplysningar som de egyptiska myndigheterna lämnade före antagandet av beslut 2016/411 och beslut 2017/496 tre andra pågående förfaranden mot den första sökanden i ärenden nummer 4 och 5482 för år 2011 och nummer 244 för år 2015.

249 Likaledes inledningsvis ska det påpekas att, i sin skriftväxling med rådet före förlängningen av deras upptagande i förteckningen år 2015, 2016 och 2017, har sökandena i huvudsak framställt de invändningar och argument som åberopats i förevarande talan till stöd för denna del av den tredje grunden. I sina skrivelser av den 24 mars 2015, av den 21 mars 2016 och av den 22 mars 2017 besvarade rådet sökandena att den första sökanden fortfarande var föremål för rättsliga förfaranden avseende förskingring av statliga medel och att det ankom på de egyptiska domstolarna att ta ställning till huruvida dessa förfaranden är välgrundade. När det mer specifikt gäller ärende nummer 38 för år 2011 har rådet, i den första skrivelsen, bland annat gjort gällande att begreppet förskingring av egyptiska statliga tillgångar kunde omfatta gärningar som begås av en offentlig tjänsteman för att dra nytta av offentliga tillgångar och uppsåtligen försämra dessa. Rådet har påpekat att de förfarandena mot den första sökanden i ärendet vilade på antagandet att bolaget El-Dekheila vid tidpunkten för gärningarna skulle betecknas som offentligt företag, eftersom den egyptiska staten ägde en betydande minoritetsandel i bolaget och att bolagets tillgångar följaktligen skulle betraktas som offentliga tillgångar och att den första sökanden, som var styrelseordförande vid tidpunkten för gärningarna, skulle betraktas som offentlig tjänsteman.

1) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i ansökan

250 Först bör det noteras att de invändningar och argument som sökandena har framställt till stöd för yrkandena i ansökan endast avser ärende nummer 38 för år 2011, eftersom sökandena har gjort gällande, utan att styrka sitt påstående, att endast gärningarna i detta ärende kunde uppfylla kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172. I enlighet med övervägandena i punkt 244 ovan ska dessa invändningar och argument endast prövas med hänsyn till de bevisuppgifter som de egyptiska myndigheterna har lämnat efter det att sökandena upptogs i förteckningen för första gången. I de delar dessa invändningar och argument syftar till att påverka det inledande upptagandet i sig kan de inte tas upp till prövning i enlighet med punkt 241 ovan.

- 251 I detta avseende bör det noteras att det i en skrivelse av den 13 februari 2014 från de egyptiska myndigheterna anges att ärende nummer 38 för år 2011 avser olagliga vinster som den första sökanden anklagas för att ha förvärvat i egenskap av styrelseordförande i bolaget El-Dekheila genom att förvärva 67 procent av kapitalet i detta bolag och att ändra de priser som tillämpas av bolaget för att sälja metallurgiska produkter som tillverkas av bolaget som produkter från en och samma enhet. Den egyptiska kassationsdomstolens dom av den 14 december 2013 om överklagandet mot domen i första instans i detta mål godtog i huvudsak beskrivningen av de gärningar som lagts den första sökanden till last. Kassationsdomstolen godtog även att det gentemot den första sökanden har fastslagits att den egyptiska staten hade en andel i bolaget, att bolaget var föremål för offentlig granskning och att sökanden, i egenskap av styrelseordförande i bolaget, betraktades som offentlig tjänsteman. Vidare anges i domen att den första sökanden, utöver dessa anklagelser, har klandrats för att ha förorsakat betydande finansiella förluster för samma bolag El-Dekheila vid ingäendet av ett låneavtal som tecknats för dess räkning.
- 252 Det ska konstateras att dessa bevisuppgifter inte kan användas för att påverka tribunalens konstaterande i punkterna 137–140 i domen av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), som godtogs av domstolen, att de upplysningarna som lämnades till rådet gav skäl att anse att den första sökanden hade åtalats för gärningar som betecknades på motsvarande sätt som begreppet förskingring av statliga medel.
- 253 I detta avseende har tribunalen, i ett liknande sammanhang i beslut 2011/72 om situationen i Tunisien, slagit fast att begreppet förskingring av statliga medel i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/72 omfattade all otillåten användning av resurser som tillhör offentliga myndigheter eller som är under deras kontroll för andra syften än dem som anges, särskilt för privata ändamål och som förorsakar ekonomiskt kvantifierbara skador för dessa offentliga organ (dom av den 30 juni 2016, CW/rådet, T-224/14, ej publicerad, EU:T:2016:375, punkt 89, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 98, och dom av den 30 juni 2016, CW/rådet, T-516/13, ej publicerad, EU:T:2016:377, punkt 69). Tolkningen kan överföras på förevarande fall, eftersom artikel 1.1 i beslut 2011/72 har en lydelse som i huvudsak är identisk med motsvarande bestämmelser i beslut 2011/172 och som uppfyller liknande mål.
- 254 I förevarande fall framgår det av de bevisuppgifterna som rådet hade tillgång till att de egyptiska myndigheterna har ansett att den första sökanden, som enligt deras uppfattning utförde tjänstemannauppdrag i egenskap av styrelseordförande i ett bolag under offentlig kontroll och vars kapital, vid tidpunkten för gärningarna, ägdes av den egyptiska staten, hade använt detta uppdrag för att, till nackdel för bolagets ekonomiska intressen, göra olagliga vinster som syftade till att bland annat gynna sina egna privata bolag. Även om de egyptiska myndigheterna inte uttryckligen har rubricerat gärningarna som förskingring av egyptiska statliga tillgångar, motsvarar den valda rubriceringen detta begrepp, såsom det har definierats i rättspraxis.
- 255 För övrigt bör det noteras att sökandena inte har bestritt att de egyptiska myndigheterna har rubricerat de gärningarna som lagts sökanden till last i ärende nummer 38 för år 2011 på motsvarande sätt som begreppet förskingring av statliga medel. Deras invändningar i denna delgrund bygger nämligen på antagandet att myndigheterna felaktigt har ansett att gärningarna omfattades av begreppet och att rådet inte borde ha godtagit denna ståndpunkt för att fastställa huruvida det rättsliga förfarandet i detta ärende var sådant att den första sökanden kunde anses uppfylla kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172.
- 256 Såsom tribunalen och domstolen har slagit fast kunde rådet emellertid uppta sökanden i förteckningen enbart av det skälet att han var föremål för rättsliga förfaranden i Egypten som hade ett samband, oavsett vilket, med undersökningar angående förskingring av statliga medel, nämligen, såsom tribunalen har slagit fast på grundval av en bedömning som domstolen ansåg var fri från felaktig rättstillämpning, gärningar som de egyptiska myndigheterna hade rubricerat på motsvarande sätt som detta begrepp. Härav följer att, i den mån de upplysningar som rör ärende nummer 38 för år 2011

och som uppdaterades åren 2014 och 2015 inte påverkade rådets och tribunalens analys av de egyptiska myndigheternas ståndpunkt om ärendet, kunde rådet, av samma skäl, förlänga giltigheten av upptagandet, förutsatt att det rättsliga förfarandet i detta ärende fortfarande pågick.

- 257 I motsats till det antagandet som sökandenas argument vilar på, framgår det emellertid av de principer som erinrats om i punkterna 66 och 245 ovan att det inte ankommer på rådet att yttra sig om riktigheten och relevansen av den brottsrubriceringen som godtagits av de egyptiska myndigheterna vad gäller gärningar som den första sökanden har åtalats för, eftersom denna befogenhet ankommer på de egyptiska domstolarna som ansvarar för att avgöra huruvida personen är straffskyldig. I förevarande fall har det inte bestritts att vid tidpunkten för förlängningen av giltigheten av den första sökandens upptagande i förteckningen år 2015, hade domstolen i första instans i det aktuella målet ännu inte prövat denna fråga i samband med att den egyptiska kassationsdomstolen återförvisade målet efter det att kassationsdomstolen ogiltigförklarat den första domen.
- 258 Dessutom kunde den bevisning som sökandena åberopat för att påverka den brottsrubricering som de egyptiska myndigheterna valt, inte ge upphov till rimliga tvivel hos rådet och föranleda att ytterligare upplysningar skulle begäras.
- 259 Härvidlag kan argumentet att den brottsrubricering som de egyptiska myndigheterna valt inte motsvarade UNCAC:s bestämmelser inte påverka rådets möjlighet att stödja sig på det rättsliga förfarandet i ärende nummer 38 för år 2011. Hänvisningen till konventionen i skälen för att uppta den första sökanden innebär endast att det är de egyptiska myndigheterna som har velat hänvisa till dem i det aktuella rättsliga förfarandet. Rådet har däremot inte fryst sökandenas tillgångar på grundval av bestämmelserna i denna konvention, utan inom ramen för en samarbetspolitik med de egyptiska myndigheterna som beslutats om inom ramen för den självständiga behörigheten som tilldelats rådet enligt Gusp och med hänsyn till dess egna mål som anges i skälen 1 och 2 i beslut 2011/172. Även om det inte kan uteslutas att frågan om förenligheten mellan den brottsrubricering som de egyptiska myndigheterna valde och UNCAC:s bestämmelser ska prövas av behörig egyptisk domare ankommer det däremot inte på rådet att pröva denna fråga, såvitt det har kunnat kontrollera att rubriceringen motsvarade begreppet förskingring av statliga medel i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172.
- 260 Under alla omständigheter föreskriver bestämmelserna i artikel 2 a iii i UNCAC, som åberopats av sökandena, att en offentlig tjänsteman kan definieras som "en ... person som definieras som 'offentlig tjänsteman' enligt den nationella lagstiftningen i en konventionsstat". Sökandena har dock själva medgett att artikel 119 g i den egyptiska strafflagen, vars bestämmelser återges i en bilaga till ansökan, föreskriver att, för att rubriceras som förskingring av statliga medel ska uttrycket "offentlig tjänsteman" tolkas i den mening som avses i denna lag och ska gälla anställda på bolag i vilka den egyptiska staten äger andelar. Dessutom framgår det inte av denna bestämmelse i den egyptiska strafflagen att frågan huruvida ett bolag ska rubriceras som offentligt företag eller offentligt bolag är avgörande, eftersom en del av bolagets medel ägs av staten. Det framgår således av de bevisuppgifter som sökandena själva har ingett, att de egyptiska myndigheterna, om det anses att den första sökanden i egenskap av styrelseordförande i bolaget El-Dekheila var en offentlig tjänsteman, har tillämnat den egyptiska strafflagen och att en sådan tillämpning är förenlig med artikel 2 a iii UNCAC. Den påstådda omständigheten att denna rubricering inte var förenlig med andra bestämmelser i egyptisk rätt, bland annat i bolagsrätten, är en bevisuppgift som det endast ankommer på de behöriga egyptiska domstolarna att bedöma. Vidare är det ovidkommande att, såsom sökandena har anfört, den första sökanden inte kunde anses som offentlig tjänsteman med hänsyn till kriterierna i artikel 2 a i och artikel 2 a ii UNCAC. Det framgår nämligen av lydelsen i artikel 2 i dess helhet att de kriterier som anges efter varandra i leden i, ii och iii i artikeln är alternativa och inte kumulativa.
- 261 Av vad som nyss anförts följer att rådet kunde stödja sig på ett befintligt rättsligt förfarande i ärende nummer 38 för år 2011 för att anse att det förfogade över ett tillräckligt faktaunderlag för att förlänga giltigheten av upptagandet av den första sökanden i samband med beslut 2015/486, oberoende av

frågan om huruvida de andra rättsliga förfarandena mot den första sökanden som hade kommit till dess kännedom kunde uppfylla kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkterna 49 och 100).

- 262 För övrigt och såsom det har erinrats om i punkt 201 ovan, visar de pågående rättsliga förfarandena i ärendena nummer 107 och 291 för år 2011, som tillhörde de rättsliga förfarandena som rådet kände till före antagandet av beslut 2015/486, också ett samband med förskingring av statliga medel. I det första ärendet klandrades nämligen den första sökanden för att, i samråd med handels- och industriministern och ordföranden i myndigheten för industriell utveckling, i strid mot tillämpliga bestämmelser, ha erhållit energilicenser för bolag inom sin koncern i samband med en offentlig försäljning av sådana licenser till stålsektorn. Sökanden har därför i detta ärende klandrats för att ha deltagit i olaglig tilldelning till sin fördel av resurser under statlig kontroll genom offentliga tjänstemän som ansvarar för tilldelningen av dessa resurser, vilket har lett till en ekonomisk förlust för staten motsvarande det belopp som sökandens bolag borde ha erlagt för att tilldelas dessa resurser. Rubriceringen av dessa gärningar motsvarar således begreppet förskingring av egyptiska statliga tillgångar i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172, såsom definierats i punkt 253 ovan. Dessutom avser ärende nummer 291 för år 2011 penningtvätt som utförts på tillgångar som den första sökanden, enligt de egyptiska myndigheterna, olagligen har beviljats under de omständigheter som är föremål för ärendena nummer 38 och 107 för år 2011. Även om ärende nummer 291 för år 2011 hänför sig till gärningar som i sig inte motsvarar begreppet förskingring av statliga medel, uppvisade ärendet, enligt de upplysningarna som de egyptiska myndigheterna ingav, ett direkt samband med förskingring av statliga medel. Det bör noteras att, även om sökandena har gjort gällande att inget annat ärende som de egyptiska myndigheterna angett än ärende nummer 38 för år 2011 avsåg gärningar som kunde rubriceras som förskingring av statliga medel, har de inte framfört några argument som föranleder en annan bedömning.
- 263 Av vad som ovan anförts följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens första del, i de delar den åberopats till stöd för yrkandena om ogiltigförklaring av ansökan.

2) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i den första inlagan om justering av talan

- 264 I samband med den första inlagan om justering av talan fortsätter sökandena att bestrida rubriceringen som förskingring av statliga medel av de gärningar som är föremål för ärende nummer 38 för år 2011, genom att stödja sig på de bevisuppgifterna som utarbetats av den första sökandens juridiska ombud i Egypten och i ett vittnesmål från den första sökanden. Av de skäl som angetts i punkt 257 ovan, kan argumenten och uppgifterna dock inte godtas. De syftar nämligen inte till att bestrida den omständigheten att den egyptiska riksåklagaren har rubricerat de gärningar som är föremål för det aktuella ärendet på ett sätt som motsvarar begreppet förskingring av statliga medel, utan till att bestrida själva rubriceringen och huruvida de anklagelser som riktats mot den första sökanden i detta sammanhang är välgrundade. Sökandena har i synnerhet och i huvudsak gjort gällande att de transaktioner som den första sökanden klandrades för utfördes regelbundet och hade godkänts av de behöriga myndigheterna. Även om dessa bevisuppgifter kunde beaktas av den egyptiska domstol som var behörig för att avgöra den första sökandens ansvar i detta ärende, var de inte ägnade att ifrågasätta huruvida de bevisuppgifterna som rådet hade tillgång till var tillräckliga och på grundval av vilka den kunde bedöma huruvida gärningarnas rubricering, som gjordes på grundval av egyptisk straffrätt, motsvarade kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172. I detta avseende bör det noteras att de bevisuppgifterna som de egyptiska myndigheterna har lämnat i sin skrivelse av den 2 januari 2016 inte väsentligen skiljde sig åt, vad gäller det aktuella ärendet, från de uppgifterna som de redan tidigare hade lämnat till rådet och att de därför inte kunde påverka rådets bedömning.

- 265 Sökandenas argument som syftar till att visa att denna bedömning inte är förenlig med domstolens och Europadomstolens praxis förmår inte övertyga.
- 266 Tvärtemot vad sökandena har antytt innebär den omständigheten att begreppet förskingring av statliga medel i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172 ska ges en självständig tolkning som är oberoende av de nationella systemen (dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkterna 84 och 96) inte att detta begrepp eventuellt kan utesluta ageranden som har fått en sådan brottsrubricering från de egyptiska myndigheterna. Tvärtom omfattar begreppet, enligt denna rättspraxis, åtminstone ageranden som kan komma att rubriceras på sådant sätt enligt egyptisk straffrätt (se, analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 95). Såsom påpekats i punkt 260 ovan, har sökandena dock medgett att den rubricering som de egyptiska myndigheterna valde i det aktuella ärendet var förenlig med den egyptiska strafflagen.
- 267 För övrigt skulle varje annan tolkning innebära ett ifrågasättande av tribunalens resonemang, som godtagits av domstolen och som nämnts i punkt 238 ovan, att upptagandet av sökandena i bilagan till beslut 2011/172 enbart av det skälet att de var föremål för rättsliga förfaranden i Egypten som hade ett samband, oavsett vilket, med undersökningar angående förskingring av statliga medel, var förenligt med kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkterna 71–73, och dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkterna 67, 95 och 97).
- 268 Vidare saknar tribunalens och Europadomstolens praxis om begreppet offentligt organ, som sökandena har nämnt, relevans. Dels är, såsom angetts i punkt 260 ovan, frågan huruvida bolaget El-Dekheila kan rubriceras som offentligt företag eller offentligt bolag inte avgörande för rubriceringen som förskingring av statliga medel enligt egyptisk straffrätt, när staten äger en andel, även en mindre sådan, i det aktuella bolaget. Dels avser ovannämnd rättspraxis en helt annan fråga än frågan om möjligheten att rubricera de gärningarna som lagts den första sökanden till last i ärende nummer 38 för år 2011 som förskingring av statliga medel, i ett sammanhang som också är klart åtskilt från restriktiva åtgärder mot Iran i syfte att hindra kärnvapenspridning. I de mål som gett upphov till denna rättspraxis ställdes nämligen frågan om huruvida företaget som väckte talan verkligen var ett organ som kunde hänföras till den iranska staten, det vill säga en enhet som deltog i utövandet av den offentliga makten eller som styrde en offentlig förvaltning under myndigheternas kontroll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 januari 2013, Bank Mellat/rådet, T-496/10, EU:T:2013:39, punkt 42 och där angiven rättspraxis). Vidare ska det påpekas att, i dessa mål, rubriceringen av berörda bolag som organ som kunde hänföras till den iranska staten från den myndighet som hade antagit restriktiva åtgärder gentemot den inte vilade på, till skillnad från det aktuella ärendet, nationella rättsliga förfaranden som grundades på en sådan rubricering.
- 269 Dessutom saknar sökandenas hänvisningar till dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet (T-340/14, EU:T:2016:496), relevans. Såsom framgår av hänvisningarna har tribunalen i domen framhållit att de aktuella restriktiva åtgärderna endast grundade sig på en skrivelse från den ukrainska riksåklagaren som enbart innehöll ett allmänt och generiskt påstående som knöt sökandenas namn, bland annat tidigare höga tjänstemän, till en utredning som i allt väsentligt visade att det skett förskingring av statliga medel och inte innehöll närmare precisering. Rådet förfogade därmed inte över upplysningar om de gärningar eller ageranden som de ukrainska myndigheterna ansåg att sökanden specifikt hade gjort sig skyldig till (dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkterna 40 och 41).
- 270 Detta är inte fallet i det aktuella ärendet, eftersom den första sökanden är föremål för pågående rättsliga förfaranden, och inte bara för en förundersökning. Vidare var de upplysningar från de egyptiska myndigheterna för åren 2014, 2015 och 2016 inte begränsade till ett enkelt allmänt påstående om förskingring av statliga medel, utan innehöll en detaljerad och konkret beskrivning av de gärningar som hade lagts honom till last, åtminstone i ärendena nummer 38, 107 och 291 för

år 2011, för att kunna förstå den exakta arten av de brott som dessa ärenden avsåg och graden av delaktighet som tillskrevs honom, samt utvecklingen av de rättsliga förfarandena i dessa ärenden. De faktiska omständigheterna i det aktuella ärendet kan således inte i något fall jämföras med de i mål T-340/14, oberoende av huruvida de restriktiva åtgärderna som vidtogs i samband med beslut 2011/172 är jämförbara med sådana åtgärder som de som är aktuella i detta mål.

- 271 Även om det antogs att sökandena avser att stödja sig på dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet (T-340/14, EU:T:2016:496), för att hävda att det ankommer på rådet att kontrollera de egyptiska myndigheternas påståenden om de gärningar som de rättsliga förfarandena mot den första sökanden avser, framgår det av punkterna 256, 257 och 264 ovan att en sådan argumentation inte kan godtas.
- 272 Sökandenas argument att rådets bedömning inte är förenlig med den ”allmänna folkrätten” är inte heller övertygande. I detta avseende räcker det att notera att sökandena hänvisar till begreppet statligt organ enligt definitionen i kommentaren från Förenta nationernas folkrättskommission om 2001 års resolution om statsansvar för internationellt rättsstridiga handlingar och i internationella skiljedomsbeslut om statsansvar i samband med tvister med privata bolag. Dessa hänvisningar saknar av samma skäl som anges i punkt 268 ovan relevans i förevarande fall.
- 273 Den av sökandena påstådda omständigheten att endast fyra av de ärendena som nämns i skrivelsen från de egyptiska myndigheterna av den 2 januari 2016 avser pågående rättsliga förfaranden saknar relevans, eftersom rådet, av samma skäl som de som angetts i punkterna 261 och 262 ovan, kunde fortsätta att stödja sig på ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011 för att anse att det vid tidpunkten för antagandet av beslut 2016/411 fanns pågående rättsliga förfaranden angående förskingring av statliga medel mot den första sökanden.
- 274 De argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i den första inlagan om justering av talan kan därför inte godtas.

3) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i den andra inlagan om justering av talan

- 275 I den andra inlagan om justering av talan har sökandena i stor utsträckning upprepat argumenten i ansökan och i den första inlagan om justering av talan. Framför allt fortsätter de att ifrågasätta riktigheten och relevansen av de gärningar som ligger till grund för de anklagelser som riktats mot den första sökanden i ärende nummer 38 för år 2011, i synnerhet med avseende på bedömningen av den skadan som staten lidit. Av samma skäl som de som anges i punkterna 251–262 och 264–273 ovan, kan argumentationen inte godtas. Vad gäller nya invändningar och argument bör följande noteras.
- 276 Inledningsvis är sökandenas påstående om att kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 ska tolkas så, att det ankommer på rådet att kontrollera om förskingring av statliga medel, med hänsyn till beloppets storlek eller typen av medel som har förskingrats eller det sammanhang i vilket detta har skett, kan undergräva rättsstatsprincipen i Egypten, oförenligt med tribunalens och domstolens praxis som är tillämplig i förevarande fall.
- 277 Först bör det nämligen konstateras att, såsom framgår av punkterna 238–240 ovan, domstolen och tribunalen redan har behandlat frågan om vilka krav som måste uppfyllas såvitt avser de faktiska omständigheter som rådet grundar sig på för att uppta sökandena i förteckningen i syfte att uppfylla kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172. Det kan konstateras att domstolen och tribunalen inte fann att det, bland dessa krav, ingick ett krav på att förskingring av statliga medel skulle vara ägnad att undergräva rättsstatsprincipen i Egypten.

- 278 Det ska vidare erinras om att beslut 2011/172, såsom tribunalen har slagit fast, helt bygger på Gusp och uppfyller de mål som anges i artikel 21.2 b och d FEU (se punkt 122 ovan). Tribunalen har också slagit fast att det faktum att det i skäl 2 i beslut 2011/172 anges att de personer som avses i artikel 1.1 i samma beslut ”således berövar det egyptiska folket vinsterna av den hållbara utvecklingen av deras ekonomi och samhälle, och undergräver demokratins utveckling i landet” inte utgör ytterligare villkor som ska uppfyllas när en ny person upptas i förteckningen i bilagan till detta beslut. Det handlar endast om ett förtydligande av det slutliga målet som eftersträvas med detta beslut (dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 143). Detta resonemang har i allt väsentligt godtagits av domstolen (dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet, C-220/14 P, EU:C:2015:147, punkterna 44–46 och 70).
- 279 Av dessa överväganden kan därför slutsatsen dras att genom att bidra till de egyptiska myndigheternas bekämpning av förskingring av statliga medel, antas frysningen av tillgångar för personer som är ansvariga för förskingring av statliga medel eller personer som är associerade med dem, och som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172, vara förenlig med rådets övergripande politiska mål för att stödja Egypten såsom anges i skäl 1 i beslutet, det vill säga bland annat respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna. Därför krävs det inte enligt artikel 1.1 i beslutet för upptagande av personer i förteckningen i bilagan till beslutet att den förskingring av statliga medel som de rättsliga förfarandena avser och som motiverar upptagande ska vara av en särskild karaktär, såvitt avser beloppets storlek eller typen av medel som har förskingrats eller det sammanhang i vilket detta har skett, så att förskingringen kan anses undergräva rättsstatsprincipen i Egypten.
- 280 Slutligen kan sökandena därvid inte med framgång hänvisa till tribunalens praxis om restriktiva åtgärder som vidtogs inom ramen för de beslut som rådet antog med hänsyn till situationen i Ukraina, eftersom tribunalen gjorde en tolkning av de allmänna kriterierna för att fastställa de personkategorierna som omfattades av dessa åtgärder med hänsyn till beslutens specifika rättsliga bakgrund som skiljer sig från den i beslut 2011/172.
- 281 Det ska särskilt konstateras att det i skäl 2 i rådets beslut 2014/119/Gusp av den 5 mars 2014 om restriktiva åtgärder mot vissa personer, enheter och organ med hänsyn till situationen i Ukraina (EUT L 66, 2014, s. 26), vilket dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet (T-340/14, EU:T:2016:496) och dom av den 15 september 2016, Yanukovych/rådet (T-348/14, EU:T:2016:508) avsåg, och som sökandena hänvisat till, anges följande:
- ”Rådet [enades] om att fokusera restriktiva åtgärder på att frysa och driva in tillgångar för personer som har fastställts som ansvariga för förskingring av ukrainska offentliga medel och personer som är ansvariga för åsidosättanden av de mänskliga rättigheterna i Ukraina, i syfte att befästa och stödja rättsstatsprincipen och respekten för de mänskliga rättigheterna i Ukraina.”
- 282 Målet med frysning av tillgångar för personer som har fastställts som ansvariga för förskingring av statliga medel är att befästa och stödja rättsstatsprincipen och respekten för de mänskliga rättigheterna i Ukraina. Det är mot denna bakgrund som tribunalen kunde anse att kriteriet för upptagande i förteckningen som föreskrivs i beslut 2014/119 ska tolkas så, att det inte abstrakt avser varje förskingring av offentliga medel, utan att det snarare avser förskingring av offentliga medel eller tillgångar som, med hänsyn till beloppets storlek eller typen av medel eller tillgångar som har förskingrats eller det sammanhang i vilket detta har skett, åtminstone kan skada Ukrainas institutionella och rättsliga grundvalar, i synnerhet legalitetsprincipen, principen om förbud mot godtyckligt utövande av exekutiva befogenheter, principen om effektiv rättslig prövning och principen om likhet inför lagen och, ytterst, undergräva respekten för rättsstatsprincipen i det landet (dom av den 15 september 2016, Klyuyev/rådet, T-340/14, EU:T:2016:496, punkt 91, och dom av den 15 september 2016, Yanukovych/rådet, T-348/14, EU:T:2016:508, punkt 102).

- 283 Såsom angetts i punkt 279 ovan, är syftet med beslut 2011/172 att stödja de egyptiska myndigheterna i deras bekämpning av förskingring av statliga medel, varvid respekten för rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna endast utgör ett av de allmänna målen för rådets stödpolitik till Egypten i dess helhet, i synnerhet i det sammanhang i vilket bland annat nämnda beslut ingår. De principer som tribunalen slog fast i de domar som anges i punkterna 281 och 282 nedan kan därför inte överföras på förevarande fall.
- 284 Vidare har sökandena felaktigt hänvisat till kriterierna för att bedöma huruvida en juridisk person ägs eller kontrolleras av en annan person eller enhet, som anges i punkterna 62 och 63 i rådets dokument av den 24 juni 2015 med rubriken "EU:s bästa praxis för effektivt genomförande av restriktiva åtgärder". Såsom framgår av bland annat punkt 66 i denna handling syftar dessa kriterier endast till att fastställa, för att undvika risken för att en person eller enhet kringgår frysningen av dess egna tillgångar, om tillgångarna från en annan juridisk person ägs eller kontrolleras av den förstnämnda personen eller enheten, och huruvida dess tillgångar ska frysas. Dessa kriterier är därför inte på något sätt tillämpliga vid fastställandet av huruvida rådet ska anse att de pågående rättsliga förfarandena i Egypten, som de har grundat sig på för att förlänga giltigheten av upptagandet av personer i bilagan till beslut 2011/172, rör förskingring av statliga medel.
- 285 Slutligen ska det konstateras att de bevisuppgifter som lämnats för första gången i den andra inlagan om justering av talan som syftar till att bestrida rubriceringen av förskingring av statliga medel vad gäller de gärningar som de rättsliga förfarandena i ärende nummer 107 och 291 för år 2011 avser, inte kan godtas. Vad gäller det första ärendet har det konstaterats i punkt 262 ovan, att de gärningar som det rättsliga förfarandet avser överensstämde med begreppet förskingring av statliga medel i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172. I motsats till vad sökandena har hävdats påverkar beskrivningen av gärningarna som de egyptiska myndigheterna har gjort i de handlingar som rådet registrerade den 6 januari 2017,, och som inte väsentligt skiljer sig från den beskrivning som återfinns i de handlingar som rådet hade tillgång till åren 2015 och 2016, inte denna analys. Vad gäller ärende nummer 291 för år 2011, har det även konstaterats i punkt 262 ovan att ärendet, även om det avsåg penningtvätt, hade samband med förskingring av statliga medel, eftersom penningtvätt som tillskrevs den första sökanden avsåg de förskingrade tillgångarna som vederbörande hade erhållit i ärendena nummer 38 och 107 för år 2011. Beskrivningen av ärende nummer 291 för år 2011 i de ovannämnda handlingarna innehåller inga nya uppgifter som kan vara ägnade att ifrågasätta sambandet mellan detta ärende och den förskingring av statliga medel som är föremål för de andra ovannämnda ärendena.
- 286 Av det ovan anförda följer att de invändningar och de argument som framställts inom ramen för den andra inlagan om justering av talan till stöd för den tredje grundens första del inte kan godtas. Följaktligen kan talan inte vinna bifall såvitt avser delgrunden i sin helhet.

c) Den tredje grundens andra del: Det saknas saklig grund för de rättsliga förfarandena mot den första sökanden, såsom fastställts av den egyptiska kassationsdomstolen

- 287 Till stöd för den tredje grundens andra del har sökandena påstått att den egyptiska kassationsdomstolen har "avvisat" åtalet mot den första sökanden i sina avgöranden av den 20 december 2012, av den 12 maj 2013 och av den 14 december 2013. Vidare fann kassationsdomstolen i avgörande av den 14 december 2013, att det i ärende nummer 38 för år 2011 inte fanns bevis för att vittna mot sökanden enligt den valda brottsrubriceringen och att domstolen i första instans felaktigt hade vägrat att beakta den bevisning och de argument som försvarsadvokaten hade framfört. Därför bör slutsatsen dras att förfarandet bygger på svaga och ogrundade påståenden och att rådet inte kan fortsätta att enbart grunda sig på uttalanden från de egyptiska myndigheterna, utan bör göra egna undersökningar. Sökandena har dessutom gjort gällande att domstolen, i samma avgörande, fann att den egyptiska staten inte hade lidit skada.

- 288 För det första, i de delar sökandena i denna delgrund har gjort gällande att den egyptiska kassationsdomstolen har ändrat de anklagelser som riktats mot den första sökanden i ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011, räcker det att påpeka att kassationsdomstolen, i de domar som sökandena har åberopat, inte prövat målet i sak, utan endast ogiltigförklarat de fällande domarna som meddelats av domstolen i första instans och återförvisat målen till domstolen i första instans för att den på nytt skulle pröva målen. Det framgår dessutom att, till följd av dessa domar, förfarandena i dessa mål har fortsatt pågå i avvaktan på ett nytt avgörande från domstolen i första instans. Rådet gjorde därmed en korrekt bedömning när den ansåg att kassationsdomstolens avgöranden i de aktuella ärendena inte hade avslutat de tillhörande rättsliga förfarandena och att det därför kunde fortsätta att förlänga giltigheten av den första sökandens upptagande i förteckningen på grundval av dessa förfaranden.
- 289 För det andra ska det påpekas att i de delar sökandena i denna delgrund har gjort gällande att den egyptiska kassationsdomstolens överväganden i sin dom av den 14 december 2013 kan påverka grunden för anklagelserna i ärende nummer 38 för år 2011, har sökandena inte hävdats att detta skulle vara fallet såvitt avser ärendena nummer 107 och 291 för år 2011. Såsom har konstaterats i punkterna 262 och 285 ovan kunde rådet även stödja sig på de rättsliga förfarandena i dessa två senaste ärenden för att förlänga giltigheten av upptagandet av den första sökanden i förteckningen.
- 290 Vad gäller mål nr 38 för år 2011, framgår det av dom från den egyptiska kassationsdomstolen av den 14 december 2013 att kassationsdomstolen har gjort en domstolsprövning av domen i första instans som endast beaktar de tillämpliga rättsliga bestämmelserna och inte med hänsyn till huruvida bedömningen av gärningarna var välgrundad. Kassationsdomstolen tog inte ställning till huruvida de gärningarna som åtalet i detta mål grundade sig på var riktiga, eller om arten och omfattningen av de tilltalades ansvar. Det ankommer således på domstolen i första instans att pröva detta efter det att målet återförvisats. Denna analys bekräftades av de egyptiska myndigheternas förklaringar i PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 och NCRAA:s promemoria av den 5 december 2016, i vilka det anges att den egyptiska kassationsdomstolen, inom ramen för ett första överklagande av avgörandet från domstolen i första instans i ett brottmål, endast prövar rättsfrågor.
- 291 Den egyptiska kassationsdomstolens överväganden i sin dom av den 14 december 2013, till vilken sökandena har hänvisat, utgör inte, i motsats till deras tolkning, en bedömning av huruvida de anklagelser som riktats mot den första sökanden är välgrundade och huruvida de bevis som dessa anklagelser grundar sig på räcker, utan en bedömning av huruvida den första instansens resonemang när den prövade dessa anklagelser och bevis var lagenligt.
- 292 Vidare fann kassationsdomstolen, i den del av domen av den 14 december 2013 som sökandena specifikt har hänvisat till i ansökan och i motsats till vad sökandena har hävdats, varken att det inte fanns bevis till grund för sökandens åtal på grundval av de anklagelser som riktats mot honom eller att domstolen i första instans felaktigt hade vägrat att beakta de bevis och de argument som försvarsadvokaten hade framfört. Den nu aktuella delen av domen gäller kassationsdomstolens prövning av riksåklagarens överklagande av avgörandet från domstolen i första instans, i vilket den domstolen frikände vissa av de tilltalade antingen från en del av anklagelserna eller från samtliga anklagelser. Denna del av domen rör därför inte prövningen av den första sökandens överklagande av den fällande domen som har meddelats mot denne i första instans. Sökandena kan således inte i något fall med framgång hänvisa till denna dom till stöd för denna delgrund i den tredje grunden.
- 293 När det gäller den delen av den egyptiska kassationsdomstolens dom av den 14 december 2013 som sökandena har hänvisat till i den andra inlagan om justering av talan till stöd för deras argument att den egyptiska staten inte hade lidit skada inom ramen för ärende nummer 38 för år 2011, räcker det att konstatera att kassationsdomstolen har begränsat sig till att påpeka, dels att det förelåg en motsägelse i den första instansens resonemang som gick ut på att denna domstol hade anklagat den första sökanden för att ha försökt att ta över bolaget El-Dekheila och förgöra det och, dels att uppskattningen av den skada som staten lidit och de finansiella påföljderna som påförts de tilltalade

inte var styrkta. Dessa överväganden innebär således endast att domstolen i första instans, inom ramen för återförvisningsförfarandet, ska se till att dennes resonemang är sammanhängande för att avgöra huruvida staten har lidit skada och, i förekommande fall, huruvida skadans uppskattning är tillräckligt väl underbyggd. Dessa överväganden utesluter dock inte att domstolen i första instans fastställer att det föreligger en sådan skada.

294 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens andra del.

d) Den tredje grundens tredje del: De politiska skäl som ligger bakom de straffrättsliga förfarandena som den första sökanden är föremål för

295 Till stöd för den tredje grundens tredje del har sökandena antytt att åtalet mot den första sökanden inte skulle ha väckts i god tro, vilket de anser kan härledas från att det saknar bevis till stöd för den egyptiska riksåklagarens påståenden, från den egyptiska kassationsdomstolens domar av den 20 december 2012, av den 12 maj 2013 och av den 14 december 2013, samt från de bevisuppgifter som rör åsidosättandet av de grundläggande rättigheterna som sökandena har lämnat i samband med den första och den andra grunden. De har i detta avseende ansett att rådet, i sin skrivelse av den 24 mars 2015, inte angett på vilken grund det stödde sig för att underkänna påståendet att åtalet vilade på politiska skäl.

296 För det första räcker det att, vad gäller påståendet att det saknas bevis som de rättsliga förfarandena mot den första sökanden skulle vila på, erinra om att, såsom framgår av tribunalens prövning av sökandenas argument till stöd för den första delen av denna grund i punkterna 250–285 ovan, det inte ankommer på vare sig rådet eller tribunalen att pröva huruvida de bevisen som samlats in av åklagarsidan mot den första sökanden i samband med det aktuella rättsliga förfarandet är tillräckliga, utan detta ankommer på den egyptiska domstolen i första instans. Vidare framgår av de handlingarna som de egyptiska myndigheterna skickat till rådet att de rättsliga förfarandena, åtminstone i ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011, vilade på ett antal exakta sakuppgifter som den egyptiska riksåklagaren hade samlat in för att bland annat fastställa den första sökandens ansvar vad gäller de brott som identifierats i samband med dessa förfaranden. Utan att det påverkar den rättsliga rubriceringen av dessa uppgifter som det ankommer på den behöriga egyptiska domstolen att fastställa, kan det inte hävdas att de nu aktuella rättsliga förfarandena inte vilar på någon bevisning.

297 För det andra framgår det inte av innehållet i den egyptiska kassationsdomstolens domar av den 20 december 2012, av den 12 maj 2013 och av den 14 december 2013 att åtalet inte skulle ha väckts i god tro. Det är riktigt att kassationsdomstolen, såsom har påpekats i punkterna 185 och 221 ovan, fann i dessa domar att den prövning som domstolen i första instans gjorde av den framlagda bevisningen var otillräcklig vad gäller bland annat den första sökandens straffskyldighet i ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011. Kassationsdomstolen uttryckte dock därvid inte kritik mot åtalet som hade väckts mot personen som var ägnat att kunna ifrågasätta syftet med åtalet, utan endast mot den prövning som domstolen i första instans gjorde av huruvida åtalet var välgrundat. Dessutom kan det endast utläsas av dessa domar att det kommer att ankomma på domstolen i första instans att på nytt i sak pröva de tilltalades ansvar, men inte att domstolen nödvändigtvis ska underkänna de anklagelser som riktas mot de tilltalade.

298 För det tredje och avslutningsvis, även om det antas att de bevisuppgifter som sökandena lämnat inom ramen för den första och den andra grunden för att styrka förekomsten av kränkningar av grundläggande rättigheter och rättsstatsprincipen i Egypten, i synnerhet i samband med rättsliga förfaranden mot den första sökanden, sannolikt var ägnade att ge upphov till rimliga tvivel om sådana kränkningar, kan det inte i något fall automatiskt dras slutsatsen att förfarandena svarade mot rent politiska skäl. Även om vissa av de handlingar som sökandena har ingett i detta sammanhang, i synnerhet rapporten från IBAHRI och D. rörande förfarandets förlopp i ärende nummer 107 för år 2011, uttryckligen anger en risk för politiskt utnyttjande av de rättsliga förfarandena mot personer

som tillhörde ledarkretsar under före detta president Hosni Mubaraks ämbets tid, innehåller dessa handlingar inte tillräckligt exakta och samstämmiga uppgifter för att styrka en sådan risk i förhållande till den första sökanden. För övrigt gjorde rådet, såsom framhållits i punkterna 221–226 ovan, en korrekt bedömning när det ansåg att den första sökanden, med hänsyn till den egyptiska kassationsdomstolens domar och de senare stegen i förfarandet, kunde åtnjuta tillräckligt domstolsskydd mot risken för att ett straffrättsligt förfarande mot honom skulle mynna ut i ett avgörande som skulle åsidosätta dennes rätt till en rättvis rättegång och respekten för oskuldspresumtionen. Detsamma gäller risken för att avgörandet ändras på grund av de påstådda politiska skäl som skulle ha legat till grund för åtalet.

- 299 Således följer av vad som anförts ovan att rådet gjorde en korrekt bedömning när det ansåg att de rättsliga förfarandena som låg till grund för förlängningen av giltigheten av upptagandet av den första sökanden i förteckningen inte kunde påverkas av politiska överväganden. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens tredje del.

e) Den tredje grundens fjärde del: Bevisuppgifterna om den enskilda situationen för sökandena 2–4 är otillräckliga

- 300 I ansökan har sökandena endast hävdats att bristen på förenlighet mellan den första sökandens upptagande i förteckningen och de allmänna kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 även hindrar giltigheten av upptagandet av sökandena 2–4, som uteslutande vilar på ett beslut om frysning av tillgångar som antagits i samband med ett åtal mot deras makar. I repliken har sökandena gjort gällande att beslutet inte ger stöd för att förlänga giltigheten av deras upptagande, av den anledningen att åtal mot den första sökanden har lagts ned och att åtal inte har väckts mot sökandena 2–4. Ett sådant beslut är dock till sin natur av underordnad betydelse jämfört med förfarandet för driva in de aktuella tillgångarna. Sökandena har gjort gällande att den tredje och den fjärde sökanden inte längre omfattas av beslutet om frysning av tillgångar vad gäller deras personliga tillhörigheter. Enligt den första inlagan om justering av talan, har de hävdats att de egyptiska myndigheternas skrivelse av den 2 januari 2016 inte anger sökandena 2–4 och att de inte har kunnat avge sina yttranden över skrivelsen från myndigheterna daterad den 7 mars 2016. De har även gjort gällande att den andra sökanden inte längre är gift med den första sökanden sedan december 2013 och att rådet underrättades därom den 29 januari 2016. I den andra inlagan om justering av talan har de gjort gällande att sökandena 2–4 inte mottog, innan det att deras upptagande förlängdes genom beslut 2017/496, de upplysningarna som rådet stödde sig på för att förlänga upptagandets giltighet. Dessutom hänvisar de upplysningar som de egyptiska myndigheterna lämnat inte till sökandena 2–4. Endast beslutet om frysning av tillgångar som antogs i ärende nummer 38 för år 2011 skulle kunna ligga till grund för förlängningen av giltigheten av personernas upptagande i förteckningen. De andra besluten om att frysa tillgångar har samband med straffrättsliga förfaranden som inte avser förskingring av statliga medel. Vidare tyder de upplysningarna som de egyptiska myndigheterna har lämnat inte på att sökandena 2–4 fortsatt skulle underkastas beslut om frysning av tillgångar. Slutligen har de hävdats att den omständigheten att räckvidden av frysningen av den tredje och den fjärde sökandens tillgångar bekräftar att de inte kan anses vara ansvariga för förskingring av statliga medel.
- 301 Inledningsvis ska det erinras om att, såsom har påpekats i punkterna 238 och 239 ovan, tribunalen fann, vilket godtogs av domstolen, att rådet kunde grunda upptagandet av sökandena 2–4 på ett befintligt beslut om att frysa tillgångar som hade samband med undersökningar avseende förskingring av statliga medel som den första sökanden var föremål för, eftersom kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 inte bara omfattar personer som är föremål för åtal på grund av sådana gärningar, utan även personer som är associerade med dem och är föremål för bland annat säkerhetsåtgärder som syftar till att bevara de tillgångarna som kan ha förskingrats.

- 302 Mot denna bakgrund och i de delar sökandenas argumentation som återgetts i punkt 300 ovan syftar till att påverka det inledande upptagandet av sökandena 2–4 av den anledningen att i synnerhet 2011 års beslut inte utgör en solid grund och att dessa personer aldrig varit föremål för straffrättsliga förfaranden, tar det inte hänsyn till principen om rättskraft i domskälen i dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), och dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93). Denna argumentation kan därför inte godtas.
- 303 I de delar den syftar till att påverka förlängningen av upptagandets giltighet, är sökandenas argumentation som återgetts i punkt 300 ovan, delvis uppenbart ogrundad. Med hänsyn till tribunalens överväganden, som domstolen godtagit (se punkterna 238 och 239 ovan), kan sökandena nämligen inte först åberopa den omständigheten att de rättsliga förfarandena som avser den första sökanden inte avslutades, eftersom tribunalen och domstolen fann att rådet kunde stödja sig på att ett befintligt pågående rättsligt förfarande. De kan inte heller åberopa att inget rättsligt förfarande har inletts mot sökandena 2–4, eftersom rådet, enligt tribunalen och domstolen, får uppta sökandena i förteckningen av det skälet att de är föremål för förfaranden som har samband med straffrättsliga förfaranden avseende förskingring av statliga medel i egenskap av associerade personer i den mening som avses i artikel 1.1 i beslut 2011/172. Ett sådant sammanhängande förfarande utgör i förevarande fall i sig ett rättsligt förfarande. På samma sätt kan det argumentet som anges i den andra inlagan om justering av talan, att den tredje och den fjärde sökandens personliga tillhörigheter undantas från tillämpningsområdet för beslutet om frysning av tillgångar som antogs mot dem, och som visar att de inte är ansvariga för förskingring av statliga medel, vilar på uppenbart felaktiga antaganden att personernas tillgångar frystes på grund av att de själva var misstänkta ör förskingring av statliga medel av de egyptiska myndigheterna.
- 304 Slutligen ställer de argumenten som framförts till stöd för denna del av den tredje grunden endast en ny fråga om huruvida det har skett förändringar i den första sökandens situation eller deras egna enskilda situation, efter det inledande upptagandet av sökandena 2–4 i förteckningen, som skulle hindra att giltigheten av deras inledande upptagande förlängs, bland annat på grundval av beslutet om frysning av tillgångar som låg till grund för det inledande upptagandet.
- 305 För det första räcker det att, vad gäller argumentet som anges i ansökan att förlängningen av giltigheten av den första sökandens upptagande är ogrundad, konstatera att de tre första delarna av denna grund som syftar till att ifrågasätta huruvida förlängningen är välgrundad inte har godtagits i punkterna 250–299 ovan, åtminstone vad gäller ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011. Giltigheten av förlängningen av upptagandet av sökandena 2–4 i förteckningen kan följaktligen inte bestridas på den grunden.
- 306 Argumenten att räckvidden av frysningen av den tredje och den fjärde sökandens tillgångar begränsats, som framfördes för första gången i repliken, saknar betydelse, även om det antogs att de kan tas upp till prövning. Sökandena har nämligen endast gjort gällande att frysningen av tillgångar inte längre gäller personernas personliga tillhörigheter. De har dock inte hävdatt att frysningen slutgiltigt skulle ha upphört, inbegripet vad gäller de tillgångarna som innehas gemensamt med den första sökanden. Denna tolkning bekräftas av de handlingarna som sökandena ingett till stöd för sina påståenden. De anger nämligen, dels, vad avser den tredje sökanden, att frysningen av vederbörandes tillgångar på grundval av ett domstolsavgörande inte längre gäller den egendom och de tillgångarna som hon ärvt av sin far innan de rättsliga förfarandena mot den första sökanden inleddes och dels, vad avser den fjärde sökanden, att den egyptiska riksåklagaren hade upphävt frysningen av tillgångar som hon innehade innan hon gifte sig med den första sökanden. Av dessa uppgifter ska därför slutsatsen dras att den del av den tredje och den fjärde sökandens tillgångar som inte omfattas av de ovannämnda domstolsavgörandena fortsätter att vara föremål för frysning av tillgångar som antogs år 2011 av den egyptiska riksåklagaren mot samtliga de sökandena, vilket de inte bestritt. Dessa argument kan därför inte godtas.

307 Vad för det tredje gäller argumenten i den första inlagan om justering av talan avseende de upplysningarna om sökandena 2–4 som rådet hade tillgång till innan beslut 2016/411 antogs har sökandena inte bestritt att, i en skrivelse av den 7 mars 2016, de egyptiska myndigheterna meddelade rådet att dessa personer fortfarande var föremål för tre beslut om frysning av tillgångar i samband med fyra straffrättsliga förfaranden mot den första sökanden i ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011 och att den andra och den tredje sökanden också var föremål för en frysning av tillgångar i ärende nr 4 för år 2011. Under dessa omständigheter är det förhållandet att dessa personer inte anges i skrivelsen av den 2 januari 2016 från samma myndigheter utan inverkan. Den omständigheten att sökandena inte kunde avge sina yttranden över upplysningar i skrivelsen av den 7 mars 2016 saknar betydelse inom ramen för denna grund och kan inte provas inom ramen för den fjärde grunden om bland annat åsidosättandet av sökandenas rätt till försvar. Slutligen kan den omständigheten att den andra sökanden är skild från den första sökanden inte ha inverkan på förlängningen av personens upptagande i förteckningen, eftersom personen, såsom bekräftats i skrivelsen av den 7 mars 2016, fortsätter att omfattas av frysningåtgärder i samband med vissa straffrättsliga förfaranden mot hennes före detta make. Förlängningen grundar sig dock inte på skälet om arten av vederbörandes band med före detta maken, utan på skälet om att hon är föremål för rättsliga förfaranden som har samband med förfaranden avseende förskingring av statliga medel. Sökandena har för övrigt inte hävdats att den andra sökanden, på grund av skilsmässan, inte längre skulle ha något förhållande av bland annat finansiell karaktär med den första sökanden. Därför kan den omständigheten att rådet fortsatte att uppta denna person i bilagan till beslut 2011/172, när beslut 2016/411 antogs, som maka till den första sökanden, inte påverka lagenligheten av förlängningen av giltigheten av hennes upptagande i förteckningen. Dessa argument kan därför inte godtas.

308 För det fjärde och avslutningsvis, vad gäller de argumenten som framförts i den andra inlagan om justering av talan, ska det först påpekas att, av samma skäl som de som anges i punkt 307 ovan, den omständigheten att de upplysningar som anges i rådets skrivelse av den 27 januari 2017 särskilt skickades till sökandena 2–4 först efter det att deras upptagande i förteckningen förlängdes är utan inverkan. För övrigt har sökandena medgett att sökandena 2–4, eftersom skrivelsen skickades till den första sökandens juridiska ombud som också företrädde dem, kunde, innan deras upptagande förlängdes, kontrollera de uppgifter som rådet stödde sig på. Vidare har sökandena felaktigt hävdats att rådet enbart kunde stödja sig på beslutet om frysning av tillgångar som antogs i ärende nummer 38 för år 2011. Såsom påpekats i punkterna 262 och 285 ovan, avser ärendena nummer 107 och 291 för år 2011 nämligen också förskingring av statliga medel, så att rådet också kunde förlita sig på de besluten om frysning av tillgångar som hade antagits för samtliga de sökandena i dessa ärenden. Avslutningsvis, när det gäller argumentet att ingen upplysning som rådet lämnat om antagandet av beslut 2017/496 visar att sökandena 2–4 fortfarande är föremål för frysning av sina tillgångar, räcker det att påpeka att rådet, bland dessa upplysningar, hade skickat en kopia av de olika besluten som hade antagits under år 2011 mot samtliga sökandena [. Sökandena har emellertid endast hävdats att dessa besluts omfattning senare hade ändrats, såsom de hade angett i den första inlagan om justering av talan, men inte åberopat några konkreta uppgifter som kunde tyda på att besluten inte längre gällde sökandena 2–4. Dessa argument kan därför inte godtas.

309 Av vad som ovan anförts följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje grundens fjärde del. Därför kan talan inte vinna bifall såvitt avser någon del av den grunden.

3. Den fjärde grunden: Åsidosättandet av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd

310 Den fjärde grunden består i huvudsak av fem delar. I den första delgrunden har sökandena gjort gällande att rådet aldrig gav dem trovärdiga och konkreta bevis som kunde motivera att restriktiva åtgärder vidtogs mot dem. I den andra delgrunden har de hävdats att rådet inte hade styrkt att det hade gjort en omsorgsfull och opartisk prövning av huruvida skälen för att förlänga upptagandet, bland annat mot bakgrund av deras yttranden, var välgrundade. I den tredje delgrunden har

sökandena gjort gällande att rådet underlåtit att förse dem med samtliga de uppgifterna som låg till grund för rådets förlängning av deras upptagande i förteckningen. I den fjärde delgrunden har sökandena gjort gällande att, för det fall rådet skulle ha överlämnat samtliga de handlingarna till dem, ska rådet anses ha begränsat sig till att återge de egyptiska myndigheternas uttalanden, utan att kontrollera dem. I den femte delgrunden har sökandena hävdade att rådet inte beviljat deras begäran om att bli hörda, trots att det var nödvändigt med hänsyn till deras yttranden.

- 311 Rådet har gjort gällande att sökandens invändningar om åsidosättandet av deras rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd redan hade underkänts i dom av den 5 mars 2015, Ezz m.fl./rådet (C-220/14 P, EU:C:2015:147), och dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93) vad gäller deras inledande upptagande i förteckningen. Invändningarna skulle också ha underkänts vad gäller förlängningen av upptagandet i beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78). I sina yttranden över den första inlagen om justering av talan har rådet även bestritt att det bröt mot sin skyldighet att meddela de uppgifterna som det hade tillgång till och att bereda sökandena tillfälle att avge sina yttranden i samband med antagandet av beslut 2016/411. I sina yttranden över den andra inlagen om justering av talan har rådet tillagt att det faktum att det inte hade godtagit eller beaktat sökandenas yttranden inte innebar att rådet inte hade bedömt dem. Rådet har även gjort gällande att det inte ankom på det att separat delge sökandena 2–4 de upplysningarna som meddelats den första sökandens juridiska ombud och som endast rörde dennes rättsliga ställning. Avslutningsvis har rådet i huvudsak gjort gällande att upptagandet av den andra sökanden som maka till den första sökanden är utan inverkan.
- 312 Enligt fast rättspraxis är unionsdomstolarna skyldiga att, i enlighet med den behörighet som de getts enligt FEUF, säkerställa en i princip fullständig kontroll av lagenligheten av samtliga unionsrättsakter i förhållande till de grundläggande rättigheterna, vilka utgör en del av unionens rättsordning, vilket bland annat inbegriper respekten för rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 326, och dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 97 och 98).
- 313 Särskilt i samband med ett förfarande som avser antagandet av beslutet att uppta en persons namn i en förteckning över personer och enheter vars tillgångar är frysta eller beslutet att förlänga detta upptagande i förteckningen kräver respekten för rätten till försvar att den behöriga unionsmyndigheten lämnar till den berörda personen de uppgifterna som myndigheten har tillgång till om denna person för att grunda sitt beslut, så att personen kan tillvarata sina rättigheter under bästa möjliga villkor och med full kännedom avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid unionsdomstolen. I samband med underrättelsen ska den behöriga unionsmyndigheten bereda personen tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt framföra sin ståndpunkt beträffande de skälen som har åberopats i förevarande fall. När det slutligen rör sig om ett beslut om att behålla den berörda personens namn i en sådan förteckning krävs det, till skillnad från vad som är fallet vid det inledande upptagandet, att denna dubbla skyldighet vad gäller handläggningen fullgörs innan beslutet antas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 111–113 och där angiven rättspraxis). Denna dubbla skyldighet är emellertid endast tillämplig när den behöriga myndigheten, i samband med förlängningen av de berörda personernas upptagande i förteckningen, grundar sig på nya uppgifter. Dessutom har de berörda personerna, under alla omständigheter, en permanent rätt att yttra sig, i synnerhet i samband med den regelbundna översynen av de restriktiva åtgärderna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juni 2015, Ipatau/rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, punkterna 26 och 27 och där angiven rättspraxis).
- 314 Dessutom innebär rätten att bli hörd en skyldighet för den behöriga myndigheten att motivera sitt beslut genom att identifiera de enskilda, specifika och konkreta skälen som de anser ska ligga till grund för att den berörda personen ska fortsätta var föremål för restriktiva åtgärder, trots att personen eventuellt har lagt fram bevis till sin fördel (se, för ett liknande resonemang, dom av den

22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punkt 88, och dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 114 och 116).

- 315 Det bör även beaktas att ett åsidosättande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd dessutom måste prövas mot bakgrund av de specifika omständigheterna i varje enskilt fall, framför allt den aktuella rättsaktens beskaffenhet, det sammanhang i vilket den antagits och rättsreglerna på det aktuella området (dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 102).
- 316 I förevarande fall stödde sig rådet, såsom konstaterats i punkterna 81–88 ovan, inför antagandet av de angripna besluten, inte bara på de upplysningarna som det redan förfogade över vid det inledande upptagandet av sökandena under år 2011, utan också på en uppdatering av dessa upplysningar under åren 2014, 2015, 2016 och 2017, särskilt om förloppet av de rättsliga förfarandena som sökandena var föremål för. I och med att grunden för sökandenas upptagande i förteckningen vilar på pågående rättsliga förfaranden ankommer det på rådet att kontrollera, i synnerhet i samband med den regelbundna översynen av upptagandet i förteckningen inför en eventuell förlängning, i vilket skede dessa rättsliga förfaranden är och, i förekommande fall, deras utgång (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkterna 46 och 52). I syfte att respektera sökandenas rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd ankom det på rådet att lämna uppdaterade uppgifter, att bereda dem tillfälle att yttra sig om de angripna besluten innan de skulle antas, och att ange de skälen till att det vid motiveringen av besluten fortfarande ansåg att förlängningen av deras upptagande i förteckningen var motiverad.
- 317 Härvidlag och såsom sökandena har preciserat i sin replik har de inte för avsikt att i denna grund åberopa ett åsidosättande av deras rätt till försvar och deras rätt till ett effektivt domstolsskydd i samband med deras inledande upptagande i förteckningen, eftersom invändningen, såsom de själva medger, redan har prövats av tribunalen. Däremot avser de att göra gällande en liknande överträdelse som rådet skulle ha begått inom ramen för de angripna besluten. Den omständigheten att tribunalen redan har prövat en sådan överträdelse i samband med det inledande upptagandet av sökandena och upptagandets förlängning år 2013 kan inte, till skillnad från vad rådet hävdar, göras gällande mot sökandena inom ramen för denna grund.
- 318 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva de olika delarna i denna grund. Det är lämpligt att först pröva den första och den tredje delgrunden, som syftar till att i huvudsak göra gällande att rådet åsidosatte sin skyldighet att i förväg skicka de uppgifter som det avsåg att grunda de angripna besluten på.

a) Den första och den tredje delgrunden: Åsidosättande av skyldigheten att i förväg skicka de uppgifter som ska användas som faktaunderlag för de angripna besluten

- 319 För det första bör det noteras att den första delgrunden, i de delar den avser bristen på allvarliga indicier och trovärdig bevisning till styrkande av förlängningen av sökandenas upptagande i förteckningen, är utan verkan. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den delgrunden. Det handlar nämligen om frågan huruvida förlängningen, som för övrigt redan har behandlats i samband med prövningen av den tredje grunden, är välgrundad och därför skiljer sig från frågan huruvida sökandenas rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd har åsidosatts (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 30 juni 2016, Al Matri/rådet, T-545/13, ej publicerad, EU:T:2016:376, punkt 134).
- 320 Det ska emellertid konstateras att rådet, före antagandet av de angripna besluten, inte kommunicerade samtliga de uppgifterna som det hade fått från de egyptiska myndigheterna och som rådet stödde sig på för att anse att en förlängning avseende sökandena fortfarande var motiverad.

- 321 Inledningsvis, [*konfidentiellt*]. Såsom sökandena uppgav i sitt svar av den 1 juni 2016 på tribunalens frågor, skickade rådet handlingar med liknande innehåll först senare, inför antagandet av besluten 2016/411 och 2017/496. I sin skrivelse av den 24 mars 2015 till sökandena, i vilken rådet motiverar förlängningen av sökandenas upptagande i förteckningen för år 2015, hänvisar rådet inte uttryckligen till detta dokument. [*konfidentiellt*]. Såsom påpekats i punkterna 157, 192, 224 och 290 ovan, gav detta dokument för övrigt användbar vägledning för bedömningen av denna risk och generellt för bedömningen av det rättsliga sammanhanget i vilket de rättsliga förfarandena mot sökandena ingår. [*konfidentiellt*]. För övrigt syftar det faktum att rådet skickade handlingar med liknande innehåll innan beslut 2016/411 och genomförandeförordning nr 2017/491 antogs till att angripa denna ståndpunkt.
- 322 För det andra, såsom påpekats i punkt 307 ovan, skickade rådet inte skrivelsen av den 7 mars 2016 från de egyptiska myndigheterna förrän efter det att beslut 2016/411 antogs. Skrivelsen innehöll emellertid särskilda upplysningar om vidhållande av besluten om frysning av tillgångar avseende samtliga de sökandena som var ägnade att bemöta sökandenas invändningar rörande det faktum att sökandena 2–4 inte alls nämndes i myndigheternas skrivelse av den 2 januari 2016 som de hade fått. Skrivelsen av den 7 mars 2016 utgjorde sålunda tydligen en uppgift som rådet kunde åberopa för att förlänga de ovannämnda personernas upptagande i förteckningen, vilket för övrigt bekräftas av rådets skrivelse av den 21 mars 2016 till sökandena, i vilken det bemötte deras invändningar genom att hänvisa till skrivelsen av den 7 mars 2016 och bifoga skrivelsen denna försändelse.
- 323 För det tredje, såsom konstaterats i punkt 308 ovan, delgavs rådets skrivelse av den 27 januari 2017, som innehöll upplysningar om den enskilda situationen för sökandena 2–4, sökandenas juridiska ombud men adresserades endast till den första sökanden. Eftersom mottagarna av denna skrivelse också företrädde sökandena 2–4 inför rådet, kunde de, för sina klienters räkning, ta del av de upplysningarna som särskilt rörde dem och därvid yttra sig. Det kan således inte anses att rådet har åsidosatt sina skyldigheter gentemot sökandena 2–4 genom att delge samtliga de sökandenas juridiska ombud, endast i egenskap av ombud för den första sökanden, skrivelsen av den 27 januari 2017.
- 324 Däremot framgår det av punkterna 321 och 322 ovan att rådet, i samband med antagandet av beslut 2015/486 och beslut 2016/411, har åsidosatt sina skyldigheter genom att inte i god tid lämna ut vissa upplysningar som det grundat sig på för att förlänga sökandenas upptagande i förteckningen i samband med dessa beslut och följaktligen att inte bereda dem tillfälle att yttra sig i detta avseende innan förlängningen.
- 325 Enligt fast rättspraxis, kan den omständigheten att det föreligger en oegentlighet beträffande rätten till försvar endast föranleda ogiltigförklaring av den omtvistade förordningen, om det finns en möjlighet att förfarandet på grund av denna oegentlighet hade kunnat leda till ett annat resultat och att sökandens rätt till försvar således verkligen har påverkats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, punkt 81 och där angiven rättspraxis).
- 326 Å ena sidan, vad gäller PGO:s promemoria av den 9 februari 2015, har det påpekats i punkt 158 ovan att sökandena hade kunnat avge sina yttranden över denna handling inför tribunalen inom ramen för förevarande talan [*konfidentiellt*] i samband med sitt skriftliga svar av den 1 juni 2017 [*konfidentiellt*]. Deras rätt till ett effektivt domstolsskydd har således bevarats. Vidare framgår det inte av dessa yttranden att sökandena, om de hade fått kännedom om denna handling före beslut 2015/486, skulle ha kunnat påverka dess innehåll eller dess relevans inför upptagandets förlängning. De har således inte fastställt att, om detta hade varit fallet, förfarandet skulle haft en annan utgång.
- 327 Å andra sidan, vad gäller skrivelsen från de egyptiska myndigheterna av den 7 mars 2016, är det ostridigt att sökandena har kunnat ta del av skrivelsen via rådets skrivelse av den 21 mars 2016 och att de inte bestrider att de fick kännedom om denna skrivelse inom skälig tid för att kunna yttra sig i

detta avseende inom ramen för den första inlagen om justering av talan. Såsom framgår av prövningen av dessa yttranden i punkt 307 ovan, var de dock inte ägnade att ändra förfarandets utgång, även om de hade kunnat avges innan beslut 2016/411 antogs.

328 De åsidosättanden som konstaterats i punkterna 321, 322 och 324 ovan kan därför inte medföra att de angripna besluten ogiltigförklaras. Talan kan därför inte vinna bifall såvitt avser den tredje delen av denna grund.

b) Den fjärde grundens andra del: Bristen på bevis på att rådet hade gjort en omsorgsfull och opartisk prövning av huruvida skälen till att sökandenas upptagande i förteckningen förlängdes var välgrundade

329 I denna delgrund har sökandena gjort gällande att rådet inte har lämnat ut några uppgifter som gör det möjligt att kontrollera att rådet i tillräcklig utsträckning hade beaktat de yttranden som sökandena hade avgett före varje förlängning av giltigheten av upptagandet i förteckningen, och har utgått ifrån att om dessa yttranden skulle ha beaktats, så skulle rådet ha dragit slutsatsen att skälen för de successiva förlängningarna var ogrundade.

330 Det ska erinras om att, enligt fast rättspraxis, även om respekten för rätten till försvar kräver att unionsinstitutionerna ger de berörda personerna tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt framföra sina synpunkter, innebär den inte att institutionerna måste ansluta sig till dessa synpunkter. Kravet på att sökandena ska kunna framföra sina synpunkter på ett ändamålsenligt sätt innebär endast att de ska ha möjlighet att framföra synpunkterna inom så god tid att unionsinstitutionerna ska kunna få kännedom om dem och med all tillbörlig noggrannhet kunna bedöma deras relevans för den rättsakt som är på väg att antas (se dom av den 30 juni 2016, Jinan Meide Casting/rådet, T-424/13, EU:T:2016:378, punkt 126 och där angiven rättspraxis).

331 I förevarande fall kan enbart det faktum att rådet inte hade dragit slutsatsen att förlängningen av sökandenas upptagande i förteckningen inte var välgrundad, eller ens bedömt att det var nödvändigt att utföra kontroller med hänsyn till sökandenas yttranden inte i något fall i sig utgöra ett åsidosättande av sökandenas rätt till försvar, eftersom sökandena har kunnat avge sina yttranden i tid.

332 Även om det i denna delgrund antogs att sökandena avser att åberopa bristande motivering av de angripna besluten, ska det påpekas att rådet, i sina skrivelser av den 24 mars 2015, av den 21 mars 2016 och av den 22 mars 2017, har identifierat de individuella, specifika och konkreta skälen som det anser ligger till grund för att giltigheten av sökandenas upptagande ska förlängas. I dessa skrivelser har rådet även besvarat vissa av sökandenas yttranden. Det faktum att rådet inte har berört samtliga de frågorna som sökandena tog upp i ett stort antal skrivelser innebär inte att rådet inte beaktade dem, utan endast att det inte ansåg att de var avgörande för att förlänga sökandenas upptagande i förteckningen.

333 Det kan även noteras att de angripna besluten som förlänger giltigheten av sökandenas upptagande i förteckningen för den fjärde, femte respektive sjätte gången antogs under omständigheter som de känner till. Dels har skälet till deras upptagande i förteckningen inte ändrats sedan de upptogs för första gången. Dessutom har tribunalen och domstolen redan uttalat sig om viktiga frågor om lagligheten av dessa skäl. Dels framgår det av handlingarna i målet att rådet, sedan sökandena upptogs i förteckningen för första gången, har sett till att lämna ut till sökandena – om inte före antagandet av dess på varandra följande beslut så åtminstone omedelbart efter antagandet – de handlingarna som utfärdats av de egyptiska myndigheterna och som rådet stödde sina beslut på, så att sökandena, med hänsyn till dessa handlingar, kunde bestämma sig om huruvida det var nödvändigt att väcka talan och på lämpligt sätt kunnat bestrida beslutens giltighet. På liknande sätt kunde tribunalen, med hänsyn till samtliga dessa uppgifter, styrka de särskilda och konkreta skälen som de angripna besluten grundar sig på och göra en domstolsprövning av besluten.

334 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra delgrunden.

c) Den fjärde grundens fjärde del: Rådet har endast använt sig av de egyptiska myndigheternas uttalanden utan att utföra kontroller

335 Sökandena har gjort denna delgrund alternativt gällande, för det fall att rådet skulle ha skickat alla handlingar som det hade till sitt förfogande till sökandena. Det har emellertid konstaterats i punkt 321 ovan att så inte var fallet, eftersom rådet inte skickade PGO:s promemoria av den 9 februari 2015 till dem. Under alla omständigheter kan det faktum att rådet har förlitat sig på uttalanden från de egyptiska myndigheterna utan att utföra kontroller anses visa att sökandenas rätt till försvar och rätt till ett effektivt domstolsskydd har åsidosatts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 februari 2016, rådet/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punkterna 89 och 90). Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den delgrunden.

d) Den fjärde grundens femte del: Rådet har inte svarat på sökandenas begäran om att bli hörda

336 I denna delgrund har sökandena gjort gällande att de hade begärt om att ”omedelbart” bli hörda i sina skrivelser av den 23 december 2014, av den 12 januari 2015, av den 3 februari 2015, av den 2 mars 2015 och av den 29 januari 2016 och att de ansåg att det var nödvändigt för att undvika de ”uppenbara felen” som rådet har begått.

337 I detta sammanhang följer det av den rättspraxis som erinrats om i punkt 313 ovan, att rådet i förevarande fall hade ett utrymme för skönsmässig bedömning för att avgöra huruvida sökandenas begäran om att bli hörda skulle beviljas. I samband med att det inledande upptagandet endast förlängs innebär sökandenas rätt att bli hörda enbart att sökandena på lämpligt sätt och när som helst kan framföra sina synpunkter, i synnerhet när det sker översyn av deras upptagande i förteckningen, genom att avge yttranden som det ankommer på rådet att omsorgsfullt och opartiskt bedöma. I den mån sökandena i tid och på lämpligt sätt kunde lämna in ett antal handlingar som kunde utgöra bevisning till deras fördel och kunde ange de slutsatserna som de drog från dessa handlingar, har de inte fastställt att, mot bakgrund av omständigheterna i målet, det var nödvändigt att få yttra sig. Rådet förfogade över skäligen tid för att, före antagandet av de angripna besluten, om det hade ansetts att det var nödvändigt, lämna skriftliga förklaringar eller ytterligare preciseringar om bevisningen till sökandenas fördel eller, i förekommande fall, utföra kontroller med de egyptiska myndigheterna. Såsom erinrats om i punkt 330 ovan, var rådet inte skyldig att ansluta sig till den åsikten som sökandena hade framfört i sina yttranden. Därför kan påståendet att det var nödvändigt att sökandena skulle få yttra sig för att förhindra att rådet skulle göra ”uppenbart” felaktiga bedömningar inte ligga till grund för att sökandenas rätt att bli hörda skulle ha åsidosatts till följd av de inte gavs tillfälle att bli hörda. Dessutom följer det av tribunalens prövning av grunderna 1–3 i punkterna 114–308 ovan, att sökandena inte har inkommit, innan de angripna besluten antogs, med uppgifter som kräver att sökandena ska ges tillfälle att bli hörda.

338 Talan kan således inte vinna bifalla såvitt avser den fjärde grundens femte del, och därmed såvitt avser denna grund i dess helhet.

4. Den femte grunden: Omotiverad och oproportionerlig inskränkning av sökandenas äganderätt och angrepp på deras rykte

339 Till stöd för denna grund har sökandena hänvisat till de argumenten som redovisats i punkterna 102–110 i ansökan i mål T-279/13. De anser att argumenten styrks av det faktum att de har varit föremål för en frysning av sina tillgångar i mer än fyra år. Därför har rådet haft en avsevärd tid för att kontrollera med de egyptiska myndigheterna beloppet av de medel som påstås ha förskingrats, vilket rådet emellertid skulle ha underlåtit att göra. I den första inlagan om justering av

talans sökanden har först gjort gällande att villkoret att proportionalitetsprincipen kräver att en bestämmelse ska vara ägnad att uppnå de legitima målen som eftersträvas med den inte skulle iakttas på grund av att behållandet av restriktiva åtgärderna mot sökanden varken är relevant eller lämplig för att uppnå målet att stödja rättsstatsprincipen i Egypten som föreskrivs i beslut 2011/172. De har hänvisat till de argumenten som därvid framförts inom ramen för den första grunden. Sökanden har även hävdade att det inte är nödvändigt att uppta dem i förteckningen, eftersom målen skulle kunna uppnås genom avgöranden från de rättsliga myndigheterna i medlemsstaterna, och detta på ett mindre betungande sätt. Slutligen har de hävdade att de egyptiska myndigheterna inte har påstått, i de rättsliga förfarandena som rådet har stött sig på, att de hade överfört medel från förskingring av egyptiska statliga tillgångar inom unionen. Därutöver har de betonade att deras argument förstärks av den avsevärda tiden, det vill säga sex år, som har förflutit sedan de upptogs i förteckningen för första gången.

- 340 Rådet har bestritt denna argumentation och har i huvudsak gjort gällande att tribunalen redan hade prövat huruvida de omtvistade åtgärderna hade iakttagit proportionalitetsprincipen.
- 341 För det första räcker det att konstatera att tribunalen, i punkterna 70–74 i beslut av den 15 februari 2016, Ezz m.fl./rådet (T-279/13, ej publicerat, EU:T:2016:78), underkände de argumenten som sökanden framfört till stöd för en grund som motsvarar förevarande grund i samband med målet som gav upphov till detta beslut. Utan att det är nödvändigt att pröva huruvida sökanden har rätt att hänvisa till en inlägga som bifogats ansökan utan att gå in på innehållet i den ska deras hänvisningar till punkterna 102–110 i ansökan i det ovannämnda målet lämnas utan avseende.
- 342 Vad för det andra gäller det faktum att rådet inte kontrollerade beloppet av de förskingrade medlen, trots den tid som stod till förfogande sedan sökandenas fastställdes för första gången, ska det erinras om att tribunalen har slagit fast att rådet, eftersom frågan huruvida det fanns grund för de straffrättsliga förfarandena som inletts i Egypten inte avgjorts genom domstolsbeslut, kunde varken känna till arten av den eventuella förskingring av egyptiska statliga medel som begåtts av den första sökanden, eller omfattningen av denna (dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 208). I förevarande fall framgår emellertid av handlingarna i målet att inga av de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden ännu lett till slutligt domstolsavgörande. I synnerhet när det gäller ärendena nummer 38, 107 och 291 för år 2011 framgår det att förfarandena, efter det att den egyptiska kassationsdomstolen ogiltigförklarade avgörandena från domstolen i första instans och återförvisade målen så att de på nytt skulle avgöras, fortfarande pågår. Detta argument kan således inte godtas.
- 343 För det tredje följer det av tribunalens prövning av den första grundens första del och den andra grundens andra del i punkterna 118–165 och 176–208 ovan, att sökanden inte har styrkt att rådet gjorde en uppenbart oriktig bedömning av behovet av att, med hänsyn till de målen med politiken som beslut 2011/172 utgör en del av, generellt fortsätta att tillämpa beslutet och i synnerhet förlänga giltigheten av sökandenas upptagande i förteckningen. Därför kan argumentet att de angripna besluten varken är relevanta eller lämpliga för att uppnå det av rådet åberopade målet att stödja rättsstatsprincipen inte godtas.
- 344 För det fjärde ska det erinras om att tribunalen, i det mål som gav upphov till dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), fann att de åtgärderna som rådet hade vidtagit bland annat på grundval av artikel 1.1 i beslut 2011/172 var lämpliga för att uppnå målen med detta beslut. Dessa åtgärder bidrar nämligen på ett effektivt sätt till att underlätta fastställandet av förskingringar av statliga medel som begåtts mot de egyptiska myndigheterna och gör det enklare för dessa myndigheter att återkräva behållningen av sådana förskingringar (dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet, T-256/11, EU:T:2014:93, punkt 206). Sökanden har således inte rätt att ifrågasätta dessa överväganden och göra gällande att skrivelsen av den 24 februari 2011 från de

egyptiska myndigheterna riktades till nationella rättsliga myndigheter och att följaktligen det varken var nödvändigt eller lämpligt att rådet skulle anta ett administrativt och politiskt beslut för att frysa deras tillgångar. Detta argument kan således inte prövas.

345 För det femte, vad gäller sökandenas argument att de egyptiska myndigheterna, inom ramen för rättsliga förfaranden mot sökandena, inte har påstått att medel från förskingring av egyptiska statliga tillgångar hade överförts till unionen, har det redan konstaterats i punkt 238 ovan att tribunalen, i det mål som gav upphov till dom av den 27 februari 2014, Ezz m.fl./rådet (T-256/11, EU:T:2014:93), fastslog, vilket godtogs av domstolen vid ett överklagande, att rådet gjorde en korrekt bedömning när det ansåg att det kunde uppta sökandenas namn i bilagan till beslut 2011/172 enbart av det skälet att de var föremål för rättsliga förfaranden i Egypten som hade ett samband, oavsett vilket, med undersökningar angående förskingring av statliga medel. Detta argument kan således delvis inte tas upp till prövning, i de delar det syftar till att ifrågasätta det inledande upptagandet av sökandena och är delvis uppenbart ogrundat, på så sätt att det syftar till att ifrågasätta förlängningen av upptagandet i förteckningen.

346 För det sjätte och avslutningsvis ska det erinras om att domstolen har slagit fast att inskränkningar av utövandet av äganderätten för de personerna som omfattades av en restriktiv åtgärd, såsom frysningen av sökandenas tillgångar, berodde på åtgärdernas allmänna räckvidd och, i förekommande fall, på den tid under vilken de faktiskt hade tillämpats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 132 och där angiven rättspraxis). Varaktigheten av den period under vilken en sådan åtgärd såsom den omtvistade åtgärden tillämpas utgör således en av de omständigheterna som unionsdomstolen ska beakta vid prövningen av åtgärdens proportionalitet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 juni 2016, CW/rådet, T-516/13, ej publicerad, EU:T:2016:377, punkt 172).

347 I förevarande fall innebär emellertid den omständigheten att frysningen av sökandenas tillgångar inom unionen förlängdes ytterligare genom beslut 2017/496, efter att ha vidhållits i sex på varandra följande år, inte i sig ett åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Härvidlag ska de restriktiva åtgärderna som fastställts i detta sammanhang med hänsyn till syftet med beslut 2011/172, såsom redan påpekats i punkt 135 ovan, i princip behållas fram till utgången av de rättsliga förfarandena i Egypten i syfte att bevara deras ändamålsenliga verkan. Det är emellertid ostridigt att de straffrättsliga förfarandena mot den första sökanden vid förlängningen av giltigheten av sökandenas upptagande under år 2017 fortfarande pågick. För övrigt, såsom angetts i punkt 308 ovan, har sökandena inte lämnat några uppgifter som kan tyda på att besluten om frysning av tillgångar som antogs gentemot samtliga inte längre gäller. Sökandena har däremot inte åberopat till stöd för detta argument den orimligt stora tidsåtgången för förfarandena. Hursomhelst bör det noteras att dessa förfaranden, som avser komplicerade faktiska omständigheter, har ändrats ett antal gånger och i synnerhet att den första instansens avgöranden ogiltigförklarades av den egyptiska kassationsdomstolen och återförvisades för förnyad prövning. Av handlingarna i målet framgår således inte att varaktigheten av de aktuella förfarandena är uppenbart orimlig. Förevarande argument kan således inte godtas.

348 Därför kan talan, på grund av de skäl som nyss angetts, inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

349 Mot bakgrund av att talan inte kan vinna bifall såvitt avser samtliga dess grunder är det lämpligt att, utan att det är nödvändigt att förordna den åtgärd för bevisupptagning som sökandena har begärt, talan ska ogillas i sin helhet.

IV. Rättegångskostnader

350 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

351 I förevarande fall har rådet yrkat att sökandena ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökandena har tappat målet, ska rådets yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund meddelar

TRIBUNALEN (femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) Ahmed Abdelaziz Ezz, Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed Salama, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin och Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som Europeiska unionens råd har haft.

Gratsias

Labucka

Dittrich

Ulloa Rubio

Xuereb

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 september 2018.

Underskrifter

Innehållsförteckning

I. Bakgrund till tvisten och tillämpliga bestämmelser	2
A. Rättsakter som rådet antagit gentemot sökandena	2
B. Förfaranden som sökandena inlett vid unionsdomstolarna tidigare eller samtidigt som förevarande mål	3
II. Förfarandet och parternas yrkanden	4
III. Rättslig bedömning	6
A. Huruvida sökandenas yrkanden i ansökan kan tas upp till prövning	6
B. Prövning i sak	7
1. Den första och den andra grunden som avser dels en invändning om rättsstridighet avseende artikel 1.1 i beslut 2011/172, som förlängdes genom besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, och avseende artikel 2.1 i förordning nr 270/2011, dels rådets åsidosättande av artikel 6 FEU, jämförd med artiklarna 2 och 3.5 FEU, samt artiklarna 47 och 48 i stadgan	9
a) Inledande överväganden	9
1) Rättslig bakgrund	9
2) Faktiska omständigheter	12
i) Omständigheter avseende rättsliga förfaranden mot sökandena i Egypten	12
ii) De bevis som sökandena lade fram innan det att deras upptagande i förteckningen förlängdes för åren 2015, 2016 och 2017	13
iii) Rådets behandling av de bevisuppgifterna som sökandena har lämnat	16
b) Den första grunden: Invändning om rättsstridighet vad gäller besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, samt av förordning nr 270/2011	17
1) Den första delgrunden: Invändning om rättsstridighet avseende besluten 2015/486, 2016/411 och 2017/496, i de delar de förlänger giltigheten av artikel 1.1 i beslut 2011/172	17
i) Invändningen om att det saknas rättslig grund	18
ii) Invändningen om åsidosättande av proportionalitetsprincipen	19
– Det första argumentet att de ”nya egyptiska makthavarna” som fick stöd av rådet avsattes	20
– Det andra argumentet som avser risker som orsakas av det instabila politiska läget i Egypten och påstådda åsidosättanden av rättsstatsprincipen och de grundläggande rättigheterna	21

– Det tredje argumentet avseende risken för att den första sökandens rätt till en rättvis rättegång inte iakttas i straffrättsliga förfaranden som den är föremål för i Egypten	24
2) Den andra delgrunden: Det saknas rättslig grund för artikel 2.1 i förordning nr 270/2011	25
c) Den andra grunden: Rådets åsidosättande av artikel 6 FEU jämförd med artiklarna 2 och 3 FEU, samt artiklarna 47 och 48 i stadgan.....	25
1) Den andra delgrunden: Förlängningen av giltigheten av sökandenas upptagande i förteckning strider mot de mål som anges i skäl 1 i beslut 2011/172	26
2) Den första delgrunden: Rådet har underlåtit att förvissa sig om att sökandenas grundläggande rättigheter hade iakttagits och har tillämpat en icke motbevisbar presumtion på skyddet av dessa grundläggande rättigheter från de egyptiska myndigheterna	32
2. Den tredje grunden: Underlåtenhet att följa de allmänna kriterierna i artikel 1.1 i beslut 2011/172 och artikel 2.1 i förordning nr 270/2011	35
a) Inledande överväganden	36
b) Den tredje grundens första del: Felaktig rättslig rubricering av de rättsliga förfarandena mot den första sökanden	37
1) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i ansökan	38
2) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i den första inlagan om justering av talan	41
3) Vad gäller de argument och invändningar som framställts till stöd för yrkandena i den andra inlagan om justering av talan	43
c) Den tredje grundens andra del: Det saknas saklig grund för de rättsliga förfarandena mot den första sökanden, såsom fastställts av den egyptiska kassationsdomstolen	45
d) Den tredje grundens tredje del: De politiska skäl som ligger bakom de straffrättsliga förfarandena som den första sökanden är föremål för	47
e) Den tredje grundens fjärde del: Bevisuppgifterna om den enskilda situationen för sökandena 2–4 är otillräckliga	48
3. Den fjärde grunden: Åsidosättandet av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd	50
a) Den första och den tredje delgrunden: Åsidosättande av skyldigheten att i förväg skicka de uppgifter som ska användas som faktaunderlag för de angripna besluten	52
b) Den fjärde grundens andra del: Bristen på bevis på att rådet hade gjort en omsorgsfull och opartisk prövning av huruvida skälen till att sökandenas upptagande i förteckningen förlängdes var välgrundade	54
c) Den fjärde grundens fjärde del: Rådet har endast använt sig av de egyptiska myndigheternas uttalanden utan att utföra kontroller	55

d) Den fjärde grundens femte del: Rådet har inte svarat på sökandenas begäran om att bli hörda	55
4. Den femte grunden: Omotiverad och oproportionerlig inskränkning av sökandenas äganderätt och angrepp på deras rykte	55
IV. Rättegångskostnader	57